SURSA YAHALOM

Relaţiile dintre SUA şi Israel pe muchie de cuţit!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

Gérard de Villiers

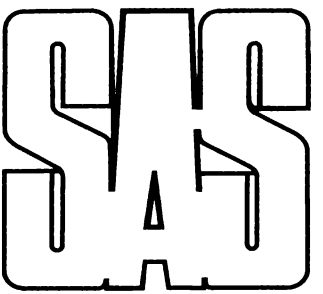

SURSA YAHALOM

Traducere din limba franceză
de Marian Tiu

METEOR PRESS

CAPITOLUL I

Stacy Lak deschise uşa restaurantului Cipriani şi se opri în loc. Vreo zece persoane aşteptau în picioare, între uşă şi bar, pentru a li se elibera o masă. Era ocupat şi incredibil de zgomotos... multe femei, care vorbeau tare pentru a acoperi zgomotul de fond. Sergio, elegantul şef de sală responsabil cu rezervările, care stătea în picioare lângă pupitrul său, se întoarse, o zări pe Stacy Lak, iar faţa sa calmă fu cuprinsă imediat de o stupefacţie dureroasă.

– Doamnă Lak! *Good afternoon!* Nu aţi făcut rezervare?

– Uite că nu, Sergio! făcu tânăra cu un zâmbet dezolat. Nu intenţionam să vin. Chiar ţi-e *imposibil* să-mi găseşti o masă?

Sergio scutură din cap, grav ca un medic care se pregăteşte să-şi anunţe pacientul că suferă de cancer în fază terminală.

– Greu! Foarte greu, doamnă Lak. Uitaţi-vă!

Arătă spre mulţimea de clienţi care se îmbuibau cu plăcinte cu trufe albe, specialitatea

zilei, la şaptezeci şi cinci de dolari porţia. Restaurantul Cipriani, aflat la parterul hotelului Sherry-Netherland, între hotelul Pierre şi anticariatul À la Vieille Russie, nu oferea vederii decât o intrare îngustă, fără măcar o copertină deasupra uşii, şi două ferestre apărate de nişte pudice perdele albe. Totuşi, aflat în mijlocul Manhattanului, cu faţa spre Plaza Hotel şi Central Park, la colţul lui Fifth Avenue cu strada 59, era unul dintre restaurantele cele mai scumpe şi mai snoabe din New York. Cu buchetele de trandafiri galbeni răspândite aproape peste tot, pereţii de culoarea cojii de ou, barul lung din acaju şi micile mese pătrate foarte apropiate între ele, era replica faimosului Harry's Bar din Veneţia. Cu toate acestea, tavanul jos îl făcea la fel de zgomotos ca o ogradă cu păsări, ospătarii tratau clienţii cu o dezinvoltură aproape răutăcioasă, elegantele newyorkeze care veneau aici plăteau note monstruoase, dar, culmea snobismului, trebuia totuşi să faci rezervare cu o săptămână înainte...

Un ospătar conduse un grup care aştepta în faţa barului spre două mese ce tocmai se eliberaseră, iar Stacy Lak zări imediat masa goală din faţa uşii, aflată chiar lângă un stâlp gros din acaju.

– Dar aceea? îl întrebă ea pe Sergio, arătând cu degetul în direcţia ei.

Italianul făcu o figură dezolată.

– Este rezervată, doamnă Lak. Pentru una dintre cele mai fidele cliente care vine aproape în fiecare zi.

– Dar nu-i aici...

Beneficiind de averea enormă a soţului ei iranian, Stacy Lak hotărâse să nu se lase. Băgă mâna în geanta Hermes şi o bancnotă de o sută de dolari îşi schimbă discret posesorul. Sergio scoase un oftat de îţi frângea inima şi se resemnă.

– Este în întârziere, dar va veni cu siguranţă, preciză el. Până atunci, luaţi loc, dar, imediat ce soseşte, nu-i aşa că...

Lăsă fraza în aer, iar Stacy Lak îi adresă un zâmbet strălucitor. Era păcat să irosească cei treizeci de mii de dolari plătiţi dentistului pentru un simplu şef de sală, dar împrejurările o impuneau.

– Nu-ţi face griji, Sergio, promise ea, nu voi rămâne lipită de scaun.

– Mulţumesc, doamnă Lak, răspunse şeful de sală, uşurat. Apropo, aveţi un taior minunat!

– Mulţumesc, Sergio, făcu ea, flatată; este de la Mary Gray.

Era foarte mândră de acest costum din ţesătură buclată violet, elegant cabrat, încheiat până la gât, destul de mulat pentru a i se ghici bustul impozant. Puţin cam călduros pentru acest 1 septembrie. Din fericire, bătea vântul. Imediat ce se aşeză, Stacy Lak deschise meniul. Odată ce

dădea comanda, nici Dumnezeu şi nici Diavolul nu o mai ridicau de la masă. În partea de sus a meniului un anunţ avertiza: „Folosirea telefonului mobil interferează cu prepararea rizotoului." Dedesubt, o a doua recomandare: „Solicităm amabilei noastre clientele feminine să nu abuzeze de parfumuri prea puternice sau prea sexy."

Doar la Cipriani îşi puteau permite un astfel de avertisment...

Hotărând să se mulţumească cu meniul zilei, câteva spaghete cu trufe albe, Stacy Lak îşi plimbă satisfăcută privirea asupra noilor venite, care încă stăteau în picioare, şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta sa Zippo, montată în aur masiv de firma Tiffany.

*

* *

Olivia de Portello începu să traverseze hotărâtă trecerea de pietoni de la intersecţia Madison Avenue cu strada 57, când semaforul indică verde pentru maşini. Cum un autobuz enorm al NYTA[1] venea pe strada 57 spre ea, tânăra ridică bastonul alb de care nu se despărţea niciodată. Într-un urlet de frâne, autobuzul se opri brusc, declanşând un concert de claxoane. La New York, nu erau călcaţi orbii, chiar dacă traversau

[1] New York Transit Authority.

pe roşu. Olivia de Portello aproape că ajunsese pe trotuarul opus, când un strigăt o făcu să se întoarcă.

Un Apollo cu ochi albaştri minunaţi şi părul bogat, negru, dat pe spate, figura plină de şarm în ciuda trăsăturilor cam grosolane, îmbrăcat într-un costum din pânză bej şi o cămaşă sport roşie, îi făcea semne, de pe Madison Avenue. În ciuda vederii slabe, Olivia îl recunoscu fără greutate şi se întoarse imediat, forţând autobuzul să frâneze din nou. Cu bastonul alb la orizontală, porni spre el.

Fără să fie complet oarbă, Olivia suferea de o maladie rară, *retinitis pigmentose*, complicată cu o degenerescenţă maculară. Ceea ce îi redusese vederea la două sau trei zecimi. Cum această afecţiune era evolutivă, în scurt timp, avea să orbească *complet*...

Ajunsă pe trotuar, se aruncă în braţele tânărului brunet şi înalt. Cu sprâncenele groase, aproape unite, ochii mari, trăsăturile regulate, buze cărnoase bine conturate, avea un fizic de june prim.

– Ce faci aici? se miră Olivia.

– Am ajuns de curând cu *shuttle*[2]. Am trecut pe la tine, iar portarul mi-a spus că tocmai plecaseşi pe jos. Atunci, am venit în urma ta.

---

[2] Cursă aeriană care face naveta.

Frumoşii ochi albaştri ai Oliviei se umeziră de emoţie şi îşi băgă braţul pe sub al lui.

– Vino, te invit să luăm masa la Cipriani.

Frumosul brunet ezită, privind-o cu un zâmbet nesigur.

– Nu am mult timp. Am o întâlnire la ora trei.

Era deja unu şi zece.

În ciuda cecităţii parţiale, Olivia reuşi să descifreze expresia tânărului. Cu un oftat, se ridică pe vârful picioarelor pentru a-şi apropia gura de buzele cărnoase ale bărbatului.

– Ai dreptate, şopti ea. Hai să ne întoarcem. În fond, nu prea mi-e foame.

Merseră pe Madison Avenue până în dreptul străzii 56. Imobilul alb unde locuia Olivia de Portello era aproape de colţ. Portarul salută cuplul cu un zâmbet complice, iar ei intrară în lift. Nici nu ajunseră în cabină, că tânărul îşi lipi gura de buzele Oliviei. În acelaşi timp, mâna îi dispăru sub fusta scurtă a taiorului ei. Pipăită ca o slujnicuţă, tânăra protestă în şoaptă:

– Aşteaptă!

Degetele amantului ei dăduseră deja la o parte satinul chilotului, pentru a-i masa uşor clitorisul. Olivia simţi cum i se înmoaie picioarele. Agăţată de gâtul partenerului, îşi desfăcu picioarele atât cât îi permitea fusta strâmtă. Bazinul îi fu cuprins de frisoane. Nu rezistase niciodată acestei mângâieri.

Amatoare de senzaţii tari, Olivia de Portello juisase în toate lifturile din New York. Avea nevoie de un partener abil şi câteva etaje pentru a atinge plăcerea. Când cabina se opri la etajul opt, femeia, cuprinsă de un orgasm fabulos, scoase un oftat scurt şi violent. Clătinându-se uşor, traversă holul mic, văzând stele verzi. Mâna îi tremura atât de tare, încât amantul ei fu nevoit să bage el cheia în broască... Abia ajunşi în apartament, fură întâmpinaţi de mieunăturile răguşite ale lui Whisky şi Vodka, cele două pisici siameze cu ochii la fel de albaştri ca ai stăpânei lor.

Amantul Oliviei închise uşa cu piciorul şi o lipi pe tânără de peretele holului tapisat cu mătase creponată. Febril, îi desfăcu primii nasturi ai taiorului mov, dezvăluind un sutien din dantelă neagră, din care răzbătea un piept voluminos. Deşi era dotată cu un bust superb, Olivia considera că nu era niciodată suficient.

Amantul îi scoase sânii din sutien şi îi cuprinse cu palmele, dând la o parte pandantivele atârnate de un lanţ gros de aur, o *figua* braziliană, un Buda, un lornion, o cruce.

Cu bazinul înainte, ochii închişi, respiraţia sacadată, Olivia savura această brutală posedare. Abdomenul îi frigea, ca şi cum milioane de ace se înfigeau în carnea delicată a sexului ei. Supusă,

fermecată, transformată în păpuşă nevolnică, îşi lăsa amantul să-i maltrateze sânii, să o ciupească de sfârcuri, să-i maseze cu palmele.

– Îţi place, îţi place? întrebă încordat tânărul.

Era mereu tensionat, dornic să fie cel mai bun.

– Da! şopti Olivia. Da!

Febril, îi descheie fermoarul pantalonului din pânză, eliberând un sex lung şi tare, de care se agăţă ca un naufragiat de colacul de salvare.

Cu un mormăit excitat, amantul îi abandonă sânii deja înroşiţi pentru a-i ridica fusta taiorului, descoperind ciorapii negri traşi peste coapsele foarte albe. Cu un gest grăbit, îi dădu jos chilotul din satin negru şi se lipi de ea. Când Olivia simţi mădularul cald şi tare pe abdomenul ei, crezu că leşină.

Tânărul îşi îndoi genunchii. Tatonă puţin şi, cu o mişcare puternică, o penetră complet.

Cu respiraţia întretăiată, Olivia avea impresia că suliţa de carne îi va ajunge până în inimă. Îşi împinse bazinul în faţă pentru a fi penetrată mai bine, desfăcu larg picioarele, sprijinindu-se de perete doar cu umerii. Amantul o penetra lent, cu mâinile pe şoldurile ei, privindu-i faţa înecată de plăcere. Simţi din nou apropierea orgasmului irezistibil şi începu să se onduleze, gâfâind.

Cu o cruzime calculată, amantul se retrase, provocându-i un protest vehement.

– Nu!

Dar o luă de mână, trăgând-o până în dormitor. O împinse pe pat, unde căzu pe burtă. O prinse de picioare şi o făcu să se aşeze în genunchi. Olivia scoase un ţipăt ascuţit când simţi cum mădularul lung o penetrează pe la spate. De această dată, amantul nu se mai opri, penetrând-o cu forţă, ca şi cum ar fi vrut să o sfârtece în două. Oliviei nu-i trebui mai mult pentru a juisa, cu un ţipăt sălbatic. Imediat, amantul ei o urmă, eliberându-se în ea cu o ultimă mişcare.

Căzură împreună pe patul din alamă pe care Olivia îl comandase special de la Claude Dalle, la Paris, datorită posibilităţilor interesante pe care le oferea. Nu se supăra să fie legată... Îşi reveniră. Una dintre siameze sări lângă ei şi veni să adulmece sexul încă tare al tânărului. Olivia se uită la ceasul Breitling Aérospace cu afişaj uriaş, făcut special pentru vederea ei slabă. Două şi cinci.

– Mai ai puţin timp? întrebă ea.

– Puţin.

Cu un zâmbet pofticios, cuprinse cu degetele sexul moale al amantului ei şi îl băgă în gură încet. Mai avea chef să juisese o dată şi nu strica să sară peste o masă.

*

* *

Bărbatul înalt, în tricou şi pantalon negru „Diesel", cu ochelari negri laţi, o geantă mare din pânză atârnând pe burtă, cobora trotuarul de pe Fifth Avenue, strecurându-se pe role prin mulţime. Avea în jur de cincizeci de ani, dar nimeni nu se mira să-l vadă echipat ca un tânăr. Rolele erau la modă la New York, fără limită de vârstă. Nepoluante, rapide şi economice. Într-un oraş unde nu te puteai deplasa decât cu metroul, autobuzul ori taxiul, din cauza restricţiilor draconice privind staţionarea autovehiculelor, rolele erau un mijloc sportiv de a te deplasa rapid.

Fără să se oprească, „rollerul" scoase o chiflă din geanta care îi atârna pe burtă şi muşcă din ea. Ajuns în dreptul hotelului Sherry-Netherland, încetini, apoi se opri, ca şi cum îşi căuta drumul. Timp de câteva minute, privi faţada din piatră gri a restaurantului Cipriani, terminând de mestecat.

Apoi se îndreptă spre uşa restaurantului, în continuare pe role, şi o deschise.

Sergio, şeful de sală de la Cipriani, se încruntă uşor când îl văzu. Individul solid, cu tricoul negru, pantalonul larg, ochelarii negri, nu părea tipul clientului obişnuit al casei... Totuşi, la New York, nu trebuia să te mire nimic. Într-o zi, Sergio îi arătase intrarea de serviciu pro-

prietarului World Trade Center care era îmbrăcat ca un instalator. Arborând cel mai frumos zâmbet comercial, îl interpelă pe noul venit:

– *Sir*, aveţi rezervare?

Fără să-i răspundă, necunoscutul făcu un pas spre masa unde Stacy Lak îşi mânca spaghetele cu trufe albe. Chiar în faţa ei. Văzând atâta siguranţă, Sergio nu mai insistă. În mod evident, tipul în negru era aşteptat.

*

* *

Stacy Lak ridică privirea spre bărbatul care tocmai se oprise în faţa mesei sale, întrebându-se dacă îl mai văzuse undeva. Cu un gest natural, necunoscutul deschise geanta şi băgă mâna înăuntru. Când o scoase, ţinea un obiect negru, mat. Stacy Lak nu văzuse niciodată de aproape un pistol-mitralieră, dar simţi totuşi că era în pericol. Urletul ei atrase privirile câtorva clienţi şi îl făcu pe Sergio să tresară. Fără nici cea mai mică emoţie, bărbatul în negru îndreptă arma spre tânăra elegantă şi apăsă pe trăgaci. Se auzi o serie de „puf-uri" surde, amestecate în hărmălaia discuţiilor. Stacy Lak, lipită de perete, tresări ca o păpuşă mişcată de nişte fire invizibile, apoi se prăbuşi pe o parte.

Ucigaşul băgase deja arma în geanta din pânză şi se întorcea. Dacă privirea lui Sergio nu

ar fi întâlnit figura însângerată a clientei sale, şeful de sală nu ar fi bănuit nimic. Ca într-un vis, îl văzu pe tip trecând prin faţa lui, fără să se grăbească, apoi ieşind din restaurant.

În afară de vecinii de lângă masa victimei, nimeni nu sesizase nimic, atât de mare era hărmălaia.

Sergio avu nevoie de câteva secunde pentru a reacţiona, apoi, fără să se gândească, sări în urmărirea ucigaşului. Ajungând pe trotuar, îl zări pe tipul solid la semaforul de pe strada 59, când se pregătea să traverseze Fifth Avenue spre Central Park şi hotelul Plaza. Îngrozit, neputincios, privi în jurul lui, căutând ajutoare. Inima îi sări din piept. O maşină de poliţie era oprită la câţiva metri de el, pe Fifth Avenue, aşteptând ca semaforul să se facă verde. Alergă până la ea, strigând:

– *Officer! Officer!*

Credence Chandler, poliţista de culoare care conducea, ridică privirea şi întrebă pe un ton plictisit:

– *Yes, sir?*

– Chiar acum a avut loc o crimă! bâigui Sergio. În restaurant. Asasinul este acolo, tipul solid în negru. Uitaţi, traversează.

La cuvântul „crimă", poliţista ţâşni din maşina albastră şi privi în direcţia indicată. Chiar în momentul în care individul se întorcea spre ei. Îi

privi câteva clipe, apoi îşi continuă liniştit traversarea.

Părea atât de calm, încât Credence Chandler se întrebă dacă nu avea de-a face cu un nebun... New York-ul era plin de paranoici. Chiar în acel moment, un al doilea şef de sală ieşi din restaurant şi îi strigă lui Sergio:

– Cheamă poliţia! Cheamă poliţia! E moartă.

De această dată, Credence Chandler realiză gravitatea situaţiei. Îi dădu un ordin partenerului ei, rămas în interiorul *cruiser*-ului[3]. Acesta declanşă imediat sirena şi girofarul, după care coborî. Ucigaşul traversase deja Fifth Avenue şi ocolea Grand Army Plaza, trecând pe lângă caleştile oprite la trotuar. Alerga pe role fără să se întoarcă.

Cei doi poliţişti desfăcură în acelaşi timp cureaua pistolului, un Browning 9 mm, şi porniră în urma lui, traversând Fifth Avenue pe diagonală. Cu un trafic aşa de aglomerat, ar fi fost imposibil să meargă cu maşina. Alergând, Credence Chandler chemă ajutoare prin staţia agăţată de umăr. Dacă ucigaşul se distanţa prea tare, îi era imposibil să-l mai prindă. Alergând cu coatele pe lângă corp pe strada 59, de-a lungul lui Central

[3] Maşină de patrulare.

Park, cu partenerul pe urmele ei, strigă cu toată puterea:

– *Police! Freeze!*[4]

Tipul solid în negru acceleră. Pe role, urma să se distanţeze uşor. Fără să ezite, Credence Chandler trase un foc în aer şi urlă din nou:

– *Stop! Or I shoot you!*[5]

Ar fi putut să-l nimerească foarte uşor, dar să tragă din spate într-un suspect care fugea nu dădea bine. Ordinele erau „zero greşeli". Strigătul ei se pierdu în hărmălaia circulaţiei, dar focul de armă atrase atenţia birjarilor de pe trăsurile aliniate de-a lungul trotuarului. Unul dintre ei îi văzu pe bărbatul în negru şi pe cei doi poliţişti care veneau după el. Fără ezitare, sări din scaun pe şosea, ridicând biciul lung, cu braţele depărtate. La cei aproape doi metri pe care-i avea, nu se temea de multă lume...

Ucigaşul realiză că îi era barat drumul. La stânga, erau maşinile care rulau pe strada 59, iar la dreapta, şirul de trăsuri de lângă trotuar.

Instinctiv, băgă mâna în geanta neagră şi scoase arma. Nimeni nu auzi împuşcăturile, dar birjarul se clătină, dădu drumul biciului şi se prăbuşi între roţile trăsurii. Ucigaşul îl ocoli,

---

[4] Poliţia! Nu mişca!

[5] Opreşte! Sau te împuşc!

trecând printre două trăsuri pentru a urca pe trotuarul de pe lângă Central Park.

*

* *

Credence Chandler îl văzu pe birjar căzând. Deşi nu zărise arma ucigaşului care îi întorcea spatele, înţelese imediat ce se petrecea. Ceea ce schimba toate datele. Nu mai era în urmărirea unui suspect, ci a unui criminal. În timp ce alerga, strigă în microfon:

– Omucidere pe strada 59 în faţa hotelului Plaza, trimiteţi o ambulanţă. Ucigaşul fuge spre vest. Un tip solid, în negru, pe role. Înarmat şi periculos.

Rulând pe trotuarul străzii 59, ucigaşul luă din nou avans. Curând, s-ar fi pierdut în mulţime. Credence Chandler turba de mânie, distanţându-se. Partenerul ei, mai puţin sportiv, era încă departe. Deodată, la vreo sută de metri în faţă, în mijlocul circulaţiei, zări o maşină de patrulare care tocmai declanşase sirena şi girofarul.

Îi auziseră mesajul.

Din nou, strigă în microfon, pe frecvenţa poliţiei.

– *Pull to the curb! He is running full west*[6].

[6] Opriţi! Merge spre vest.

Maşina, aparţinând secţiei de poliţie Midtown North, se opri, blocând circulaţia.

Câteva clipe mai târziu, Credence Chandler văzu apărând pe trotuar, în faţa ucigaşului, două uniforme albastre. Colegii ei urmau să-i blocheze drumul!

Bărbatul în negru îi văzuse şi el. Se opri brusc, se întoarse şi o văzu pe Credence Chandler care alerga spre el. Gândindu-se probabil că ar scăpa mai repede de o femeie decât de doi bărbaţi, se întoarse şi porni spre ea. Credence Chandler îl văzu băgând mâna în geanta mare de pe burtă. Cu pulsul la 120, se opri, îşi potrivi bine patul pistolului Browning în ambele mâini şi, cu picioarele depărtate, aplecată uşor în faţă, strigă:

– *Freeze! Now!*

Din cauza zgomotului circulaţiei, bărbatul nu o auzi, dar atitudinea sa era fără echivoc. Cu gâtul uscat, ea aşteptă să vadă pistolul-mitralieră scos din sac înainte de a deschide focul.

Pistolul îi zvâcnea în mâini. Cu respiraţia blocată, aducea braţul în poziţie de tragere după fiecare glonţ. Nici măcar nu îşi dădu seama că golise tot încărcătorul. Brusc, chiulasa rămase deschisă şi percutorul lovi în gol. Împietrită de frică, avu la început impresia că nu-şi lovise ţinta. Tipul solid în negru continua să meargă spre ea

pe role. Rapid, scoase un al doilea încărcător de la centură, dar nu mai avu timp să-l introducă în pistol.

Ucigaşul, după ce se clătinase, se prăbuşi la trei metri de ea şi rămase nemişcat pe trotuar.

Cu inima bătând, Credence Chandler bägă încărcătorul plin în armă, introduse un glonţ pe ţeavă şi înaintă cu atenţie spre bărbatul întins pe trotuar.

– *Freeze!* repetă ea. *Pull out your arms!*[7]

Ceilalţi doi poliţişti de la secţia Midtown North ajunseră şi ei, gâfâind. Bărbatul în negru nu mai mişca. Unul dintre poliţişti se aplecă şi îl întoarse pe spate. Privirea lui încremenită le spuse imediat că murise. Mai multe gloanţe trase de Credence Chandler îl atinseseră în plin în piept. Sirenele urlau acum din toate părţile. Un val de uniforme umplu trotuarul străzii 59.

Începură să-l scotocească, scoţând din geantă un pistol-mitralieră Skorpio, la care era montat un amortizor.

– Este un ucigaş al Mafiei ori al traficanţilor de droguri, avansă un poliţist. Un profesionist.

În fundul genţii, găsiră un paşaport belgian, pe numele de Gilbert Rimbert, cu domiciliul în Shaarbeek, Ridderstraat nr. 9, Belgia. Era nefolosit,

[7] Întinde mâinile!

în afară de o viză de intrare în Statele Unite datată cu o săptămână în urmă.

– Asta ţine de FBI, zise unul dintre poliţişti.

Şocată, Credence Chandler tăcea, uitându-se la bărbatul pe care îl omorâse. Era prima dată când i se întâmpla aşa ceva.

– Ar trebui să mergem la Cipriani, zise ea, acolo se află victima.

*

* *

Zgomotul ca de colivie cu păsări din restaurantul Cipriani lăsase loc unei linişti mormântale. Singurii care se agitau erau poliţiştii în uniformă sau în civil, aproape la fel de numeroşi ca şi clienţii. Aceştia fuseseră rugaţi să nu se mişte până la noi ordine. Li se reţinea identitatea, pentru a fi apoi interogaţi. Poliţiştii de la *Homicide Squad* erau încurcaţi: aveau de-a face cu oameni bogaţi şi cunoscuţi, care începeau deja să se plângă.

Palid ca faţa de masă, Sergio povestea, pentru a douăzecea oară, ce văzuse. Adică nu mare lucru.

– O cunoaşteţi bine pe această femeie? întrebă locotenentul de la *Homicide Squad*.

– Bineînţeles, era o clientă foarte bună, răspunse şeful de sală, de aceea am primit-o fără să aibă rezervare. Persoana care rezervase masa nu a venit.

– Aveţi impresia că ucigaşul o cunoştea pe victimă? întrebă poliţistul.

– S-a îndreptat spre ea fără să ezite, răspunse Sergio.

– Au vorbit?

– Nu ştiu. Eram cu spatele la ei.

– Ce ştiţi despre ea?

Sergio scutură din cap, încurcat.

– Nu mare lucru. Soţul ei are o avere foarte mare. Este iranian. Ea nu lucrează.

– Iar pe plan sentimental?

– Nu ştiu nimic.

Detectivul înţelese că nu va afla nimic în plus. Se întoarse spre corpul întins pe banchetă, acoperit cu mai multe feţe de masă deja pătate cu sânge. De sub ele ieşea un colţ din taiorul mov. Stacy Lak fusese lovită de mai multe gloanţe de 9 mm în piept şi în cap.

Nu reuşiseră încă să dea de soţul ei.

Locotenentul privi cadavrul, perplex. Această crimă era opera unui profesionist. Dar de ce un ucigaş belgian venise într-un restaurant la modă să omoare o americancă măritată cu un bogătaş iranian? Era clar un contract.

Dar la comanda cui?

CAPITOLUL II

Norman Biden intră în biroul directorului diviziei de operaţiuni, la etajul al şaptelea al sediului central, în inima complexului de la Langley care adăpostea cei cincisprezece mii de angajaţi ai CIA.

– *Sir*, am recuperat dosarul! anunţă el, cu un zâmbet radios pe buze.

– Prin cine? întrebă imediat Dan Leroy, directorul diviziei de operaţiuni, temându-se de o posibilă complicaţie.

– Un tip de la „Birou"[1] căruia i-am făcut destule servicii. Trebuie să fie mutat la Moscova şi i-am promis că îl vom ajuta acolo. Mi-a jurat că nimeni nu ştie.

– Cum a avut acces la acest dosar?

– L-a cerut de la New York, sub pretextul că voia să întrebe nişte persoane de aici, implicate în Irangate.

– De ce Irangate?

– Soţul victimei este iranian...

---

[1] FBI.

Dan Leroy îl privi neliniştit pe subordonatul său, un şef de misiune din cadrul diviziei de operaţiuni.

– Este ceva interesant în dosar?

– Nimic, răspunse imediat Norman Biden. Hormouz Lak nu a făcut niciodată politică. A părăsit Iranul în 1979, chiar înainte de venirea la putere a ayatollahului Khomeini. Se bucura de o avere considerabilă pe care a mai sporit-o de atunci. L-am „pieptănat". Numele său nu apare în nicio afacere a iranienilor. Trăieşte la New York, face afaceri legale şi ducea o viaţă de familie liniştită, alături de soţia sa care era fermecătoare. Fosta sa asistentă, cu care s-a căsătorit.

– Clasic, zise Dan Leroy.

Liniştit, luă o Gauloise Blondes din pachetul de pe birou şi o aprinse cu bricheta Zippo încrustată cu sigla CIA. De când fusese la post la Paris prinsese gustul ţigărilor franţuzeşti.

Stacy Lak fusese asasinată la New York în urmă cu zece zile, iar FBI nu avea nici cel mai mic indiciu, deşi tânăra fusese verificată amănunţit. Totul era transparent. O viaţă de bogătaşă mondenă, fără griji, nici măcar o aventură amoroasă. Şi soţul ei era la fel. Un bărbat integru, aparţinând sectei Baha'i, adică nu bea, nu fuma şi nu-şi înşela soţia. În privinţa afacerilor, totul era limpede: asociaţi americani, afaceri „curate". Fără conflicte, nici măcar litigii. Distrus în urma

uciderii inexplicabile a soţiei sale, promisese o primă de un milion de dolari celui care va elucida misterul.

Clienţii de la Cipriani fuseseră şi ei verificaţi. În afară de câţiva escroci şi o mână de târfe, nu ieşise nimic.

FBI se gândise chiar la un membru al crimei organizate trimis împotriva restaurantului, dar Mafia nu se interesase niciodată de acest local. Stacy Lak părea să fi fost omorâtă fără motiv.

Nici în privinţa ucigaşului nu stăteau mai bine. Paşaportul găsit asupra lui era un fals extrem de bine fabricat, având o fotocopie la dosar. Îşi luase viza la sosirea pe aeroportul Kennedy, venind de la Bruxelles. Pista se oprea acolo. Probabil folosise un alt paşaport pentru a ajunge în Belgia. Amprentele digitale fuseseră transmise tuturor agenţiilor federale şi celor o sută optsprezece ţări afiliate Interpolului. Fără niciun rezultat.

Părea venit de pe altă planetă. Toate hainele sale şi rolele fuseseră cumpărate de la New York. În camera sa de la Holiday Inn, de pe strada 57, nu se găsise nimic. Portretul lui fusese difuzat peste tot, dar degeaba. Nicio urmă, în niciun fişier al poliţiei. Şi totuşi, acţionase cu un sânge rece stupefiant, ca un ucigaş profesionist. Un alt element ciudat: purta în urechea dreaptă o cască minusculă, care recepta unde

radio în banda VHF[2] complet invizibilă din afară. Această microcască VHF, care funcţiona în banda 138-190 MHz, putea recepţiona comunicaţii de la mai mulţi kilometri distanţă, fără niciun echipament exterior. Fusese adoptată de FBI, Secret Service[3] şi mai multe unităţi ale Forţelor Speciale din toată lumea. Prezenţa ei asupra ucigaşului indica o operaţiune planificată, cu implicarea altor complici. Ancheta evidenţiase că, în acea zi, Stacy Lak venise pe jos de la domiciliul ei din Park Avenue nr. 470 la Cipriani. Era, deci, uşor de urmărit.

Dan Leroy citi atent raportul FBI, trăgând din ţigara Gauloise Blonde. Expertizele balistice nu relevaseră nimic. Era imposibil de descoperit originea pistolului-mitralieră Skorpio: numărul seriei fusese şters cu acid. Arme asemănătoare se găseau prin toată lumea. Putea fi cumpărată din Statele Unite sau adusă dintr-o ţară străină.

Norman Biden îşi drese glasul şi întrebă:

– Sir, de ce vă interesează atâta acest dosar?

CIA ţinuse să obţină acest dosar de la FBI fără să-l ceară oficial, pentru a evita ca „Biroul"

---

[2] Unde ultrascurte. (n. trad.)

[3] Serviciul Secret, însărcinat cu protecţia preşedinţilor americani. (n. trad.)

să-l „ciuntească" aşa cum făcea de obicei. În cazul de faţă, în mod inutil, căci rezultatul nu era deloc strălucitor. Nimic în plus faţă de ceea ce scriseseră ziarele.

Dan Leroy închise dosarul şi ridică privirea, zâmbind cu subînţeles. Deşi fusese jucător de baseball, avea multă subtilitate.

– Este un proces complet speculativ, mărturisi el. Mai întâi, faptul că soţul victimei este iranian. Chiar dacă FBI nu a descoperit nimic, noi suntem mai bine dotaţi ca ei pentru a continua căutările. Apoi, este acest *modus operandi*. Un „contract". O armă automată cu amortizor, un ucigaş fără urme, un aparat VHF sofisticat, un paşaport fals de o calitate excepţională. Niciun motiv aparent. Pe dumneavoastră la ce vă duce cu gândul?

– Mafia? Mă rog, una dintre mafii.

– Da, aprobă directorul diviziei de operaţiuni. Apoi?

Norman Biden se gândi câteva secunde înainte de a zice:

– Un serviciu secret?

Faţa lui Dan Leroy se lumină, iar el se lăsă pe spate în fotoliul său, trăgând de această dată cu voluptate din ţigară.

– Ei, da! răspunse el înainte de a sufla fumul. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la asta au fost relatările din presă referitoare la paşaport. Nici

măcar mafioţii cei mai bogaţi nu dispun de material pentru a fabrica paşapoarte „adevărate-falsuri". Doar specialiştii serviciilor. Acest tip nu a avut noroc. Dacă o maşină de poliţie nu ar fi fost blocată în ambuteiaj în faţa restaurantului, nu am fi ştiut *nimic* despre această crimă.

– OK, ce facem acum? întrebă Norman Biden.

– Veţi merge din partea mea la TD[4] şi le veţi spune să studieze acest paşaport. Poate că nu vom obţine niciun rezultat. În acest caz, vom aştepta să apară ceva, ca prin minune. Dar, dacă au vreo idee, o vom urma.

*

* *

Norman Biden privi câmpul inundat de ceaţă care înconjura aeroportul din Bucureşti. Cerul era plat şi negru, ca o pânză. Clădirile aerogării îmbătrânite şi neprimitoare, angajaţii morocănoşi, prost îmbrăcaţi, cu feţe răvăşite sub nişte caschete plate. Nicolae Ceauşescu era mort de aproape zece ani, dar ţara părea că nu se schimbase deloc. Dacă i-ar fi zis, în urmă cu o săptămână, că va ajunge în România, nu ar fi crezut. Doar că, aşa cum sperase Dan Leroy, divizia tehnică din cadrul CIA avea o idee...

---

[4] Technical Division – divizia tehnică.

Abia trecu de controlul poliţiei, că zări un tânăr în impermeabil, cu o pancartă pe care era scris numele lui. Se apropie.

– Sunt John Jay, anunţă tânărul. COS[5] mi-a cerut să vin să vă întâmpin. V-am rezervat o cameră la Intercontinental, care este foarte aproape de ambasadă. Avem întâlnire după-amiază la SRI, cu generalul Tudor Petrovanu.[6]

– Acceptă ei să colaboreze? se miră, bucuros, agentul CIA.

John Jay îi luă valiza şi zâmbi şmechereşte.

– Am făcut ce trebuia... Cu ei, este mai uşor decât cu cei de la DIE care nu ne iubesc mai deloc. În fine, sper că nu aţi venit degeaba...

Se urcară într-un Chevrolet negru, care semăna cu un Rolls în mijlocul vechilor Dacii şi Oltcituri, amestecate cu câteva Mercedesuri. Şoseaua Kiseleff, care cobora spre centrul oraşului, era mărginită de case vechi sau blocuri uniforme, gri. O tristeţe fără nume se degaja din acest oraş monoton, cu magazine din loc în loc, cu bulevarde prea largi pentru traficul slab, care era acoperit de o ploaie fină şi glacială. Norman Biden regreta soarele de la Washington, unde luna septembrie era minunată.

---

[5] Chief of Station – şeful staţiei CIA.

[6] SAS este o serie de romane de ficţiune. Numele personajelor nu au nicio legătură cu persoanele reale. (n. red.)

Hotelul Intercontinental, chiar lângă Teatrul Naţional, era ceva mai animat decât restul oraşului. John Jay îi preciză lui Norman Biden:

– Vin să vă iau la ora două şi jumătate. Odihniţi-vă puţin.

Norman Biden se băgă sub duş, ameţit din cauza diferenţei de fus orar. Ancheta sa demarase greoi. Divizia tehnică din CIA era incapabilă să-i indice o pistă credibilă. Singurul indiciu pe care îl obţinuse se referea la calitatea excepţională a paşaportului fals folosit de asasinul lui Stacy Lak. Doar un laborator foarte bine echipat îl putea fabrica. Până şi belgienii, cărora li-l arătaseră, fuseseră uluiţi... Atunci, se puseseră pe telefoane, contactând serviciile din diferite ţări cu care CIA avea acorduri de colaborare.

O muncă anostă, dar care adusese rezultate... După numeroase răspunsuri negative, BND[7]-ul german le trimisese un fax în care arăta că acest paşaport semăna mult cu documente similare reţinute în fosta Germanie de Est. Aceste paşapoarte aparţinuseră grupării teroristului Carlos şi, conform oamenilor din STASI, fuseseră fabricate de Securitatea română!

I se trimisese lui Norman Biden fotocopia unui paşaport belgian care semăna ca un frate

[7] Bundesnachrichtendienst – Serviciul de Informaţii Externe al Germaniei.

geamăn cu cel al ucigaşului lui Stacy Lak. Apoi, urmaseră mai multe zile de negocieri pentru ca românii să accepte să-l primească. Acum, îşi atinsese scopul. Înfăşurat într-un prosop, decise să se odihnească puţin. Dormea profund când telefonul sună. Abia avu timp să se îmbrace în viteză.

Imediat ce se urcă în Chevrolet, întrebă îngrijorat:

– Credeţi că o să meargă?

Cu un zâmbet viclean, John Jay scoase din buzunar o cutie şi o deschise. Conţinea un superb cronograf Breitling Blackbird din oţel satinat.

– Generalul Petrovanu *adoră* ceasurile frumoase, răspunse el. Ar trebui să se arate cooperant.

*
* *

Generalul Tudor Petrovanu avea în jur de cincizeci de ani, era masiv, zâmbitor, cu un păr negru, bogat. Îmbrăcat într-un costum prost croit, avea alura neutră a tuturor *aparatcikilor* din Est. Cu o abilitate de prestidigitator, făcu să dispară cutia în care se afla ceasul Breitling Blackbird într-un sertar, apoi strânse viguros mâna lui John Jay.

Compromis până peste cap în timpul regimului Ceauşescu, îşi revenise frumos când emisese un mandat de arestare împotriva Ceauşeştilor, în

timpul „revoluţiei". Ceea ce i-a permis să-şi păstreze postul. Lângă el, o interpretă cu o figură dezagreabilă, în pantaloni, care vorbea engleza cu un accent cântat. Biroul generalului se afla la etajul al treilea al sediului central al SRI, chiar în faţa palatului lui Ceauşescu. O încăpere rece cu pereţii goi, mobilată sumar şi cu geamurile murdare. Norman Biden îi explică motivul vizitei sale. În timp ce vorbea, un nou personaj intră în birou. Scund, rotofei, înfăşurat într-o canadiană verzuie. Rămase în picioare într-un colţ. Când agentul CIA termină, generalul Petrovanu îi mulţumi cu un zâmbet călduros şi anunţă prin intermediul interpretei:

– Sunt bucuros să pot colabora cu dumneavoastră. L-am chemat pe locotenent-colonelul Dimitrie Popescu, care a condus până în 1985 serviciul responsabil de confecţionarea anumitor documente. Îi puteţi arăta ceea ce aţi adus?

Norman Biden îi întinse fotocopia paşaportului belgian pe care locotenent-colonelul Popescu o examină îndelung înainte de a i-o înapoia, cu un comentariu în română.

– Crede că acest document a fost confecţionat chiar de serviciul său, anunţă interpreta.

Norman Biden fu gata să strige „bingo!". Se mulţumi cu un zâmbet călduros la adresa ofiţerului pensionar şi întrebă:

– Cui le erau destinate aceste paşapoarte?

Locotenent-colonelul se lansă într-un lung discurs, tradus lapidar de interpretă.

– Nu ştie.

Agentul CIA crezu că nu a auzit bine.

– Cum adică, nu ştie! Le-a dat *cuiva*?

Un nou schimb de replici în română. Generalul asculta fumând o ţigară, detaşat. Era frig în birou.

– Aceste paşapoarte erau comandate de DIE, traduse interpreta. Lor le-au fost predate.

Generalul Petrovanu interveni.

– DIE este serviciul nostru „extern", îi informă el. Era o comandă din partea lor.

Stăpânindu-şi furia, Norman Biden insistă:

– Atunci trebuie să mă întâlnesc cu cineva de la DIE?

– Cred că ar fi mai bine, conveni generalul Petrovanu.

Norman Biden se întoarse spre John Jay.

– Puteţi aranja?

Americanul dădu din cap cu un zâmbet uşor forţat.

– Desigur. Generale, îmi puteţi indica persoana adecvată?

– Absolut, făcu grăbit generalul român. Vă voi suna ceva mai târziu. Trebuie să mă interesez.

Evident, voia să-şi merite ceasul Breitling.

Cei doi americani ieşiră din birou, nedumeriţi. „Geniul din Carpaţi" era mort, dar românii

rămâneau în continuare la fel de complicaţi. Pe culoar, John Jay zise în şoaptă:

– Nu va fi uşor cu DIE... Practic, nu avem niciun contact cu ei. Acolo s-au refugiat toţi foştii membri ai Securităţii, şi nu şi-au schimbat mentalitatea. În fine, cred că generalul Petrovanu este *obligat* să ne ajute.

Se lăsase noaptea şi Norman Biden, extenuat de schimbarea de fus orar, visa la un pat precum un câine la os. Blestemându-se că venise atâta drum pentru atât de puţin. Avea totuşi confirmarea că paşaportul asasinului lui Stacy Lak fusese fabricat la Bucureşti. Adevărata întrebare era: pentru cine?

*

* *

– Avem întâlnire cu un colonel pensionat, Vado Ilescu, anunţă la telefon John Jay, a doua zi dimineaţă. Ne aşteaptă la prânz acasă la el.

– Bravo! făcu Norman Biden, care nu dormise mai mult de cinci ore. Aparţine de DIE?

– Lui i-au fost înmânate paşapoartele fabricate, conform generalului Petrovanu. Erau în jur de o sută. Unele au ieşit la iveală de atunci, altele nu. Germanii au recuperat cele mai multe.

După ce închisese, trimisul special al CIA se întinse la loc. De la balcon, avea vedere spre Teatrul Naţional şi un şantier. Camerele erau reci şi impersonale, ca şi restul oraşului. Se forţă să

citească un roman poliţist pentru a-şi omorî timpul şi coborî la douăsprezece fără un sfert.

Ajutat de o hartă a Bucureştiului, John Jay ajunse într-un cartier de vile aproape elegante, ceva mai la est. Avea impresia că ieşise deja din oraş. Se opri în faţa unei clădiri din piatră gri, înconjurată de o grădină neîntreţinută. De parcă i-ar fi pândit, colonelul Ilescu le deschise uşa chiar înainte de a suna. Un individ chel, solid, cu faţă încruntată. După o scurtă strângere de mâini, îi invită într-un salon decorat meticulos cu tablouri oribile, printre care un portret al lui Nicolae Ceauşescu. Se aşezară cu toţii la o măsuţă joasă, iar John Jay începu. Colonelul Ilescu vorbea engleza. Îl ascultă pe John Jay, apoi zise:

– Îmi amintesc foarte bine de această comandă a şefului meu.

– Cui le erau destinate aceste paşapoarte?

Colonelul pensionar nu dezarmă.

– Nu am dreptul să vă spun. Când am plecat din serviciu, m-au pus să semnez un angajament scris, zise el pe un ton neutru. Regret.

Cel puţin, era sincer.

Norman Biden simţi că trebuia să intervină.

– România şi Statele Unite sunt acum ţări aliate, sublinie el, Pactul de la Varşovia nu mai există, Uniunea Sovietică la fel. Avem nevoie de această informaţie pentru a găsi persoana responsabilă de o crimă.

Colonelul Ilescu se uită la masa lăcuită, deloc afectat. În mod evident, nu aştepta decât un lucru: ca musafirii lui să plece... John Jay şi Norman Biden încercară aproape două ore să-l facă să cedeze. Fără niciun rezultat. Colonelul nu le oferi nici măcar o cafea, darămite ceva de mâncare. Evident, se conformase unor ordine ale superiorilor când îi primise pe cei doi americani, dar nu avea intenţia să dezvăluie ceea ce ştia. Plictisiţi, Norman Biden şi John Jay se retraseră. Nu schimbară niciun cuvânt până la ambasadă, pe strada Tudor Arghezi. Cu barba grizonată bine tunsă şi aerul blând, şeful staţiei, James Sperry, semăna cu un fost partizan de stânga. Ascultă relatarea celor doi fără să pară mirat, apoi scutură din cap, fără să-şi ascundă descurajarea.

– Nu mă miră! Nicio ţară din Est nu s-a dezbărat la fel de greu de comunism ca România. Revoluţia din 1989 a fost o manipulare pusă la cale de Securitate pentru a permite nomenclaturiştilor comunişti să-şi păstreze controlul asupra ţării! A mers perfect! Amintiţi-vă de falsele masacre de la Timişoara. Astăzi, există două categorii de oameni în România: cei care refuză cu încrâncenare să colaboreze şi cei care se prefac. Aţi avut de-a face cu ambele categorii...

Norman Biden îl privi descurajat.

– Deci, o să plec cu mâinile goale?

Sperry nu răspunse imediat. După câteva clipe, zise prudent:

– Poate că este o şansă, minusculă. Fostul şef al Securităţii, Nicolae Petrican.

– Va accepta să vorbească? întrebă Norman Biden, dezamăgit de primirea făcută de colonelul Ilescu.

– A făcut-o deja cu privire la alte subiecte.

– Unde este?

– La penitenciarul din Bucureşti. A fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare pentru crime. L-au băgat acolo unde îi trimitea pe duşmanii regimului Ceauşescu. Este o canalie oribilă, dar încearcă să facă orice pentru a ieşi mai repede. Cum are şaizeci şi şapte de ani, este cam presat.

– Îl putem vedea în închisoare? întrebă Norman Biden, din nou plin de speranţă.

– John Jay poate aranja, cred, zise şeful staţiei. Este în relaţii bune cu procurorul general militar al României. Acesta ţine să ne facă pe plac. Şi el are nevoie să-şi recâştige blazonul.

John Jay se ridică.

– Mă duc imediat să-l văd.

Norman Biden se ridică şi el, clătinându-se de oboseală.

– Aş vrea să trimit un mesaj către Langley, ceru el. Tipul de la cifru este liber?

– Aşteptaţi până mâine, îl sfătui James Sperry. Poate veţi avea veşti bune.

Se despărţiră cu această „speranţă".

Trimisul special al CIA tocmai se întorcea pe jos la Intercontinental când sună telefonul.

– Procurorul general ne-a dat aprobarea să-l întâlnim pe Nicolae Petrican, anunţă John Jay, bucuros. Mergem să-l vedem mâine dimineaţă.

*

* *

În spatele porţii gigantice din fier, cu vopseaua scorojită, se deschidea un univers desprins parcă din Kafka: o curte mare, unde se plimbau câţiva prizonieri cu faţa suptă de malnutriţie. Aruncară nişte priviri goale vizitatorilor, însoţiţi de inevitabila interpretă. Un gardian îi conduse până la un vorbitor întunecat ca un cavou, unde o masă zgâriată era prinsă de podea, între două taburete. Se auzeau zgomot de paşi, vorbe şoptite. Era un frig glacial. Se auziră zăvoare scârţâind şi un gardian împinse în faţa lui un bărbat cu părul alb ciufulit, înfăşurat într-un halat soios. Norman Biden îşi zise că acesta era portretul-caricatură al lui Ceauşescu. Faţa îi era ridată ca un măr veştejit, cu riduri atât de profunde, încât păreau făcute cu mâna! John Jay puse pe masă o cutie din carton în care se afla o sticlă de coniac Otard XO şi o împinse spre deţinut, care o trase spre el imediat, cu o aviditate infantilă. Zise câteva cuvinte în română şi interpreta scoase imediat din

buzunar un pachet de Gauloise Blondes. Bătrânul le luă avid şi îşi aprinse o ţigară.

Un timp, care i se păru foarte lung lui Norman Biden, trase din ea, cu privirea absentă, apoi consimţi să-i bage în seamă pe interlocutorii săi... Puse o întrebare la care interpreta răspunse imediat. Nicolae Petrican se lansă apoi într-un lung monolog, tradus pe măsură ce era rostit.

– Se plânge de nedreptatea care i se face, explică interpreta. Este adevărat, era omul de încredere al lui Ceauşescu, dar nu a făcut decât să-i urmeze ordinele. Are şaizeci şi şapte de ani, tensiune mare şi nu se poate trata. Alţii sunt liberi...

Pledoaria *pro domo* continuă timp de aproape o jumătate de oră. În fine, interpreta reuşi să pună întrebarea pentru care veniseră. Nicolae Petrican închise ochii câteva secunde, ca pentru a se concentra, apoi răspunse.

– Îşi aminteşte foarte bine de comanda de paşapoarte false pentru DIE.

– Cui le erau destinate aceste paşapoarte?

Un nou val de cuvinte, traduse succesiv.

– Majoritatea erau destinate grupului Carlos, explică Petrican. La solicitarea personală a preşedintelui Ceauşescu. Lui i-au fost predate, la fel şi banii, şi explozibilul.

Norman Biden deschise servieta şi scoase o fotocopie a paşaportului belgian utilizat de asasinul lui Stacy Lak, pe care o împinse spre prizonier.

– Şi acesta? Făcea parte din acel lot?

Nicolae Petrican luă fotocopia şi o examină îndelung, după ce îşi pusese ochelarii cu ramă din fier, cu o lentilă crăpată. Puse documentul pe masă şi zise câteva cuvinte.

– Acesta nu făcea parte din lot, traduse interpreta.

Aparent, bătrânul poseda o excelentă memorie. Norman Biden stătea ca pe jar. Insistă:

– Cui a remis serviciul dumneavoastră acest paşaport?

Linişte. Zgomote de gamelă pe culoar. Apoi Nicolae Petrican zise câteva cuvinte cu o voce sigură.

– Chiar el a înmânat acest paşaport unui bărbat care a venit personal la Bucureşti.

– Cine? întrebară în cor cei doi americani.

– Un anume Nabil Nawatmeh, un combatant palestinian. În 1988. Chiar înainte de evenimente, traduse interpreta.

– Un palestinian? De ce? întrebă Norman Biden.

Nicolae Petrican scutură din cap şi zise o frază lungă, tradusă imediat.

– Nu ştie. Se supunea ordinelor Conducătorului. Acest bărbat i-a spus că intenţiona să comită atentate în Israel şi avea nevoie de un paşaport fals pentru a intra în ţară. A primit şi explozibili.

Nicolae Petrican tăcu şi îşi aprinse o altă Gauloise blondă. Norman Biden era perplex. Ori bătrânul nomenclaturist îi ducea de nas, ori ceva nu se potrivea.

– Cărei grupări aparţinea acest Nawatmeh? întrebă el.

– Georges Habbache.

Un comunist palestinian a cărui grupare comisese numeroase atentate antiisraeliene. Ceea ce explica şi complicitatea României, ţară comunistă.

– Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Norman Biden.

– De unde vreţi să ştiu eu! fu răspunsul lui Nicolae Petrican. Sunt rupt de lume. Poate a murit, sau a fugit, sau este în Liban. Mi-e totuna. Îmi puteţi trimite cărţi şi medicamente? Am hipertensiune.

Îi dictă interpretei numele unui medicament, apoi se ridică, luă cutia cu sticla de coniac Otard XO şi, fără măcar să salute, bătu în uşa din fier pentru a chema gardianul. Apoi dispăru pe culoarul întunecat fără să se întoarcă.

Cei doi americani se urcară în Chevrolet, în compania interpretei.

– Ce credeţi? întrebă Norman Biden.

John Jay dădu din cap.

– Pare să spună adevărul. Nicolae Ceauşescu ajuta destui terorişti cărora le cerea în schimb să-i

elimine pe opozanţi. În plus, serviciile române erau în relaţii foarte bune cu gruparea Habbache. Trebuie să încercăm să aflăm ce s-a întâmplat cu acest palestinian, ceea ce nu ar trebui să fie foarte dificil.

Norman Biden nu răspunse, cufundat în gânduri. Nu vedea de ce un palestinian ar fi venit la New York să omoare o mondenă fără activitate politică. În plus, ucigaşul nu era arab. În orice caz, pista română era bună. Nu mai rămânea decât să meargă mai departe, dacă se mai putea: trecuseră zece ani de atunci. Nu mai visa decât la un lucru: să părăsească această ţară tristă şi să ia avionul spre Washington.

Divizia de operaţiuni, cu resursele sale puternice, ar fi, probabil, în stare să dea de urma acestui Nabil Nawatmeh şi să descopere modul în care paşaportul fabricat de serviciile româneşti ajunsese la New York, în buzunarul unui asasin misterios.

CAPITOLUL III

Sala mare de la Bernardin era plină ochi, ca în fiecare seară. Restaurantul cu specific pescăresc, vedeta new-yorkezilor, nu făcea faţă cererilor încă de la deschidere, în urmă cu patru ani. Un şef de sală îl conduse pe Malko la o masă unde stăteau deja doi bărbaţi. Unul dintre ei avea părul lins şi grizonat, ochelari cu montură de oţel, o faţă lunguiaţă şi un nas ascuţit; celălalt, mai corpolent, cu o figură rotundă, ochi şireţi, un păr dezordonat, înfăţişare neglijentă. Se ridicară curtenitor, iar bărbatul cu ochelari se prezentă:

– Sunt Jeffrey Townsend. El este Reynold Hurst, care conduce structura noastră din New York. Aţi călătorit bine?

– Fără probleme, afirmă Malko aşezându-se. Nu mă aşteptam să găsesc o temperatură atât de plăcută.

Ajuns în urmă cu trei ore, nu-l afectase încă diferenţa de fus orar.

La acest sfârşit de septembrie, în castelul lui din Liezen aprindea deja focul, dar, la New York, era o vară indiană. Abia revenit din Albania, Malko o abandonase din nou pe Alexandra, la solicitarea CIA. Din fericire, New York-ul era

mai civilizat decât Tirana... Jeffrey Townsend era adjunctul directorului diviziei de operaţiuni, structura care gestiona toate operaţiunile clandestine ale Central Intelligence Agency. Deci, venise de la Washington pentru a-l întâlni. La New York, CIA, neavând, teoretic, dreptul să opereze pe teritoriul american, avea o antenă şi câteva „safe houses"[1] discrete.

Parcurse meniul, comandă un homar şi un peşte importat din Chile. Jeffrey Townsend se aplecă spre el zâmbind.

– Uitaţi-vă în dreapta, avem un vecin celebru.

Woody Allen era la masa alăturată, însoţit de tânăra lui soţie coreeană, cu figura plată ca un fier de călcat... Malko gustă puţin Meursault[2], lăsându-i pe cei doi americani să continue cu Defender „Cinci ani vechime", şi îi adresă un zâmbet inocent lui Jeffrey Townsend.

– Presupun că, dacă mă trataţi aşa regeşte, trebuie să aveţi un motiv serios.

Jeffrey Townsend zâmbi echivoc.

– Dragul meu Malko, vă tratăm *mereu* regeşte. Princiar, ar trebui să spun. Dar o meritaţi. Performanţa dumneavoastră în Albania a fost

[1] Case conspirative. (n. trad.)

[2] Vin alb franţuzesc. (n. trad.)

cu totul remarcabilă. Trebuie să spun că, în fața Departamentului de Stat, ați salvat onoarea agenției.

– Mulțumesc, zise Malko gustând din homar. Vorbiți-mi despre ceea ce m-a adus la New York.

– Ați auzit vorbindu-se despre crima comisă acum aproximativ trei săptămâni la restaurantul Cipriani? Victima era o femeie mondenă, Stacy Lak.

– Nu, recunoscu Malko. Spuneți-mi mai multe.

Când termină homarul, știa totul despre crima încă neelucidată. Așteptă ca ospătarul să schimbe farfuriile pentru a întreba:

– Are vreo legătură acest caz cu Irangate?

Jeffrey Townsend zâmbi indulgent.

– Evident, a fost prima noastră ipoteză. Dar degeaba am căutat în trecutul lui Hormouz Lak, că nu am găsit nimic. Este complet „curat".

– De ce nu lăsați FBI-ul să ancheteze?

– *De facto*, au terminat, precizează Reynold Hurst. Nicio pistă, niciun indiciu.

– Ei nu știu de expediția dumneavoastră în România?

– Bineînțeles că nu! precizează imediat Jeffrey Townsend. *Nimeni* nu știe.

– Ați putut da de urma acestui palestinian căruia i-a fost dat pașaportul belgian fabricat de români?

– Da, răspunse Jeffrey Townsend, şi de aceea v-am cerut să veniţi la New York. A fost arestat într-un hotel din Tel Aviv, acum mai bine de opt ani. După ce se rănise grav cu bomba pe care tocmai o asambla. Şi-a pierdut un braţ, un ochi şi alte câteva chestii mărunte. În ciuda rănilor, a fost condamnat de o instanţă israeliană la închisoare pe viaţă. Acum se află într-o închisoare israeliană.

– Ceea ce îl scoate din cauză, concluzionă Malko, în momentul în care i se aducea peştele cu sos de caviar.

– Absolut, completă americanul. Dar ridică multe alte întrebări.

– A folosit paşaportul belgian fabricat de români pentru a intra în Israel? întrebă Malko imediat.

– Aş vrea să vă pot confirma acest lucru sută la sută, dar îmi este imposibil, mărturisi Jeffrey Townsend. Totuşi, am găsit nişte documente în arhiva staţiei noastre de la Tel Aviv. S-a menţionat că Nabil Nawatmeh poseda un paşaport belgian. Ar fi deci o coincidenţă extraordinară dacă nu ar fi vorba de omul care ne interesează.

– De ce nu-i întrebaţi pe israelieni?

Malko regretă imediat întrebarea, văzând aerul reprobator al celor doi americani. Încercă să repare gafa.

– Dacă înţeleg bine, bănuiţi că Mossadul a recuperat acest paşaport şi l-a reutilizat? continuă el.

Jeffrey Townsend zăbovi cât să guste o scoică Saint Jacques, după care răspunse.

– Gândiţi repede! remarcă el. Aceasta mi se pare de fapt o ipoteză de lucru plauzibilă.

– Deci, rezumă Malko, Mossadul recuperează paşaportul, schimbă numele posesorului şi îl utilizează pentru o operaţiune proprie?

– Aceasta nu ar reprezenta o problemă tehnică, răspunse Jeffrey Townsend. Dacă nu ne-am fi încăpăţânat să-i dăm de urmă, iar dacă BND nu era atât de bine organizat, nu am fi ajuns *niciodată* la români. FBI este incapabil să deruleze o astfel de anchetă.

Şi gata cu concurenţa...

– Perfect, concluzionă Malko. Să presupunem deci că Mossadul a pus la cale o operaţiune clandestină, utilizând unul din agenţii săi cu acest paşaport. Ce motiv ar fi avut să o lichideze pe această femeie, aparent aflată la ani-lumină distanţă de orice activitate clandestină?

– Tocmai pentru a descoperi asta sunteţi dumneavoastră la New York, zise Jeffrey Townsend cu un zâmbet rece.

– Deci, sunteţi sigur că este implicat Mossadul? insistă Malko.

– Sigur, nu, dar probabilitatea este mare. Am revăzut dosarul de când am dat de urma paşaportului. Ucigaşul era circumcis, ceea ce nu înseamnă nimic, mulţi americani sunt, dar este posibil să fi fost evreu. Or, într-un asemenea caz,

israelienii nu ar utiliza decât evrei. Metodologia aduce aminte de Mossad. O organizare meticuloasă şi un ucigaş anonim care nu-şi ratează ţinta. Victima avea unsprezece gloanţe în ea. Nicio şansă să scape. Faptul că acest bărbat avea o cască radio VHF asupra lui înseamnă că era o acţiune concertată, cu unul sau mai mulţi complici. Probabil i-au semnalat plecarea lui Stacy Lak de acasă şi cum era îmbrăcată.

– Este logic, admise Malko, dar nu sunt decât ipoteze.

– *Right*, recunoscu americanul. Atât timp cât nu vom şti *de ce* a avut loc această crimă, imposibil să mergem mai departe.

– Cum voi proceda? întrebă Malko, mirat. Presupun că FBI-ul a interogat deja pe toată lumea. Bineînţeles, nu pot acţiona oficial. Soţul victimei nu are de declarat nimic...

– Recunosc că nu este uşor, admise Jeffrey Townsend. Poate că nu veţi rezolva nimic. În acest caz, vă veţi alege cu un sejur plăcut la New York. Waldorf Astoria nu este un loc de coşmar...

– Este adevărat, recunoscu Malko. Nu mai aveţi niciun alt element?

– Nu prea. Mai ales, nu trebuie ca FBI să ştie că suntem implicaţi. Creaţi-vă o acoperire de jurnalist. Mergeţi pe burtă.

Uşor de zis, greu de făcut. Jeffrey Townsend îi şopti ceva la ureche şefului de sală şi, după

câteva minute, un ospătar sosi cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1990...

CIA făcea eforturi nobile pentru a-l încuraja pe Malko... Cei trei luară paharele şi începură să discute de cazul Monica Lewinski. Malko se întreba de unde să înceapă ancheta. Când Woody Allen şi coreeana lui trecură prin faţa sa, încă nu găsise nicio variantă.

Reynold Hurst scrise un număr pe cartea de vizită şi i-o întinse.

– Este linia mea directă. *You're on your own*[3]. Imediat ce obţineţi ceva, mă sunaţi.

– *Dacă* găsesc ceva, îl corectă Malko ridicându-se.

Când cei doi îl lăsară la Waldorf Astoria, nu mai avea niciun chef să doarmă! Uitându-se la ceasul Breitling B-1, care afişa două fusuri orare, văzu că era ora şase dimineaţa la Liezen. Puţin cam devreme pentru a o trezi pe Alexandra.

*

* *

Malko deschise uşa de la Cipriani, întâmpinat imediat de un şef de sală zâmbitor. Era duminică şi restaurantul era încă pustiu. Fiindcă nu adormise decât pe la patru dimineaţa, avusese

[3] Sunteţi pe cont propriu acum.

timp să găsească cea mai bună cale de a începe ancheta.

– *Sir*, aveţi rezervare? întrebă şeful de sală.

– Nu vin să iau masa, răspunse Malko. Sunt jurnalist la ziarul *Kurier*, din Viena, şi lucrez la un articol despre cele mai bune restaurante din New York. Ieri seară, am fost la Bernardin şi cred că şi localul acesta face parte din plutonul fruntaş.

Şeful de sală italian se umflă în pene.

– Sper! Refuzăm oameni în fiecare zi. Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Aş vrea să discut puţin despre viaţa restaurantului, despre clienţi, despre ceea ce se întâmplă...

Italianul se gândi câteva secunde.

– Ar trebui să o întâlniţi pe Paola.

– Cine este Paola?

– Paola Ruggieri. PR[4]. Ar avea multe să vă spună.

– Unde o pot găsi? întrebă Malko.

– Astăzi, se află la Downtown, filiala noastră din Soho, 376 West Broadway. Mergeţi acolo, va fi bucuroasă.

Malko sărea deja într-un taxi al cărui şofer nu vorbea decât câteva cuvinte în engleză. Un pakistanez din Baluchistan, sosit de puţin timp.

[4] Public Relations.

La New York, niciun şofer de taxi nu era „localnic".

*
* *

West Broadway era o stradă îngustă cu sens unic spre sud, mărginită de case vechi cu faţade negricioase, cu scări de incendiu, la parterul cărora se întindeau zeci de magazine, mai ales cu haine de avangardă... Bătrâni fără adăpost stăteau la soare, aşezaţi direct pe trotuar, admirând fetele, unele mai sexy decât altele, în fuste mini sau pantaloni. Soho era un cartier tânăr, la modă, uşor decadent. Micile anticariate alternau cu magazinele de haine şi depozitele mici. De la ferestrele deschise, se auzea muzică.

Downtown era ultimul restaurant de pe stradă, lângă o parcare. Terasa era deja plină de lume. Malko intră în sală. Şi acolo era plin... În mijlocul tejghelei, se înălţa până în tavan un copac, pereţii erau acoperiţi cu postere sau tablouri moderne, clienţii arborau ţinute ciudate. Difuzoare răspândeau muzică clasică. Femeile purtau ochelari negri, iar majoritatea bărbaţilor erau bărboşi. Malko îl abordă pe un ospătar care jongla printre mesele prea apropiate.

– O caut pe Paola Ruggieri.

– Este acolo, la tejghea.

Arătă spre o brunetă superbă, cu privirea ca de ambră, în pulover şi fustă neagră crăpată pe o

parte, cu ciorapi asortaţi. Malko se apropie, dar trebui să aştepte ca ea să scape de clienţi şi să închidă telefonul pentru a-i vorbi.

– Mă numesc Malko Linge şi sunt jurnalist la *Kurier,* din Viena, zise el. Scriu un articol despre cele mai bune restaurante din New York...

Privirea de foc străluci şi mai tare, iar Paola Ruggieri îşi etală dantura de o albeaţă orbitoare.

– Ce ideea bună! gânguri ea. M-am chinuit atâta să le lansez.

Un ospătar îi întrerupse, apoi sună telefonul. În fine, sosi un grup, oameni cunoscuţi, dar care nu făcuseră rezervare. Malko profită de cele câteva secunde de calm pentru a remarca:

– Sunteţi foarte ocupată. Aveţi vreun moment liber, în care am putea sta de vorbă liniştiţi?

Asaltată, Paola Ruggieri îşi dădu părul negru spre spate şi încruntă din sprâncene.

– Peste două ore, când se vor mai linişti... Dar...

– Şi dacă cinăm împreună? sugeră Malko.

– Aici?

– Nu. Unde vreţi.

În timp ce se gândea, privirea ei îl învălui rapid pe Malko, iar el sesiză un anume interes în ochii ei. Paola Ruggieri nu era indiferentă la bărbaţi. Aparent, examinarea fu mulţumitoare. Bustul plin care întindea puloverul din lână neagră se ridică uşor şi ea propuse:

– *Bene!* Ne vedem la Colonial, pe strada 57, pe la ora nouă. Este singura seară în care sunt liberă, dar vreau să vă ajut.

– Superb! aprobă Malko. Pe diseară.

Ieşi şi coborî pe West Broadway până la Canal Street. Vremea era minunată, iar Malko se simţea într-o dispoziţie excelentă. Paola Ruggieri era extrem de seducătoare, cu o undă de provocare. O femeie cuminte nu poartă fustă crăpată, mai ales atât de scurtă. Chiar dacă nu va afla nimic de la ea, nu îşi va pierde aiurea seara.

*
* *

– Pentru Cipriani! toastă Malko, ridicând paharul de Taittinger Comtes de Champagne.

– Pentru articolul dumneavoastră! răspunse Paola Ruggieri.

Ciocniră cristalul şi băură dintr-o sorbitură. Colonial părea perfect pentru flirt, cu lumina slabă, mesele spaţiate, tavanul înalt, decoraţiunile „coloniale". Ventilatoare superbe atârnau de tavan. Pereţii erau decoraţi cu scene asiatice, iar mâncarea era un mix între China, Vietnam şi New York.

Malko şi Paola Ruggieri stăteau la o masă mică din fundul sălii, unde era mai multă linişte. Italiana era şi mai sexy decât la prânz, schimbând puloverul cu o bluză din dantelă transparentă peste un sutien negru. Fuma încontinuu Gauloises Blondes, cu privirea vioaie, vorbind cu

însufleţire, aproape la fel de rapid ca la prânz. În timpul cinei, Malko o făcu să-i povestească istoria restaurantului Cipriani.

O jumătate de oră mai târziu, ştia totul despre restaurantul italian şi ambiţia Paolei Ruggieri, celibatară, femeie de carieră, care visa să-şi conducă propriul restaurant. Vorbea întruna, încrucişându-şi mereu picioarele, aruncându-i uneori priviri arzătoare lui Malko. O seducătoare înnăscută. Aşteptă să comande o a doua sticlă de şampanie pentru a avansa pe acest teren minat.

– Am citit în documentarea mea că a avut loc recent un incident regretabil la Cipriani, remarcă el.

Paola Ruggieri se descompuse la faţă, şi scoase o altă ţigară din pachetul de pe masă.

– *Mamma mia!* În niciun caz să nu menţionaţi asta! Ar speria oamenii.

– Vă jur că nu voi scrie nimic despre asta, promise Malko, aprinzându-i ţigara cu bricheta Zippo cu blazon, de care nu se despărţea niciodată.

Privirea îi alunecă de la ochii ei la buzele cărnoase, oprindu-se la bustul impozant, fremătând sub dantela neagră. Paola Ruggieri îi urmări privirea şi, liniştită, se relaxă.

– Mulţumesc! zise ea. *Grazie mille!* Este o poveste oribilă. Slavă domnului, nu eram acolo în acea zi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Malko în timp ce turna şampanie. A fost asasinată una dintre clientele dumneavoastră?

– *Si!* Un nebun, confirmă Paola, în şoaptă. A intrat şi a tras la întâmplare spre prima persoană care se afla în faţa lui. O *foarte* bună clientă, Stacy Lak. Mă invita la toate seratele ei.

– Se ştie de ce?

Paola Ruggieri scutură din părul negru, tuns scurt.

– Nu. Stacy Lak nu făcea rău nimănui, nu avea nici măcar amant! Era mereu acolo cu prietenele. Este îngrozitor, adăugă ea.

După ce băuse puţină Taittinger, oftă şi concluzionă:

– Este destinul. Mă întreb dacă nu a fost omorâtă în locul altcuiva!

Malko simţi cum îi creşte pulsul.

Paola Ruggieri se aplecă spre el şi continuă:

– Am vorbit cu Sergio, după dramă. Mi-a explicat că masa unde se aşezase Stacy Lak fusese rezervată de o altă clientă bună, Olivia de Portello. O lipicioasă, înnebunită după sex, vegetariană, teroarea ospătarilor. Nu este niciodată mulţumită. Doar că vine de trei ori pe săptămână. Soţul ei a murit într-un accident la o cursă de automobile şi i-a lăsat o avere considerabilă. Acum, îşi ocupă timpul încercând toţi bărbaţii pe care îi întâlneşte şi organizând baluri de caritate.

– Are mulţi amanţi? întrebă Malko, trezit brusc şi adulmecând o posibilă pistă.

Paola Ruggieri încercă să ia un aer scandalizat şi zise:

– Are foc la fund! Am văzut-o agăţând un tip în restaurant şi trăgându-l în toalete. Apoi, se auzea urlând ca un animal...

Un înger trecu şi fugi, oripilat.

Paola Ruggieri tăcu după această relatare picantă. Oarecum tulburată.

– De ce spuneţi că Stacy Lak a fost omorâtă în locul ei? întrebă Malko, revenind la subiect. Se cunoşteau?

Paola Ruggieri îşi regăsi zâmbetul.

– Din vedere, dar nu se plăceau prea tare. Mai ales că avusese loc un incident, cu puţin înainte de dramă. Într-o zi, făcuseră amândouă rezervare pentru prânz, la mese alăturate. Au venit îmbrăcate în aceleaşi taioare mov! Din fericire, Sergio a pretextat o greşeală şi a mutat-o pe Stacy Lak la altă masă. De altfel, biata Stacy Lak purta acelaşi taior în ziua în care a fost asasinată.

Maşinal, Malko îi mai turnă puţină şampanie Paolei. Simţea că, din relatarea italiencei, se întrezărea un indiciu. Un indiciu aparent ignorat de FBI. Paola Ruggieri se miră de expresia privirii sale. Izbucni într-un râs nervos şi remarcă:

– Aşa priviţi mereu femeile? Am impresia că...

– Doar pe cele care sunt foarte frumoase, ca dumneavoastră, răspunse Malko. Sunteţi cu siguranţă mai seducătoare decât majoritatea clienţilor dumneavoastră. Dar, îmi ziceaţi că Stacy Lak a fost ucisă *în locul* acestei Olivia de Portello. De ce?

Paola făcu ochii mari.

– Păi, dacă Olivia ar fi venit la ora stabilită, ea ar fi fost omorâtă de acest nebun! A intrat şi a tras spre masa cea mai apropiată de uşă, după care a plecat.

Evident, Paola era sigură de explicaţia ei. Căscă discret.

– Mă trezesc devreme, zise ea.

– Vă conduc, se oferi imediat Malko.

– Nu este nevoie, o să iau un taxi. Dumneavoastră staţi la Waldorf, iar eu locuiesc pe strada 76! Exact în direcţia opusă.

– Mi-ar face plăcere să mai petrec puţin timp cu dumneavoastră, afirmă Malko.

Ieşiră de la Colonial şi găsiră imediat un taxi care mergea pe strada 57. Paola Ruggieri gustase din plin şampania Taittinger şi părea foarte veselă. Se încruntă când îi spuse lui Malko, pe un ton implorator:

– Nu menţionaţi, vă rog, această întâmplare înfricoşătoare în articolul dumneavoastră!

– Vă jur, făcu Malko, dar aş vrea să vă revăd.

Taxiul se oprise la colţul străzii 76 cu Fifth Avenue. Paola scoase cheile şi o carte de vizită cu un număr.

– Acesta este celularul meu, zise ea. Şi mie mi-ar face plăcere să vă revăd. *Good night!*

Se aplecă şi gura ei o atinse pe cea a lui Malko. Acesta îşi zise că, deşi în America se zicea că acest gest nu mai însemna nimic, senzaţia era totuşi plăcută. Coborând din taxi, italianca îşi expuse generos picioarele lungi şi se despărţiră cu un zâmbet fermecător. În timp ce cobora pe Fifth Avenue, Malko îşi zise că începuse să clarifice misterul, dacă persoana vizată era această Olivia de Portello şi nu nevinovata Stacy Lak. Dacă era aşa, mai rămânea de aflat legătura dintre Mossad şi această femeie bogată, o nimfomană vegetariană. Şi mai ales, motivul pentru care s-ar fi dorit uciderea ei.

CAPITOLUL IV

– Nu ştim nimic despre Olivia de Portello, se plânse Reynold Hurst. Doar ceea ce scrie în ziare şi reviste, la rubrica mondenă. Nu apare în nicio listă informativă. Cum nu vrem să întrebăm FBI-ul, care, după părerea mea, nu ştie nimic mai mult ca noi, trebuie să ne descurcăm singuri...

– Prima misiune este să aflăm dacă are legături cu Israelul, continuă Malko; doar prin intermediul activităţilor sale umanitare.

Îl întâlnise pe responsabilul din CIA la New York, în fosta clădire a companiei Panam, pe Park Avenue. Etajul al şaptesprezecelea, sub umbrela birourilor Departamentului de Comerţ, adăpostea principala infrastructură a agenţiei la New York. Deşi nu opera legal pe teritoriul american, CIA avea birouri în majoritatea oraşelor mari din SUA, grupate sub o siglă inocentă, „National Resources". Cel de la New York era cel mai activ, datorită prezenţei Naţiunilor Unite. CIA avea acol n an mit număr de

„surse" exploatate de vreo sută de *access agents*[1] şi *case officers*[2]. Pe lângă clădirea de pe Park Avenue, agenţia deţinea o duzină de „safe-houses" discrete, împrăştiate cam peste tot. Malko nu era cazat la Waldorf Astoria din întâmplare: hotelul era la două blocuri de fosta clădire a companiei Panam, pe Park Avenue.

Geamurile uriaşe ale biroului lui Reynold Hurst ofereau o vedere uimitoare spre East River, Naţiunile Unite şi centrala termică Con Edison, ale cărei coşuri eliberau fuioare de fum care pătau deranjant albastrul uniform al cerului din acel 21 septembrie.

– Poate veţi găsi vreo idee înăuntru, sugeră Reynold Hurst împingând spre Malko un dosar conţinând decupaje din presă referitoare la Olivia de Portello. Informaţie „deschisă".

Malko se aşeză şi îl parcurse, formându-şi rapid o idee destul de exactă despre personalitatea şi înfăţişarea fizică a presupusei victime a israelienilor.

O superbă fotografie color din *Vogue* o arăta la un bal de caritate dat chiar la Waldorf, în vederea strângerii de fonduri pentru salvarea pădurii amazoniene. Olivia de Portello era splendidă.

---

[1] Agenţi de legătură. (n. trad.)

[2] Ofiţeri de caz. (n. trad.)

Un păr scurt şi negru, care lăsa să se vadă doi cercei din diamant, un machiaj demn de regina din Saba şi o rochie lungă, extrem de decoltată, care nu-i ascundea prea mult bustul minunat. O femeie *foarte* frumoasă.

Parcurse celelalte extrase. Articole despre colecţia de bijuterii pe care ea le desena pentru Bijan, galele de caritate, inaugurarea unei expoziţii de mobilă a lui Claude Dalle ori despre deschiderea unui restaurant, Balthazar. Ieşea mult, însoţită mereu de alt bărbat. Într-un interviu din *New Yorker,* îşi relata boala care o făcea să-şi piardă treptat vederea şi poza lângă o enormă maşinărie ce îi permitea să citească ziarele mărind caracterele.

Malko închise dosarul.

– Asta-i tot?

Reynold Hurst scoase un plic alb în faţa lui.

– Nu, iată adresa şi telefonul. Stă într-un apartament închiriat, la nr. 156, Strada 56 Est, colţ cu Madison. Locuieşte singură cu cele două pisici siameze.

– Aceasta este informaţia? îl persiflă Malko. Eu ştiu mai multe decât dumneavoastră: este o nesuferită de vegetariană, înnebunită după sex.

Reynold Hurst întoarse capul, încurcat. Ca mulţi din înalţii funcţionari ai CIA, era cam rigid. Pentru a deturna această discuţie picantă, sugeră:

– Cred că cel mai bine ar fi o apropiere „soft". Trebuie să pătrundeţi în intimitatea ei, să-i cunoaşteţi mediul relaţional. Şi, mai ales, fără ca FBI-ul ori cei care au comandat asasinarea lui Stacy Lak să-şi dea seama.

– Nu vă ambalaţi! îl temperă Malko. În acest stadiu, nu există niciun indiciu privind legătura dintre Olivia de Portello şi Israel. Nici măcar dacă această femeie este veritabila ţintă a ucigaşului. Am aflat doar că, în ziua crimei, Stacy Lak purta un taior mov, similar cu unul pe care îl deţine Olivia de Portello. Acum, ar trebui să o întrebăm pe aceasta din urmă dacă în acea zi purta *şi* ea acelaşi taior...

– Chiar dacă zice „da", recunoscu Reynold Hurst, nu ar fi decât un element în plus, nu o probă.

– Şi, pentru moment, sublinie Malko, nu am găsit încă modalitatea de a mă apropia de Olivia de Portello.

Nu putea conta pe Paola Ruggieri pentru a-l ajuta să intre în contact cu „ţinta" sa. Tânăra italiancă ar fi convinsă că voia să o chestioneze pe clienta de la Cipriani despre „incidentul" deranjant de pe 1 septembrie. Ceea ce nu ar fi fost eronat. Trebuia să găsească altceva... După ce băgă în buzunar hârtia pe care erau scrise adresa şi telefonul Oliviei de Portello, se retrase, întorcându-se în apartamentul de la Waldorf pe jos.

New York-ul nu se schimbase deloc de la ultima lui şedere. Era la fel de zgomotos, răsunând de claxoane, urletele ambulanţelor omniprezente şi sirenele maşinilor de poliţie, la fel de omniprezente. Când ajunse la Waldorf, hotelul părea în stare de asediu. O limuzină neagră de cincisprezece metri lungime tocmai se oprise în faţa intrării, urmată de două minicamionete negre, cu geamuri fumurii. O mulţime de oameni în impermeabile, în ciuda vremii bune, cu cască în ureche, ochelari negri şi înarmaţi până în dinţi, înconjurară o siluetă blondă frivolă, care ieşea din interminabila limuzină. Pentru câteva secunde, Malko o putu admira pe Hillary Clinton înainte ca aceasta să intre în hotel.

Lângă el, un trecător rânji.

– Vine să se vadă cu amantul...

Ceea ce nu ar fi fost un gest nemeritat.

*

* *

– Lipsesc pentru moment, lăsaţi un mesaj, anunţă o voce cu uşor accent sud-american. Dacă este chiar urgent, mă puteţi găsi la hotel Delano, în South Beach, Miami. Mulţumesc, să aveţi o zi frumoasă. Vorbiţi după semnal.

– Mă numesc Malko Linge, dictă Malko robotului. Sunt un reporter de la ziarul austriac *Kurier* şi scriu un articol despre viaţa socială din New York. Paola Ruggieri, de la Cipriani, mi-a

spus că sunteţi în centrul multor evenimente mondene. Mă puteţi suna la Waldorf, camera 2120...

După ce închisese, avu o idee. De când plecase Olivia de Portello la Miami? Nu era decât o cale pentru a afla. Taxiul îl lăsă în faţa unui imobil din cărămidă albă pe trotuarul sudic al străzii 56. Un portar într-o superbă uniformă albastră stătea la soare în faţa intrării. Malko se apropie de el, zâmbind larg.

– Sunt un prieten al Oliviei de Portello, anunţă el. Am încercat să dau de ea, dar robotul îmi spune că este la Miami... Ştiţi când se întoarce?

După ce îl evaluă pe Malko cu o privire de profesionist şi concluzionă că nu era vorba de un hoţ, portarul răspunse:

– Doamna de Portello a plecat ieri. Nu se va întoarce mai devreme de o săptămână. Mă rog, asta mi-a zis ea. Fiindcă îi hrănesc cele două pisici de două ori pe zi.

Pălăvrăgiră câteva minute despre siameze şi vremea excepţională, apoi Malko se îndepărtă după ce strecurase douăzeci de dolari în palma portarului. Direcţia, clădirea Panam.

*

* *

Reynold Hurst nu ezită niciun sfert de secundă după ce ascultase relatarea lui Malko.

– Plecaţi la Miami, decise el. Nu vom aştepta o săptămână. Nu vă deranjează, nu?

– Sper ca Olivia de Portello să nu-şi verifice robotul telefonic de la distanţă, răspunse Malko. Sau, în acest caz, trebuie să-mi iau un nume fals pentru a o aborda. Există riscul să se întrebe de ce o urmăresc până la Miami...

– Veţi improviza! i-o tăie scurt Reynold Hurst.

Malko nu comentă. Totuşi, ar fi preferat să rămână la New York pentru a o revedea pe Paola Ruggieri.

*

* *

Ariel Gur îi salută cu un zâmbet călduros pe cei trei bărbaţi aşezaţi deja într-un mic birou din sediul consulatului general al Israelului, aflat la etajul al paisprezecelea de la nr. 800 de pe Second Avenue, rebotezată pe acea porţiune „Yitzhak Rabin Way".

– Scuze, zise Ariel Gur, cursa mea a plecat cu întârziere.

Îşi puse servieta veche din piele neagră uzată, se aşeză într-un fotoliu din plastic bej şi îşi scoase pipa din buzunar. O aprinse, privind vioi la cei care îl aşteptaseră. Ceea ce remarcai mai întâi la el era albastrul luminos al pupilelor. Aproape singurul său farmec fizic... Nu mai rămăsese mare lucru din părul lui blond tuns

scurt, nasul mare semăna cu al unei caricaturi şi, îmbătrânind, se cocoşase şi mai mult. Capul părea aşezat direct pe umeri, şi nu părea să aibă mai mult de un metru şaizeci înălţime.

Fără nicio cochetărie, era mereu împopoţonat ca un as de pică, cu haine fără formă, în culori nedefinite, în care arăta ca o paiaţă. Îmbrăcat mereu cu pulovere sau tricouri, oferea colaboratorilor săi toate cravatele pe care le primea, deoarece nu le purta decât în foarte rarele ocazii oficiale. Ariel Gur era un produs pur al kibbutz-urilor, un ţăran cu inteligenţă sclipitoare ce ura viaţa mondenă, un sionist convins, care îşi riscase viaţa în toate războaiele Israelului împotriva arabilor. Fusese mult timp Nr. 2 din Mossad, în vremea eroică în care *nimeni* nu cunoştea numele conducătorilor acestuia. Ceea ce îi permisese, câţiva ani mai târziu, să fie numit la ambasada israeliană de la Washington, în postul de consilier ştiinţific. Vorbind engleza cu un puternic accent ebraic, nu se amesteca deloc în lumea diplomaţilor, mergând de la ambasadă, situată pe Intercontinental Drive, mai sus de Connecticut Avenue, direct spre căsuţa lui, la câteva sute de metri distanţă, în colţul Yurna Street cu strada 36, la volanul modestei Nissan Maxima negre. Nu primea niciodată vizite, ieşea puţin, iar apucăturile de urs nespălat şi ţinutele neglijente îi ţineau la distanţă pe inoportuni.

Nici FBI şi nici CIA, nicio agenţie federală americană de contraspionaj nu îl reperase vreodată.

Totuşi, Ariel Gur era, la Washington, reprezentantul unei celule ultrasecrete de informaţii, Lakam, denumită oficial „Biroul de Relaţii Ştiinţifice al Ministerului Apărării". Şeful său era Raphaël Gal, şi el un fost membru Mossad şi consilier particular pentru informaţii al primului-ministru.

Cazurile dirijate de Lakam era toate complet secrete şi de o importanţă primordială pentru Israel. Iar Raphaël Gal nu dădea socoteală decât primului-ministru, scurtcircuitând Mossadul.

După ce îşi aprinsese pipa, Ariel Gur trase voluptuos un fum lung. Nu se obişnuise niciodată să nu fumeze în avion. Întoarse capul spre cei trei bărbaţi care aşteptau respectuos ca el să ia cuvântul.

– Aharon, ceru el, poţi să te duci să-mi iei un *fallafel*[3] de la chioşcul de pe strada 42?

Aharon Dan, un tip atletic cu părul lung şi negru, se ridică grăbit şi ieşi din birou. Oficial, agent de securitate al consulatului, era un fost „executant" al ramurii „Action" a Mossadului, Unitatea 72, concediat în urma eşecului unei operaţiuni delicate şi recuperat de Ariel Gur.

---

[3] Amestec de năut, crudităţi, humus, între două felii de lipie.

Acesta din urmă se întoarse spre bărbatul rotofei cu fruntea cheală. Purta ochelari fumurii, iar nasul lung îi cădea peste o mustaţă stufoasă, bine îngrijită.

– Deci, Joseph, ce se întâmplă cu „Yahalom"[4]?

Joseph Yagor, oficial consilier ştiinţific la misiunea israeliană de pe lângă Naţiunile Unite, aparţinea şi el de Lakam. În ajun, îi transmisese un mesaj lui Ariel Gur, cerând o întâlnire urgentă. Fără să spună de ce, bineînţeles. Israelienii nu îşi făceau nicio iluzie: americanii îi supravegheau, iar NSA[5] avea urechi foarte lungi... Se temeau de orice: fax, telefon şi chiar discuţii în locuri publice. Din fericire, în acest birou special amenajat, protejat de un sistem electronic sofisticat, nicio conversaţie nu putea fi captată.

– Avem o problemă cu strada 56, anunţă Joseph Yagor.

Ariel Gur continuă să tragă din pipa sa, umplând biroul cu un fum aromat. Avusese de-a face cu atâtea probleme în cursul lungii sale cariere, încât nu credea niciodată în panica subordonaţilor săi.

– Care? întrebă el calm.

---

[4] Diamant, în ebraică.

[5] National Security Agency, însărcinată cu spionajul electronic.

– Ştiţi că am menţinut un dispozitiv de supraveghere asupra telefoanelor de acolo?

– Da.

– Ieri, am interceptat un apel telefonic. Un jurnalist austriac a sunat subiectul pentru a-i cere o întâlnire şi a lăsat un mesaj pe robot, dându-şi numele şi modalitatea de contactare.

– Nu este un jurnalist austriac? întrebă calm Ariel Gur.

Joseph Yagor scutură din capul său oval.

– Austriac este. Un şef de misiune al CIA foarte cunoscut, Malko Linge. L-am identificat uşor, găsindu-i numele în *computer*.

Aharon Dan intră în cameră şi îi întinse *fallafel*-ul lui Ariel Gur. Acesta îl puse pe o măsuţă, fără să se atingă de el. Vestea dată de Joseph Yagor era *foarte* proastă. Dacă un agent al CIA se interesa de Olivia de Portello, asta însemna că americanii dăduseră de o pistă, în principiu interzisă, în ciuda precauţiilor luate pentru a-i ţine departe. Încă o dată, dictonul care spunea că o operaţiune prost începută continuă să meargă şi mai prost se verifica. Încă nu era niciun pericol, dar calmul ultimelor săptămâni făcea loc unei situaţii de urgenţă. Dacă nu se lua nicio măsură, riscau să se termine totul cu o catastrofă.

– Ai făcut bine că m-ai anunţat imediat, aprobă Ariel Gur. Cine mai ştie?

– Nimeni. Mai este ceva. Agentul CIA, Malko Linge, a plecat de la Waldorf azi dimineaţă...

Ariel Gur trase din pipă fumuri scurte, evaluând situaţia. Alegerea era simplă. Trebuia să acţioneze rapid. Prioritatea absolută era să-l protejeze pe „Yahalom", numele de cod al unei surse excepţionale. Scoase pipa din gură şi o îndreptă spre al treilea bărbat, cu craniul ras şi alură de militar, îmbrăcat într-un costum maro, prost croit, care îl făcea să nu se simtă în largul lui. Cu capul în mâini, privea ostentativ podeaua.

– Zvi, zise el fără să ridice tonul, vezi în ce rahat ne-ai băgat!

Zvi Harel se ridică furios. Fost ucigaş de elită din Tsahal[6], transferat la Mossad, la Unitatea 72, nu era un intelectual. Fusese concediat din Mossad după o operaţiune eşuată prea spectaculos şi recuperat de Ariel Gur, care îi oferise o a doua şansă, fără variantă de rezervă.

– Eu mi-am făcut treaba, protestă el cu o voce stăpânită. Imediat ce am văzut-o ieşind din imobil, l-am anunţat pe Mordechai, i-am spus cum era îmbrăcată şi am plecat. Acestea erau ordinele. Să nu atragem atenţia... Mordechai ar fi

[6] Armata israeliană.

putut, la rândul lui, să se asigure că ţinta era în restaurant.

Mordechai Erb nu mai putea să-l contrazică. Şi el aparţinuse de Unitatea 72. Ciuruit de gloanţe de către Credence Chandler, cadavrul lui zăcea într-un cimitir din New York, sub un nume de împrumut...

Ariel Gur îşi zise că trebuia să se bazeze pe Dumnezeu. În acea zi, totul mersese pe dos... Dar încă nu înţelegea cum reuşiseră americanii să meargă cu ancheta până la strada 56. Pentru moment, nu era nimic pierdut. Descoperiseră doar *adevărata* victimă. Doar că, dacă i-ar lăsa să acţioneze, ar descoperi *cine* era în spatele uciderii lui Stacy Lak.

– Vom lua contramăsuri, anunţă Ariel Gur cu vocea calmă şi tranşantă. Ce ştiţi despre acest pretins jurnalist?

Joseph Yagor îi întinse două foi dactilografiate pe care le citi cu atenţie, după care le înapoie.

– Trebuie neapărat să acţionăm rapid, insistă Joseph Yagor.

Ariel Gur trase câteva minute în linişte din pipă, după care întrebă:

– Ce va face ea la Miami?

– În vacanţă, explică Joseph Yagor. I-a cerut şi lui „Yahalom" să vină cu ea. Dar el are de rezolvat nişte treburi. Cele pe care le ştiţi. Ceea ce

amplifică riscurile. Această femeie este nebună, imprevizibilă şi periculoasă. Atât timp cât...

Ariel Gur îl întrerupse sec:

– Trebuie să manifestăm o prudenţă extremă, pentru că nu ştim dacă americanii nu au luat-o deja în vizor. Asta ne lasă o marjă mică de manevră. Zvi şi Aharon vor pleca mâine la Miami, dar nu vor acţiona decât la ordinul meu. Iar de această dată, nu voi tolera nicio greşeală. Consecinţele ar fi catastrofale. Nu se mai pune problema să acţionăm *deschis*. Nu după primul incident. Aharon, înţelegi ce vreau să spun?

– Înţeleg, confirmă Aharon Dan pe un ton neutru.

Ani de zile, făcuse parte dintr-o echipă special formată pentru eliminarea duşmanilor Israelului. Uneori în mod deschis, alteori discret, din motive politice. Zvi Zamir, aflat la conducerea Mossadului în 1972, crease această unitate specială în urma masacrării atleţilor israelieni la Jocurile Olimpice de la München. Când trebuia să ucidă, imaginaţia lui nu cunoştea limite. Regretatul Mordechai Erb şi Zvi Harel erau nişte îngeri exterminatori, fără suflet. Toţi fuseseră scoşi la pensie anticipat în urma unor operaţiuni ratate. Oficial, nu mai aveau nicio legătură cu serviciile israeliene. Ariel Gur îi recuperase discret. Avea deseori nevoie de oameni ca ei pentru activităţile sale. Cu atât mai mult cu cât ei

erau dispuşi să facă orice pentru a se „răscumpăra". Cum adevărata lor identitate se odihnea pe fundul unor dosare „ferecate", erau perfecţi. Ariel Gur putea cere specialiştilor din Mossad acte false fără ca aceştia să pună vreo întrebare. Ignorând toate nivelele de control, Lakam nu dădea socoteală nimănui.

Ariel Gur se întoarse spre Joseph Yagor.

– Irit este la New York?

– Cred că da. Nu mi-a spus că ar fi plecată.

– Spune-i că o voi aştepta la ora cinci la ceainăria de la Plaza. Imediat ce Zvi şi Aharon intră în contact cu ţinta, să-mi raporteze pe canalul obişnuit.

Îşi luă în cele din urmă *fallafel*-ul şi muşcă din el. Nu va avea timp să mai ia prânzul. Era nerăbdător să plece din New York, oraş pe care nu-l plăcuse niciodată, dar trebuia să evite cu orice preţ un nou eşec care risca să arunce în aer operaţiunea „Yahalom", cu consecinţe incalculabile.

*

* *

Hotelul Delano, care îşi înălţa cele optsprezece etaje pe Collins Avenue, la jumătatea străzii 15, semăna, în acelaşi timp, şi cu un templu roman, şi cu o patiserie Art Deco. Era singurul imobil renovat printre vechile palate părăginite ale anilor 1930, care formau principala zonă din

South Beach, extremitatea sudică a Miami Beach, mult timp abandonată. Un lanţ de mici hoteluri cu faţade pastelate, case în ruină, blocuri îmbătrânite formau un fel de azil pentru bătrânii evrei din New York care nu îşi permiteau să plătească la Fontainebleau. Aveai impresia că faci un salt în timp.

Dar, de câţiva ani, cartierul evoluase, graţie poziţiei excepţionale: toate hotelurile de pe Collins Avenue sau Ocean Boulevard dădeau direct spre interminabila plajă Miami Beach. Înainte de a fi asasinat în uşa casei, creatorul de modă Gianni Versace se instalase într-o vilă somptuoasă, atrăgând un val de „gays" care deschiseseră restaurante, cafenele şi buticuri pe Ocean Boulevard. De la strada 5 până la 15, totul era în fierbere.

Malko opri maşina Ford închiriată sub marchiza de la Delano, separat de Collins Avenue printr-un gard viu, gros. Imediat, un tânăr homosexual bronzat, în tricou şi şort alb, se precipită să-i ia valiza.

– *Welcome at the Delano!* zise el.

Malko urcă scările care duceau în hol. Totul era ciudat acolo. Un pat mare trona în mijloc, lângă un scaun ciudat din alamă ale cărui trei picioare se terminau cu nişte pantofi. Totul era un kitsch strident, iar decoratorul Philippe Stark se implicase cu toată inima. Din hol, se vedea

oceanul, dincolo de un rând de saloane încadrate de coloane colosale, demne de un templu roman. Perdele imense care se umflau în vânt dădeau un aer de Marienbad. Hotelul se prelungea cu o piscină pe toată lungimea lui, de mărime olimpică, mărginită de cocotieri, care se întindeau până la plajă. Peste tot, tineri în alb şi câteva fermecătoare cubaneze. Malko ajunse într-o cameră cu pereţii albi, care aminteau de un spital, singura decoraţiune fiind o gigantică oglindă înclinată în faţa patului, ceea ce dădea frâu liber imaginaţiei. Cât se schimbă de haine, sună la recepţie şi întrebă la ce cameră stătea Olivia de Portello.

– Bungalow-ul 6, anunţă angajata de la recepţie.

Punându-şi un prosop peste costumul de baie, coborî, traversând înşiruirea de saloane încadrate de coloane romane. Peste tot erau scaune, şezlonguri, banchete. Plus un bar, un biliard şi câteva obiecte ciudate.

Soarele strălucea şi, în ciuda unei brize uşoare, vremea se încălzea. Se opri în faţa piscinei. Toată latura stângă era mărginită de bungalow-uri, cu parter şi etaj... Coborî treptele şi merse de-a lungul piscinei, privind bungalow-urile numerotate. Ajuns la numărul 6, se opri şi ridică ochii spre terasă. Pulsul îi crescu brusc. O brunetă, în costum de baie negru, dansa singură, pe

ritmul muzicii de la piscină. Ea îl zări şi îi făcu un semn vesel, ondulându-se senzual. Costumul de baie se mula peste un bust magnific şi un abdomen plat. Fără să se oprească din dansat, îi zise lui Malko:

– Superbă muzică, nu?

– Superbă dansatoare, răspunse el.

– Mulţumesc.

Conform fotografiilor văzute la New York, o avea în faţa lui pe Olivia de Portello.

El o abordă din nou:

– Când veţi termina de dansat, veniţi să bem un pahar la bar!

Ea râse, ridică din umeri şi zise, cu un gest dezinvolt:

– Poate!

Muzica se opri şi ea dispăru în bungalow, în timp ce Malko se duse să se aşeze pe un şezlong lângă bar.

Nişte indivizi jucau cărţi pe o masă instalată în mijlocul piscinei. Fetele îşi bronzau sânii goi. O fermecătoare cubaneză, cu şolduri de băieţel şi un bust enorm, veni să-l întrebe pe Malko ce dorea de băut, însoţindu-şi întrebarea cu o privire incendiară. Ca din întâmplare, toate fetele care lucrau la Delano erau sublime. Malko se moleşi la soare, întrebându-se dacă Olivia de Portello avea să i se alăture.

Fu trezit de o voce ironică.

– Credeam că mă aşteptaţi cu nerăbdare!

Deschise ochii şi o văzu pe Olivia de Portello. Îşi schimbase costumul negru cu un sutien roşu, din care stăteau să-i iasă sânii, şi un minuscul bikini asortat, mulat pe corp. Un lanţ de aur atârna între sâni, încărcat cu mai multe pandantive, printre care şi un enorm lornion. Malko se ridică vioi şi îi sărută mâna.

– Visam la dumneavoastră, pretinse el cu un zâmbet. Ce vă pot oferi, în afară de companie?

– O cupă de şampanie, zise tânăra, aşezându-se lângă el.

Îşi desfăcu sutienul, eliberându-şi sânii care stăteau perfect, şi îi întinse un flacon de ulei după care se lungi pe burtă.

– Ungeţi-mă pe spate!

El se conformă, admirând curbura fundului. Olivia de Portello nu era pudică. Contactul fusese stabilit şi nu-i mai rămânea decât să obţină mărturia ei. Dacă avea ceva de spus.

Ospătăriţa aduse o cupă de Taittinger şi Olivia de Portello o bău dintr-o înghiţitură. Apoi, se întoarse şi scoase din geantă un pachet de Gauloises Blondes şi o Zippo ediţie Millenium, din titan, special creată pentru anul 2000. Imediat, Malko i-o luă din mâini şi îi aprinse ţigara. Ea trase un prim fum şi întrebă:

– Cum vă numiţi?

– Malko Linge.

– Sunt Olivia de Portello.

Ochii albaştri se închiseră uşor, examinându-l pe Malko, apoi se întinse din nou, pe spate de această dată, şi îi întinse flaconul de ulei.

– V-ar deranja să mă ungeţi pe piept? Am pielea foarte sensibilă şi mi-e teamă să nu mă ardă soarele.

El făcu întocmai, puţin cam surprins. Când degetele lui atinseră mameloanele, sfârcurile se ridicară şi îşi zise că ancheta sa nu va fi atât de dificilă pe cât se temea.

CAPITOLUL V

Irit Paltzer, complet dezbrăcată în faţa oglinzii din baie, se amuza sărind pe loc şi constatând cu plăcere că sânii nu i se lăsaseră prea tare. Rezultatul frecventării susţinute a clubului de fitness de la Lincoln Center, de unde tocmai se întorcea. La patruzeci şi trei de ani, avea un corp de puştoaică, puţin mai rotunjit, cu abdomenul plat, şoldurile ferme şi aceiaşi ochi de un verde-smarald strălucitor. Cu părul roşcat, era un amestec exploziv. Dar pe unii bărbaţi îi speria, din cauza maxilarului puternic, a siguranţei şi a privirii reci cu care se uita uneori la masculi. Şi totuşi, îi plăcea sexul opus. Sau, mai degrabă, ceea ce îi oferea el. Cei care reuşiseră să treacă de această barieră de răceală descoperiseră o adevărată femelă, avidă să le ofere şi să primească plăcere.

În meseria ei din domeniul relaţiilor publice, întâlnea mulţi bărbaţi, ţinându-i cel mai adesea la distanţă. Locuia singură de când murise soţul ei. Seara, mergea adesea să mănânce singură un sandviş cu pastramă la Stage Deli, pe Bulevardul nr. 7, şi se întorcea apoi pe jos.

Micul ei apartament, din Lincoln Plaza, la vest de Central Park, era impecabil aranjat, plin

cu cărţi în ebraică şi engleză. Rareori se uita la televizor.

Satisfăcută de examinarea anatomiei sale, se duse în dressing şi începu să deschidă sertarele cu lenjerie. Cu un an în urmă, făcuse o campanie de relaţii publice pentru La Perla şi solicitase să fie plătită în lenjerie. Era micul ei păcat. Era înnebunită după satin, nailon, bustiere, tot ceea ce făcea o femeie şi mai dezirabilă, şi nu îşi dezvăluia această trăsătură de caracter decât amanţilor care îi împărtăşeau gusturile...

Telefonul sună în momentul în care îşi punea un sutien negru foarte decupat, descoperindu-i sfârcurile brune ale sânilor.

– Alo, ascult.

– Irit?

– Da.

Pulsul îi crescu. Foarte puţini oameni îi cunoşteau acest nume, iar ea recunoscuse această voce.

– Ai multă treabă astăzi? întrebă interlocutorul.

– Mă întorc de la gimnastică. O să merg la birou. De ce?

– Unchiul Elie este în trecere. I-ar face plăcere să te vadă. La Plaza, în jur de ora cinci.

– Şi mie îmi va face plăcere, răspunse femeia, cu vocea plină de căldură. Ar trebui să vină mai des. Vei fi şi tu acolo?

– Nu, eu nu pot veni. Sărută-l din partea mea.

Închise, iar ea făcu la fel, privind telefonul cu un amestec de teamă şi dezgust. Bătrânul „unchi Elie"! Un nemernic! De ce voia s-o vadă? Nu doar pentru a bea o ceaşcă de ceai: Ariel Gur nu pierdea niciodată timpul cu astfel de treburi.

El o recrutase pe Irit, în urmă cu cincisprezece ani, la Tel Aviv. Tatăl lui Irit, ofiţer în Tsahal, fusese ucis în timpul expediţiei israeliene în Liban, iar ea tocmai încheiase serviciul militar. Redutabilă „sabra"[1], nu visa decât să-l răzbune şi să lupte împotriva inamicilor Israelului. Ariel Gur o invitase la masă la un restaurant elegant de pe Dizengoff, un Champs-Elysée al Tel Avivului, şi îi propusese să lucreze pentru Mossad. Cu fizicul ei – ochi verzi, nas drept, păr roşcat-aprins – putea trece drept o cetăţeană din orice ţară a Europei. Misiunea ei era simplă: să se apropie de anumiţi terorişti palestinieni care îi erau desemnaţi şi să obţină maximum de informaţii despre ei. Olandeză după mama ei, avea dublă cetăţenie şi vorbea curent olandeza, trecând neobservată.

Irit Paltzer acceptase cu entuziasm, iar Mossadul o instalase la Amsterdam, sub acoperirea de curtier de diamante. Cu abilitate, era trimisă pe urma „ţintelor", iar fizicul ei făcea restul.

---

[1] Evreu israelian nativ. (n. red.)

La început, se amuzase să vadă cum teroriştii nu erau decât nişte bărbaţi avizi după carne proaspătă. Îşi juca rolul de minune, revenind la fiecare şase luni la Tel Aviv pentru a „da raportul" în clădirea Hadar Dufna, de pe bulevardul Regele Saul.

Apoi, într-o zi, resimţise un prim şoc. Una din „ţintele" ei era un bărbos seducător, un palestinian din Hamas, cultivat, inteligent, plin de şarm, care trăia la Berlin. Irit se culcase cu el dintr-un simplu impuls sexual, fără niciun ordin de la Centrală. Relaţia lor durase câteva săptămâni. Se despărţiseră, iar ea citise după aceea într-un ziar că fusese ucis când se întorcea la hotelul lui, la Paris. Ştia că atentatul nu putea fi realizat decât cu ajutorul informaţiilor pe care i le furnizase ea lui Ariel Gur... Simţise un fel de repulsie, dar continuase, prinsă în angrenaj. Ariel Gur îi trimisese o felicitare.

Dar, câteva luni mai târziu, se produsese şi „declicul". Noua ei „ţintă" era tot un palestinian, autor al mai multor atentate nimicitoare. Ariel Gur o convocase pe Irit la Tel Aviv, pentru a o informa ce aştepta de la ea.

După ce îi arătase fotografiile cu corpuri sfârtecate de explozia uneia din bombele palestinianului, îi explicase lui Irit Paltzer problema: acest bărbat, pe care ea îl cunoştea sub numele de Hussein, era *întotdeauna* înarmat, *întotdeauna*

atent. Singura cale de a se apropia era să-l surprindă în timp ce făcea dragoste.

Totul se petrecuse la Beirut. Irit juca rolul unui curtier de diamante venit să-şi prezinte marfa unui libanez bogat. Întâlnirea cu Hussein, ale cărui obiceiuri erau cunoscute de Mossad, nu fusese dificilă. Îşi petrecea serile la barul de la Summerland şi o agăţase pe Irit, care se cazase la acelaşi hotel. Aceasta îşi făcuse numărul de admirator propalestinian, iar el se aruncase. Mai întâi în decolteul ei. Flirtaseră, dar ea refuzase să se culce cu el, pentru a-l atrage şi mai mult. Timp în care Mossadul pregătea capcana.

Într-o seară, ea acceptase, în cele din urmă, să o conducă în camera ei de la Summerland. Băuse mult, intenţionat, pentru a nu i se observa tensiunea. Se dezbrăcaseră, iar Hussein se aruncase peste ea imediat, penetrând-o fără menajamente. Irit ţipase. Dimensiunile impozante ale sexului palestinianului şi nervozitatea o făceau să sufere ca la un viol. Camera alăturată era ocupată de o echipă a Mossadului, care plasaseră microfoane în camera lui Irit.

Văzând reţinerea lui Irit, Hussein nu ezitase. Retrăgându-se, îşi lipise gura de sexul lui Irit. În acel moment, cei doi asasini ai Mossadului intraseră în cameră. Îşi va aminti toată viaţa strigătele lor.

– Ţine-l!

Totul se derulase rapid. În momentul în care Hussein se ridica, ea îi prinsese gâtul între coapsele musculoase şi strânsese. Întâlnind privirea uimită, plină de ură şi de teroare a bărbatului care, cu câteva secunde mai devreme, încerca să-i ofere plăcere. Al doilea ucigaş, înarmat cu un 22 LR cu amortizor, trăgea în spatele palestinianului. De opt ori. Capul îi căzuse pe abdomenul lui Irit, iar ea vomitase. Fără să aştepte, cei doi agenţi ai Mossadului o smulseseră din pat.

– Îmbracă-te, repede!

Ea se conformase, ca într-un vis. Un sfert de oră mai târziu, mergeau toţi trei spre Tyr. Scoaterea ei din ţară se derulase fără probleme, dar Irit Paltzer făcuse o depresie nervoasă. Ariel Gur o scutise definitiv de orice altă misiune.

Mossadul o finanţase pentru a-şi lansa o afacere în relaţii publice, la New York, unde ea dorise să se instaleze, pentru a fugi de Europa. Ajunsese sub o altă identitate, cu un paşaport olandez. Doi ani mai târziu, întâlnise un american şi se căsătorise cu el, devenind doamna George Bowles. Acesta murise după şase ani, în urma unui infarct. Graţie banilor de la Mossad şi legăturilor sale, Irit îşi dezvoltase propria afacere în domeniul relaţiilor publice, încercând să uite trecutul. Deşi o mai suna uneori, trecuse ceva timp de când Ariel Gur nu-i mai ceruse nimic, dar acum se temea de ce era mai rău.

Îmbrăcă chilotul de satin negru asortat cu sutienul, dar nu-i mai stătea gândul la aşa ceva.

Să bea un ceai cu Ariel Gur era ca şi cum ar fi flirtat cu un şarpe cu clopoţei. I se făcuse deja pielea ca de găină, ştiind că nu ar putea să-i refuze ceea ce-i va cere. Israelul era mereu în război, iar ea se considera un soldat, chiar dacă se numea de acum Lia Bowles.

*

* *

Soarele dispăruse în spatele faţadei albe a hotelului Delano, iar Olivia de Portello era la a patra cupă de şampanie. Barmanul pusese sticla de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1990 în frapiera cu gheaţă de pe bar. Malko era asaltat de cuvinte. Tânăra nu înceta să-şi povestească viaţa în detaliu, enumerându-şi amanţii doar după prenume, apoi oprindu-se brusc pentru a-şi aprinde o ţigară. Părea deconectată, dar nu era în apele ei.

Gustaseră ceva la bar, dar Olivia de Portello abia se atinsese de mâncare. Uneori, privirea puţin cam stinsă a ochilor ei albaştri se oprea asupra lui Malko cu un oarecare interes, apoi se întorcea. Bineînţeles, îi spusese de boala care o făcea să orbească progresiv, ceea ce explica oarecum atitudinea ei ciudată. Ceva îl intriga pe Malko. De ce o femeie ca ea, atrăgătoare, curtată, mondenă şi uşor îndrăzneaţă, îşi petrecea vacanţa

singură la Delano? De când o unsese cu ulei pe piept, părea că-l uitase ca bărbat. Avea impresia că aştepta pe cineva sau ceva. Telefonul îi suna fără încetare, rostea câteva cuvinte, apoi închidea fără explicaţii. Malko remarcă:

– Sunteţi foarte căutată.

Olivia ridică din umeri.

– Da, bărbaţii mă apreciază. Dar sunt toţi la fel. Vor doar să se culce cu mine.

Malko zâmbi. Nu vedea cum această femeie putea avea de-a face cu israelienii.

Olivia de Portello se ridică brusc, ca propulsată de un arc.

– Am chef să merg puţin pe plajă. Mă însoţiţi? Nu mi-am luat bastonul şi mi-e teamă să nu mă rătăcesc.

Îşi puse sutienul şi merseră pe plaja măturată de un vânt cald. Olivia de Portello îl luă pe Malko de mână, strângând telefonul în cealaltă. Ajunseră pe malul oceanului, iar ea îşi băgă picioarele în apă.

– Vreţi să faceţi o baie? întrebă Malko.

– Nu, prefer să fac noaptea, fără costum.

Urmară linia malului, iar Malko se hazardă să întrebe:

– Cum se face că o femeie atât de frumoasă este singură în vacanţă?

Olivia de Portello se întoarse spre el ca şi cum ar fi ciupit-o un ţânţar.

– Aştept pe cineva, zise ea pe un ton categoric. Cu un râs sec, adăugă: Şi, dacă nu vine, mai sunt alţi patru sau cinci care nu aşteaptă decât să le cer să vină. Dar cu dumneavoastră, nu mai sunt singură. Uitaţi, avem aceleaşi ceasuri, suntem făcuţi să ne înţelegem.

Ea îşi apropie mâna de a lui, astfel încât ceasul ei Breitling Aerospace să fie lângă B-1 al lui Malko.

Râse din nou sec, ca şi cum încerca să se convingă singură că Malko însemna ceva pentru ea, deşi nu-l întâlnise decât de câteva ore. Era atât de patetică, iar el se întreba dacă tot ceea ce povestea nu era inventat, dacă chiar avea o curte plină de amanţi. În orice caz, era o tipă şmecheră...

Telefonul sună. Olivia de Portello răspunse în modul obişnuit. Deodată, se trase deoparte, ca un cal care refuză să sară peste obstacol. Tonul vocii i se înmuie. Se îndepărtă, dar vorbea atât de tare, încât el nu scăpă nimic din discuţia ei. Un val de întrebări: Când vii? De ce? Descurcă-te! Tonul urca. În cele din urmă, tânăra zise pe un ton aproape isteric:

– Dacă nu vii, o să regreţi!

Când reveni lângă Malko, era vizibil bulversată şi tăcu câteva minute.

– Mi-e frig, zise ea, să ne întoarcem.

Erau vreo 25 de grade chiar şi fără soare. În septembrie, la Miami, toamna era încă un anotimp frumos.

La piscină, se despărţi de el distrată şi se întoarse în bungalow-ul ei. Lăsându-l pe Malko uimit. Şi mâine mai era o zi.

*

* *

Ariel Gur încetini şi intră la o benzinărie Exon, pe Connecticut Avenue. Îşi parcă Nissanul şi se îndreptă spre una dintre cabinele telefonice. I se transmisese, puţin mai devreme, un mesaj care îl neliniştise. Din păcate, nu putea să-i răspundă de la ambasadă. Scoţând un carneţel din buzunar, se uită pe ultima pagină. Erau opt rânduri. Pe fiecare se afla câte o literă din alfabetul ebraic care corespundea câte unei zile din săptămână, şi un număr de telefon. Îl formă pe cel de vineri.

I se răspunse imediat şi auzi o voce care se linişti imediat.

– Ah! Am crezut că nu aţi primit mesajul!

– Primesc mereu mesaje, zise Ariel Gur pe un ton calm, de psihiatru care îşi linişteşte pacientul. Ce se întâmplă?

– A început din nou. M-a ameninţat! Ca ultima dată.

– Trebuie s-o calmezi, făcu Ariel Gur.

– Nu pot! Vrea să mă duc la Miami. Nu pot, din cauza lui Bridget. Mi-e teamă că...

– Nu vă temeţi, răspunse Gur. O să mă ocup de această problemă.

– Ca ultima dată?

Era şi teroare, şi uşurare în vocea interlocutorului.

– Nu cred, răspunse evaziv Ariel Gur. Există şi alte metode, mai blânde. În orice caz, liniştiţi-vă, nu se va întâmpla nimic supărător. Vă promit. Fiţi drăguţ cu ea la telefon, calmaţi-o, faceţi-i promisiuni. Totul se va aranja.

– Adevărat?

– Adevărat. Aşteptaţi câteva zile, apoi mă sunaţi din nou. Cred că va trebui să fiţi la New York în trei zile.

– Da, da, am nişte...

– Perfect, îl întrerupse sec Ariel Gur. Noapte bună!

Închise. Interlocutorul său înţelegea substratul, ştiind că nu era decât o singură metodă de a îndepărta pericolul: cea folosită deja, fără succes, din cauza unei erori materiale. Utilizând monede în loc de cartelă, Ariel Gur formă un număr din Miami, cerând la camera 27.

– Alo! făcu vocea neutră a lui Aharon Dan.

– Eu sunt, făcu Ariel Gur. Cred că ar trebui să mergeţi să-i vedeţi pe prietenii noştri cât mai repede posibil.

– Perfect, făcu israelianul. O să fac tot ce pot.

Asta a fost tot. Ordinele erau transmise. Ariel Gur se întoarse în Nissan şi porni spre Yuma Street. Soţia lui pregătise un delicios

„gefülte fisch[2]" pe care abia aştepta să-l guste. Mergea pe un vulcan şi simţea nevoia să se refacă într-o atmosferă familială.

*

* *

Zvi Harel ignoră privirea lipicioasă a ospătarului care îi adusese sucul de roşii. Cu părul ras, musculatura puternică şi slipul mulat, israelianul era visul imposibil al tuturor homosexualilor de la Delano. Ajunsese cu o seară înainte împreună cu Aharon Dan. Acesta se cazase chiar vizavi de Delano, la Claremont, iar complicele său, la National, vecin cu Delano. Întins la soare la piscina de la Delano, cu un fals aparat de radio în ureche, ceea ce îi permitea să comunice cu Dan, o privea pe Olivia de Portello care tocmai ieşise din bungalow-ul ei şi se întâlnea cu un bărbat blond, aşezat deja într-un şezlong. Se ridică şi îşi îndreptă aparatul de fotografiat spre plajă, ca şi cum ar fi fotografiat peisajul.

În realitate, îi fotografia pe Olivia de Portello şi pe însoţitorul ei. După ce va developa fotografiile, le va trimite prin fax la New York.

Prezenţa unui bărbat alături de Olivia de Portello nu era prevăzută. Trebuia să ştie dacă aceasta schimba ordinele.

---

[2] Peşte umplut, în germană. (n. red.)

Abia lăsase deoparte aparatul că îl văzu apărând pe Aharon Dan, de la plajă. Al doilea israelian se aşează nu departe de „ţinta" lor, desfăcu *Miami Herald* şi comandă de băut barmanului.

Fără să se grăbească, Zvi Harel îmbrăcă un tricou, îşi încălţă bascheţii şi se îndreptă spre hotel. Trebuia să developeze fotografiile.

*

* *

Malko fu aproape surprins să o vadă pe Olivia de Portello mulată într-un costum de baie alb cu imprimeuri cu fluturaşi, venind să se aşeze lângă el, ca şi cum nu se întâmplase nimic. Ea îi zâmbi puţin forţat.

– Scuzaţi-mă, ieri seară v-am abandonat cam brusc. Nu mă simţeam bine.

– Nu are nicio importanţă, afirmă Malko care cinase singur la bar. Vreţi să beţi ceva?

– Puţină şampanie.

Văzând-o, barmanul desfăcuse deja o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Olivia se întinse, scoţându-şi sutienul, şi închise ochii. Malko nu îndrăzni să o întrebe dacă misteriosul ei prieten va veni.

Ziua se scurse încet. La prânz, Olivia se mulţumi cu o farfurie de legume fierte, stropite totuşi cu şampanie. Se întinse apoi din nou. Cu ochii închişi, se juca nervoasă cu pandantivele de pe lanţul de aur. La fel de mută pe cât de vorbăreaţă fusese în ajun.

La ora cinci, când soarele dispăru, se ridică brusc şi se clătină.

– Nu mai văd, zise ea, mă puteţi conduce la bungalow?

Îşi trecu braţul pe sub al lui. Pe scări, era cât pe ce să cadă. Teatru sau realitate? Îi întinse cheia ca să descuie. El se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre. În living, se întoarse cu un zâmbet, cu faţa ridicată spre el.

– Mulţumesc, sunteţi foarte drăguţ...

Cu un gest natural, îşi lipi gura de a ei, iar Olivia nu se retrase. Încurajat, deschise buzele şi întâlni repede o limbă care începu să se joace cu a sa. Flirtară astfel câteva minute, apoi, amintindu-şi de ceea ce îi spusese Paola Ruggieri, îşi puse mâna între picioarele ei. Olivia fremătă, dar nu îl respinse. Malko începu să o maseze uşor, pe deasupra costumului de baie. O simţi cum tresare în braţele lui, cum i se accelerează respiraţia. Atunci îşi strecură degetele pe sub ţesătură, găsind ceea ce căuta. Olivia scoase un fel de geamăt şi îl sărută mai puternic.

El continuă, masându-i clitorisul. Olivia de Portello se umezi ca o fântână. Deodată, începu să tremure ca o frunză şi gemu înfundat, muşcându-l de buza inferioară. Un spasm violent o zgudui.

Rămase încă în braţele lui, câteva minute, moale ca o păpuşă, apoi se retrase şi zise pe un ton absent:

– Sunt obosită, o să mă culc. Pe mâine.

Privirea i se înceţoşase, umerii i se lăsaseră. Malko nu insistă. Era în mod clar un personaj curios. Era sigur că o făcuse să aibă orgasm şi, totuşi, nu părea să debordeze de recunoştinţă. Coborând înapoi la piscină, se uită la ceasul Breitling B-1. Ora cinci şi jumătate. Urma să petreacă încă o seară singur.

*

* *

Olivia de Portello ieşi din bungalow pe la şapte şi jumătate, cu un halat pe deasupra şi se îndreptă spre poarta care dădea pe plajă.

Aharon Dan, care era la bar, aşteptă câteva clipe, îşi termină de băut paharul de Defender, puse o hârtie de cinci dolari pe tejghea şi se îndreptă şi el spre plajă. O văzu pe tânără sub un umbrar de pe nisip, de unde ieşi câteva secunde mai târziu, complet goală, şi intră în valuri.

Israelianul o privi un timp. Începea să întrevadă o idee. Trebuia să-i vorbească despre ea lui Zvi Harel. Când se întoarse la Delano, Olivia de Portello încă se mai juca în valuri.

*

* *

Malko ieşi din camera lui pe la ora opt şi chemă liftul. Nu aştepta de zece secunde, când uşa unei camere vecine se deschise şi apăru o

roşcată absolut somptuoasă, mulată într-o rochie gri, încheiată de sus până jos. Aceasta îi adresă un zâmbet vag şi continuă să citească o revistă.

Liftul din stânga sosi primul. Cabina era luminată de un sinistru neon „verde islam", care dădea o paloare cadaverică! Necunoscuta se strâmbă şi se întoarse spre Malko cu un zâmbet.

– Noroc că m-aţi văzut înainte!

Era adevărat că semănau cu două mumii... Ajunşi la parter, se despărţiră. Malko se duse lângă piscină. Era lumină în bungalow-ul Oliviei de Portello. Sună pe telefon. Niciun răspuns. Dezamăgit, se duse la bar, în spatele mesei de biliard.

Roşcata somptuoasă era cocoţată pe un taburet, discutând cu mai mulţi bărbaţi. Când îl zări pe Malko, îi adresă un zâmbet destul de convingător. Acesta se apropie şi comandă o vodcă, stând în picioare lângă taburetul ei. Când barmanul îi aduse băutura, roşcata se întoarse şi ridică paharul.

– *Salud!*

– Sunteţi mexicană? întrebă Malko.

Ea izbucni în râs.

– Nu, dar merg des în vacanţă la Cancun. Îmi plac mexicanii. Apoi, la Miami, toată lumea vorbeşte spaniola.

– Este adevărat, recunoscu Malko. Sunteţi în vacanţă?

– Nu, răspunse roşcata cu un zâmbet, altfel aş fi fost cu un prieten. Lucrez!

– Nu păreţi...

Ea bägă mâna în geantă şi îi întinse o carte de vizită pe care el citi: „Lia Bowles – Public Relations Communication".

– Acest hotel mi-a solicitat serviciile pentru a-l face cunoscut în presa din New York, explică ea. Comandaţi ceva, este din partea casei. Şi îmi veţi spune ce părere aveţi...

Privirea ochilor ei de un verde-smarald era provocatoare. Malko îşi bău vodca dintr-o sorbitură şi mai comandă una. Până la urmă, CIA nu îl obligase să obţină rezultate în douăzeci şi patru de ore. Olivia de Portello nu era uşor de manevrat şi avea nevoie de ceva timp pentru a-i pătrunde în intimitate. Se relaxă, privindu-şi vecina care îşi descheiase ultimii nasturi de la rochie, scoţând la iveală nişte picioare musculoase. La a treia vodcă, începu să i se facă foame. Se aplecă spre roşcată.

– Lia, vă pot invita la cină?

Ea păru distrată.

– Vreţi să mă luaţi de la muncă?

– Putem cina şi aici...

– Oh, nu! Deja trebuie să stau pe aici cea mare parte din timp. Cunoaşteţi un alt loc?

Malko încercă să-şi amintească. Cunoscuse bine Miami în urmă cu ceva ani.

– Dacă vă place crabul: restaurantul Joe's Stone Crab, propuse el.

Lia Bowles îi adresă un zâmbet care ar fi dărâmat şi un taliban.

– Să mergem la crab!

*

* *

Dacă nu îţi plăcea crabul, nu merita să mergi la Joe's Stone Crab, la intersecţia străzilor Byscaine Road cu Washington Avenue. Nu aveau decât crab! Un fel de braserie cu un imens bar în formă de U, din lemn sculptat, unde clienţii aşteptau uneori aproape o oră înainte de a fi primiţi într-una din imensele săli.

Lia Bowles devora crabii cu poftă. Malko o privea: clasica femeie americană de carieră. Directă, energică, şi totuşi sexy. Îi vorbise îndelung despre munca şi planurile ei: să se retragă la Fort Lauderdale în compania unui partener bogat şi drăguţ, care să aibă un vapor frumos...

Brusc, telefonul lui Malko sună. Mirat, se uită la ceas. Unsprezece. Recunoscu imediat vocea enervată a Oliviei de Portello.

– Nu vreţi să cinaţi cu mine? întrebă ea.

Nu îşi pierduse din curaj.

– Este cam târziu, remarcă Malko, credeam că m-aţi uitat...

– Nu sunteţi singur?

– Nu.

– Păcat. Distraţi-vă bine.

Lia Bowles îl privi ironică.

– Spre că nu vă creez probleme...

– Deloc, afirmă Malko, este o prietenă care s-a trezit cam târziu.

– Nu păreţi să vă plictisiţi la Miami, remarcă ea. Apropo, cu ce vă ocupaţi?

– Sunt jurnalist, zise Malko, la *Kurier* din Viena. Fac un articol despre Statele Unite.

– Este pasionant! Sper că veţi scrie lucruri bune despre Delano.

– Din moment ce v-am întâlnit...

Când ieşiră de la Joe's Stone Crab, băuseră destul. Lia Bowles cânta şi se agăţă de braţul lui Malko. La Delano, îşi luară cheile împreună şi, de această dată urcară cu liftul roşu, cu lumina mai puţin hidoasă. Pe palier, înainte de a se îndrepta spre camera ei, Lia Bowles îşi întinse în mod cu totul natural gura spre Malko, pentru un sărut profund şi scurt.

– *Thank you*, zise ea. A fost o seară excelentă.

Odată ajuns în cameră, Malko sună la bungalow-ul nr. 6. Niciun răspuns. Ori Olivia dormea, ori găsise un alt cavaler care s-o însoţească.

*

* *

Zvi Harel mergea tăcut pe plaja pustie şi întunecată, urmărind-o de la distanţă pe Olivia de

Portello care, după ce îşi lăsase hainele la adăpostul unei umbrele, se scălda în valurile calde. Cinase singur, pe terasa unde rămăsese să mai bea un pahar. Răbdarea îi fusese recompensată când o văzu pe tânără ieşind din bungalow-ul ei pe la unsprezece. Acum, se îndepărtaseră amândoi aproape un kilometru de hotel. Lumina altor clădiri se vedea în zare. Ar fi putut să se apropie încet şi să o sugrume pe tânără în întuneric, lăsând-o acolo. Crimă obişnuită. Poate chiar să o violeze înainte...

Doar că, exista precedentul de la Cipriani. Nu mai avea dreptul la o altă greşeală. În America, se făceau autopsii. Or, era absolut necesar să nu se pună *nicio* întrebare cu privire la decesul accidental al tinerei. Mergând, descoperi deodată în amintirile sale metoda pe care trebuia s-o folosească. Nu în această seară, nu era chiar grabă... Liniştit, se întoarse la Claremont. Inutil să o alerteze pe tânără...

CAPITOLUL VI

Olivia de Portello trona pe unul dintre taburetele de la bar, în față cu un pahar de Taittinger Comtes de Champagne Rose 1993, mulată într-un costum de baie negru cu auriu şi machiată ca pentru bal, deşi era ora nouă dimineaţa. Îi adresă un zâmbet călduros lui Malko.

– Iau micul dejun. Vreţi ceva?

Luă loc în faţa ei şi comandă un modest espresso. Olivia nu părea să-şi amintească faptul că nu cinase cu ea în seara trecută. Aparent, cel pe care îl aştepta nu venise. Malko începuse să se întrebe dacă această iubire nefericită nu era legătura pe care o căuta el... Telefonul Oliviei era aşezat lângă paharul de şampanie şi ea nu îl scăpa din ochi. Malko o privi pe tânără. Imediat ce nu se mai controla, privirea i se stingea, iar colţurile gurii i se lăsau. Părea profund dezamăgită.

– Încă o zi frumoasă! zise ea.

Cu un ton de parcă ar fi zis „mama mea tocmai a murit". Se uită la telefon ca şi cum i-ar fi vorbit.

Malko se simţea penibil.

– Veniţi la piscină? propuse el.

– Imediat. Trebuie să dau mai întâi câteva telefoane.

După ce îşi bău cafeaua, Malko se retrase. Lia Bowles stătea întinsă pe o saltea, într-un costum de baie din două piese extrem de sumar, savurată de toţi bărbaţii „non gay" din hotel. Îi făcu un semn vesel lui Malko.

– Veniţi să faceţi o baie? În mare?

– Cu plăcere, zise Malko.

Se ridică, întinzându-se cu o senzualitate calculată, atât de puternică, încât Malko crezu că sânii or să-i sară din sutien. Apoi merse languros de-a lungul piscinei, provocând la fiecare pas câte o erecţie spectatorilor. Malko nu îi putea scăpa fundul din ochi. Ea se întoarse brusc, aruncând o privire amuzată.

– Nu vă deranjează să mergeţi în urma mea?

Ajunse în dreptul ei. În nisip, începu să alerge cu paşi mari şi supli, aruncându-se în valuri. Înota ca o sirenă. O adevărată sportivă. Ea râse.

– Nu avem aşa ceva la New York! Ador marea, soarele şi...

Se opri brusc, iar Malko completă cu un zâmbet:

– ... dragostea. *Sea, sex and sun.*

Ea nu răspunse, veni să se întindă pe nisip şi îşi desfăcu sutienul. Avea sâni de puştoaică, plini şi fermi. Cu ceva în plus... maturitate.

Întâlni privirea ochilor ei de smarald care îl fixa.

– În seara aceasta, trebuie să cinez cu nişte tipi de la Delano, zise ea. Dacă pantera dumneavoastră vă lasă în pace, după aceea putem merge la Régine. Am chef să mă distrez. Dumneavoastră?

– Ba da, bineînţeles, aprobă Malko. Nu este pantera mea, ci doar o prietenă care nu-i în toanele ei.

Lia Bowles zâmbi ironic.

– Sunt sigură că dacă era o tipă mai în vârstă, eraţi la fel de atent cu ea. După cină, urc în camera mea. Numărul 824. Poate ne vedem.

Se despărţiră la piscină. Olivia de Portello dispăruse. Malko se duse să cumpere *New York Times* de la magazinul hotelului, care oferea o gamă vastă de reviste „de artă" în care se vorbea doar de sex. Se întrebă cât timp îi va trebui pentru a descifra secretul inabordabilei Olivia de Portello.

*

* *

– Aţi cinat?

Tonul Oliviei de Portello era aproape agresiv. Malko se forţă să vorbească blând.

– Nu, nu încă.

Tânăra îşi petrecuse ziua închisă în bungalow-ul ei. Nu o mai revăzuse de dimineaţă.

Şi el îşi omorâse timpul în cameră, aşteptând momentul să o apeleze pe Lia Bowles. Îi pierise orice chef.

Era deja ora nouă.

– Duceţi-mă să cinez, atunci. Jos, pe terasă; nu am chef să ies. Rezerv eu o masă.

Era aproape un ordin... Malko îşi puse o cămaşă roşie şi un pantalon de alpaca neagră cu dunga călcată bine. Olivia de Portello era aşezată la o masă lângă piscină, în faţa nelipsitei cupe de Taittinger, îmbrăcată cu un tricou şi o fustă albastră de puştoaică.

– Am comandat legume, zise ea. Ce doriţi?

Malko alese un „red snapper" ştiind că era insipid. Americanii obişnuiau să-şi pasteurizeze peştii... Şi decise să intre direct în subiect.

– Persoana pe care o aşteptaţi tot nu a venit? se interesă el.

Olivia de Portello îi adresă o privire furioasă şi patetică, în acelaşi timp.

– Nu! Acest imbecil nu ştie ce pierde. Când mă gândesc că toţi bărbaţii din New York vor să ajungă între picioarele mele...

Era prima dată când adopta un limbaj atât de trivial. Legumele sosiră, în acelaşi timp cu peştele. Olivia privi dezgustată.

– Cum puteţi mânca un animal fără apărare!?

Vorbea cu patimă! Din fericire pentru ea, şampania era un produs natural... Scoase un

pachet de Gauloises Blondes din geantă, iar Malko îi aprinse ţigara cu bricheta Zippo din argint masiv. Ea luă bricheta şi o examină câteva secunde.

– Este blazonul dumneavoastră?

– Da.

Olivia de Portello dădu din cap, semn că era un punct bun, iar privirea i se îndulci. Puse brusc mâna pe braţul lui Malko, aproape tandru.

– Noroc cu dumneavoastră aici! Sunteţi drăguţ. Şi plin de compasiune.

Malko parcurse cu privirea figura ei senzuală, cu buze cărnoase, şi sânii grei.

– Nu chiar, zise el, sunteţi frumoasă şi vă plac.

Olivia de Portello zâmbi absent şi trase din ţigară. Cât ciuguli din legume, avu timp să telefoneze de cinci ori la acelaşi număr, mulţumindu-se să apese pe „bis". Un număr care nu răspundea deloc. În cele din urmă, puse violent telefonul pe masă şi înfruntă privirea lui Malko.

– Sunt o proastă! mormăi ea.

El rămase mut. Cum să-i smulgă Oliviei numele misteriosului amant? Cu colţul ochiului o privi pe Lia Bowles, mulată într-o rochie lungă, neagră, care îşi termina cina la o masă alăturată, în compania a doi bărbaţi. Ea îi adresă un zâmbet care ar fi excitat şi un mort. Interceptat de Olivia.

– Cine este această târfă roşcată? întrebă ea.

– O clientă a hotelului, făcu Malko. Am pălăvrăgit la piscină.

– În orice caz, are chef să şi-o tragă. Ar trebui să mergeţi la ea, concluzionă Olivia.

Nu mai discutară de Lia până la finalul mesei. Malko se aştepta ca Olivia să-l abandoneze ca de obicei, dar aceasta îl luă de braţ şi îl trase spre ea.

– Conduceţi-mă în cameră, zise ea, nu mai văd nimic.

*

* *

Jonathan Wise încerca disperat să urmărească programul NBC, instalat într-un fotoliu mare din piele, în sufragerie. Simţea privirea grea a lui Bridget, soţia sa, fixată pe el ca ochiul lui Cain. Telefonul sună şi aproape că ar fi vrut să decoleze din fotoliu. Amanta sa nu avusese niciodată numărul lui de acasă, dar se temea mereu că va reuşi să-l procure, datorită încăpăţânării sale şi tipicei şiretenii a femeilor îndrăgostite. Cu atât mai mult cu cât refuzase să o însoţească la Miami. De la ea, te puteai aştepta la orice...

Soţia sa se ridică pentru a merge să răspundă. O urmări din priviri, cu un amestec de nostalgie şi culpabilitate. Bridget era o blondă sexy, cu părul scurt. Se cunoscuseră în urmă cu şase ani în campusul de la Standford University.

Flirtaseră, deveniseră iubiţi şi, în mod firesc, se căsătoriseră.

Totul mersese bine până ce Bridget rămăsese gravidă. Făcuse un avort spontan şi totul ar fi trebuit să revină la normal, dar lucrurile se încurcaseră în mintea lui Jonathan. Pentru el, Bridget, chiar şi după ce îşi refăcuse silueta, trecuse de la statutul de femeie la cel de mamă. Nu mai era amanta cu care adora să facă dragoste. O inhibiţie care îl îndepărtase treptat de ea. Nu mai îndrăznea să-i ceară ceea ce ea îi oferea înainte, cu atâta naturaleţe. O trata cu respect. Pe vremuri, i se întâmpla să-i propună o felaţie în timp ce se aflau la un cinema mai puţin frecventat, iar ea accepta cu plăcere. Acum, gata. Făceau dragoste puţin şi prost. Cu Bridget, libidoul său părea adormit.

Până în ziua în care, în naveta de New York, o întâlnise pe Olivia de Portello. O atracţie sexuală reciprocă. Fusese subjugat de personalitatea exuberantă a tinerei, de farmecul ei extravagant, de sexualitatea sa dezinhibată, fără opreliști. De la prima întâlnire, ea avea bastonul alb şi îi povestise toate necazurile sale. Jonathan fusese emoţionat: o tânără fermecătoare care orbea era ceva oribil. O condusese acasă la ea, iar acolo totul se petrecuse rapid.

Fără să-l mai sărute, Olivia îngenunchease în faţa lui, luându-i sexul în gură ca şi cum ar fi

fost la împărtăşanie, şi sugându-l complet... Restul a venit de la sine. Jonathan nu îşi mai revenise de atunci. Nici Olivia de Portello. Pentru un motiv care era greu de explicat întru totul, ea se îndrăgostise la culme de el şi de sexul lui gata să o satisfacă oricând. Odată, Olivia venise să petreacă noaptea la Washington şi făcuseră dragoste până în zori. În acea zi, Jonathan pretextase o scurtă călătorie de afaceri. Apoi, de-a lungul săptămânilor, presiunea crescuse: Olivia îi ceruse să-şi părăsească soţia! Alterna ameninţările cu rugăminţile, explicându-i că nu mai avea decât câteva luni în care va mai putea vedea...

Jonathan era sfâşiat. O iubea în continuare pe Bridget, dar nu se putea lipsi de Olivia. De la început, fusese prudent, refuzând să-i dea numărul telefonului personal. Îşi dădeau întâlniri folosind o cabină publică din apropierea casei sale. Ori o suna el, cel mai adesea. Doar că, în acelaşi timp, făcuse imprudenţa de a-i spune Oliviei anumite secrete ale sale, iar tânăra începuse să-l şantajeze. Pentru a-l păstra numai pentru ea. Un şantaj cu consecinţe pe care ea nu le vedea, orbită de pasiune...

De săptămâni, Jonathan Wise trăia momente teribile, văzând-o pe fugă, minţind-o, eschivându-se, fără să ştie cum să se descotorosească de această relaţie. Se aştepta în orice secundă la o surpriză.

– Este prietenul tău, Tim! zise Bridget după ce răspunsese.

Pulsul lui Jonathan Wise se calmă brusc. Scăpase de data asta...

– Vii să alergi puţin? îi propuse vecinul său de dedesubt.

Alergau uneori după masa de seară, mai ales când era foarte cald ziua. Jonathan, care reuşea cu greu să-şi menţină o siluetă suplă, făcea mult sport.

– OK, zise el. Bridget, te deranjează?

Bridget mormăi o aprobare vagă, iar Jonathan se duse să se îmbrace, apoi coborî câte patru trepte odată. Îl găsi pe Tim în Hillyer Street. Porniră la pas, intrând imediat pe strada 21, pe care o urcară pe contrasens. În momentul în care treceau prin faţa unei cabine telefonice situate la colţ cu strada R, Jonathan auzi telefonul sunând. Crezu că i se opreşte inima. *Ştia* că era pentru el şi murea de dorinţă să răspundă. Dar era Tim acolo, iar el îşi jurase să nu o mai revadă niciodată pe Olivia. Era prea periculos. Din toate punctele de vedere. Tim intrase deja pe strada R. Se întoarse şi zise:

– *You chicken out!*[1]

[1] Cam slab!

Jonathan se forţă să accelereze, soneria telefonului răsunându-i în urechi ca o remuşcare sonoră. Dacă o revedea pe Olivia o singură dată, o lua de la capăt. Întâlnirile lor frizau nebunia. Când îşi înfigea sexul masiv dintr-o singură mişcare în vintrele ei, Olivia avea orgasme repetate, de parcă era o maşină stricată, cu ochii bulbucaţi, unghiile înfipte în spatele lui. Îi spusese că nu mai întâlnise niciodată aşa ceva şi ştia că ea va merge până la capăt cu şantajul pentru a-l face să rămână cu ea...

Singur, nu ar scăpa niciodată.

*

* *

Olivia de Portello aruncă nervoasă telefonul într-un fotoliu din sufragerie şi se întoarse spre Malko.

– Acum sunteţi mulţumit? O să vedeţi ceea ce doriţi!

Rezemată de masă, cu bazinul în faţă, îl înfrunta. Imediat ce o cuprinse în braţe, ea îl sărută cu violenţă. Malko îi ridică tricoul, descoperind sânii, pe care îi cuprinse cu toată palma. Olivia gemu şi îl muşcă. Abdomenul ei se freca de al lui, dar gesturile aveau o încordare artificială. Malko băgă mâna sub fusta albastră şi reluă mângâierea care avusese atâta succes înainte. Olivia începu să gâfâie, să geamă, şi o simţi cum

se umezeşte rapid. Olivia îl imploră cu o voce răguşită:

– Trage-mi-o! Înfige-te în mine!

El îşi dădu jos slipul şi, chiar fără să se dezbrace, o împinse spre pat, unde ateriză cu picioarele desfăcute. Totuşi, în ciuda excitării aparente, o penetră cu dificultate. Degeaba îşi agita şoldurile, îndruga cuvinte obscene, se agăţa de gâtul lui, nu dorea *cu adevărat* să facă dragoste. Reuşi totuşi să o penetreze şi începu să se mişte în ea. Deodată, avu impresia că face dragoste cu o moartă! Olivia privea tavanul absentă, cu mâinile pe lângă corp, picioarele depărtându-se pasiv. Privirile lor se întâlniră, iar ea schiţă un zâmbet amar.

– Nemernicul ăla este în continuare în mintea mea!

Cu cheful tăiat, Malko se retrase şi se întoarse pe o parte. Fără măcar să pară că remarcă erecţia lui, Olivia se ridică şi se duse spre minibar, de unde scoase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. După ce bău, îi adresă o privire plină de tristeţe.

– Nemernicul mi-a jurat că va veni după mine. I-am spus că, dacă nu vine, mă culc cu primul pe care îl văd. Dar nu mă voi mulţumi doar cu atât!

Brusc, ochii îi sclipeau de furie. Malko nu ar fi dorit să se numere printre duşmanii ei.

– Cine este acest amant monstruos? întrebă el.

Olivia scutură din buclele ei brune.

– Puţin contează. Este problema mea. Cred că o să dorm, acum. Nu sunteţi supărat pe mine?

– Bineînţeles că nu, o asigură Malko în timp ce se îmbrăca.

Se sărutară. Cast. În momentul în care închidea uşa, o văzu pe Olivia tastând furioasă un număr pe telefonul mobil. Incorigibilă. Când traversă terasa, o reperă pe Lia Bowles, încă la masă. În mod clar, nu era ziua lui bună. Tulburat, urcă în camera lui.

Trebuia să-l identifice pe misteriosul amant al Oliviei de Portello. Era singura legătură posibilă cu uciderea lui Stacy Lak. Dacă exista vreo legătură.

*

* *

Soarele era la fel de cald, iar cerul de un albastru infinit. Malko se trezise devreme. Lia sunase pe la unsprezece, dar declinase invitaţia ei de a merge să exploreze Miami *by night*... Trecu pe lângă scaunele lungi, aliniate pe două laturi ale piscinei, şi o reperă pe Olivia de Portello în costumul de baie negru Versace. Se duse la ea. Pe masă se aflau o ceaşcă de ceai, un pachet de Gauloises Blondes şi o cupă de Taittinger rosé

deja începută. Ridică spre Malko o privire răvăşită.

– Am dormit prost. Totuşi, m-am dus să fac baie în mare ca în fiecare seară, dar nu m-a liniştit. Voiam să mă întorc la New York dimineaţă, dar am decis să-i mai ofer o ultimă şansă. Dacă nu este astăzi aici, plec mâine şi o să regrete.

– O să-l omorâţi? întrebă Malko, prefăcut.

Olivia de Portello îi aruncă o privire care îi dădu frisoane.

– Nu, o să-l distrug. Am posibilitatea.

Bău dintr-o înghiţitură ceea ce mai rămăsese în cupa de şampanie. Malko era tulburat văzând atâta ură.

– Nu-l veţi câştiga cu aşa ceva..., remarcă el.

Olivia privea paharul gol.

– Nu, nu va mai savura dragostea perfectă cu soţioara lui. Şi nu mă va uita niciodată...

Tăcu pentru câteva secunde şi reluă pe un ton mai calm.

– Vă întoarceţi şi dumneavoastră la New York?

– Da.

– Vă voi da adresa mea. Fiindcă sunteţi jurnalist, voi avea o mulţime de lucruri să vă arăt.

– Apropo de amantul dumneavoastră?

– Da.

Malko îşi disimulă curiozitatea. Avea impresia că atinge scopul urmărit de CIA. În fine! Începea să se sature de această nebună instabilă şi geloasă, care nu înghiţea decât şampanie şi legume. Olivia se ridică.

– E cald! Pe curând.

O văzu cum se îndreaptă spre bungalow-ul ei. Nici nu dispăru bine, că Lia Bowles, sculpturală într-un costum de baie verde asortat cu ochii, se aşeză în faţa lui Malko şi îl privi amuzată.

– Deci, cum a fost seara dumneavoastră?

– Dar a dumneavoastră?

Superba roşcată ridică din umerii largi de înotătoare.

– Afaceri. Oameni care vorbeau de dolari în timp ce se gândeau cum să mă ducă în patul lor. Sunt obişnuită.

– Au reuşit?

Ea îi aruncă o privire rece.

– Încă nu m-am culcat cu nimeni pentru a semna un contract. Apropo, cred că o să plec mâine la New York. În seara aceasta nu am nimic de făcut. Sunteţi liber?

– Cred că da...

Îl privi din nou, de această dată glacial.

– Nu „cred". Cinaţi sau nu cu mine?

În afaceri, trebuia să fie redutabilă. Malko privi pupilele de smarald care se măriseră sub efectul furiei. Amuzat.

– Cu plăcere, zise el.

Lia Bowles s idică.

– Superb! Am câte ceva de făcut astăzi. Ne revedem la bar, la ora opt, să bem ceva. Apoi, cunosc un restaurant italian deloc rău pe Washington Avenue...

*

* *

Lia Bowles era strălucitoare în rochia roz ultrascurtă, decoltată adânc, mulată ca o mânuşă. Machiajul ei, plin de senzualitate, îi estompa latura de femeie de carieră. Alcoolul îi înroşise obrajii. Coborî de pe taburet, arătându-şi o coapsă lungă, bronzată, aproape până la şold, şi îl luă de mână pe Malko.

– Mor de foame!

Petrecuse o parte din zi cu Olivia de Portello, tot mai indispusă, sigură că, de acum, amantul nu va mai veni la ea. De altfel, se dusese în bungalow-ul ei pe la ora patru fără să-i mai pomenească nimic de cină.

Din fericire, căci Lia Bowles îl pândea şi era păcat să treacă pe lângă un aşa dar din ceruri. Îşi va relua misiunea la New York, când Olivia va fi acasă la ea.

Restaurantul italian ales de Lia era zgomotos şi plin ochi, chiar lângă un magazin de decoraţiuni care expunea ultimele creaţii ale arhitectului de interior Claude Dalle. La masa alăturată, o

cubaneză cu un machiaj agresiv, cu o enormă gură roşie ca sângele, într-un costum din piele mulat, urla în spaniolă într-un telefon, fixată de privirile jilave ale celor trei însoţitori.

Lia Bowles murmură printre dinţi, dezgustată:

– *Bimbo!*[2]

Începu cu un vin Chianti, pălăvrăgind fără oprire despre meseria ei, viaţa în New York, Clinton, viaţa politică, fără să-i pună nicio întrebare personală lui Malko. În mod evident, încerca să petreacă o seară plăcută. Cubaneza se retrase, legănându-şi fundul mulat în piele, şi Lia remarcă:

– Sunt sigură că îi excită pe toţi bărbaţii...

Malko nu îndrăzni să o contrazică, dar îi privi decolteul adânc, cu un zâmbet plin de subînţeles.

– Nu regret alegerea făcută.

– Mulţumesc, zise Lia.

Încheie cu un pahar de coniac Otard XO şi trei espresso, apoi porniră înapoi spre hotel. Liftul verde sosi primul. Lia, care adora să conducă jocul, nu aşteptă ca Malko să apese pe butonul de etajul opt pentru a se apropia de el şi a-şi lipi gura de a lui. Când uşa liftului se deschise, Malko era excitat ca un cerb, iar machiajul Liei se topise.

---

[2] Ce târfă!

Alergă spre cameră, cu Malko pe urmele ei. Chiar înainte de a aprinde lumina, apucă de rochie şi o trase peste cap, dezbrăcând-o dintr-o mişcare.

Abia atunci aprinse lumina, iar Malko admiră corpul superb pe care îl văzuse deja la piscină. Dar acolo, părea şi mai goală... Minusculul slip din satin negru îi punea în valoare sexul pe care nu şi-l ascundea. Malko o îmbrăţişă, privind siluetele lor reflectate în imensa oglindă înclinată din faţa patului.

Cu pupilele verzi fixate în ochii lui, cu o expresie tulbure, Lia se lipi şi mai tare de el, cambrându-şi fundul.

– Dezbracă-te, zise ea.

Când el se dezbrăcă, îl privi câteva secunde, apoi se lipi din nou de el.

– Este plăcut să simt că mă doreşti, zise ea cu o voce schimbată.

Ea îşi freca uşor abdomenul de mădularul lui tare, privindu-se în oglindă. Deodată, se lăsă în jos şi gura ei îl cuprinse. Apucând mâna lui Malko, o puse pe ceafa ei, apăsând.

– Foloseşte-te de gura mea! făcu ea, după care îl cuprinse.

Când o ridică, după ce admirase îndelung în oglindă această admirabilă felaţie, îi dădu jos chilotul din satin. Lia se întoarse, pentru a îngenunchea pe pat. Malko o urmă şi o penetră dintr-o mişcare, pe la spate, ţinând-o de şolduri. Lia scoase

un geamăt înfundat, în timp ce el începea să se mişte în locaşul adânc şi onctuos. Îi abandonă şoldurile şi îi cuprinse sânii, îi strânse violent şi explodă în această poziţie. Simţindu-l eliberându-se în ea, Lia îşi cambră fundul, iar unghiile se înfipseră în cearşaf.

Calmată, se întinse pe burtă, ţinându-l pe Malko înfipt în ea. Apoi, întoarse capul şi zise pe un ton calm:

– Vreau să mi-o mai tragi. Nu am mulţi amanţi dar, când aleg unul, îmi place să profit de el.

Malko îşi zise că erau altele şi mai rele. Simţea deja cum se întăreşte din nou în strânsoarea caldă. Încet, Lia începu să se mişte sub el. Avea toată noaptea la dispoziţie. Se va ocupa de Olivia a doua zi. O mică recreaţie nu i-ar strica.

*

* *

Olivia de Portello îşi dădu jos costumul de baie, sub o umbrelă unde îşi lăsa lucrurile înainte de a merge să se scalde. O adevărată baie nocturnă: era 11:45. Noaptea era senină, cu multe stele şi vânt. Olivia îşi simţea capul greu: prea multă şampanie şi tensiune nervoasă. Acum, că se confrunta cu sfârşitul poveştii de dragoste, se simţea brusc plictisită, vrând să lase totul baltă. Dar gândul că amantul ei stătea în braţele unei

alte femei o îmbolnăvea. Trebuia să se răzbune, chiar dacă nu simţea nicio plăcere.

Auzi paşi pe nisip şi ridică privirea, acoperindu-şi goliciunea cu costumul de baie pe care tocmai îl dezbrăcase. Fără a-şi face probleme. Plaja era patrulată de maşini de poliţie, iar hoţii de culoare din Dade County nu se aventurau până acolo. Olivia scrută întunericul fără să vadă nimic, ceea ce nu însemna mare lucru. În întuneric, era aproape oarbă.

Mai degrabă un al şaselea simţ decât o senzaţie precisă o făcu să iasă de sub umbrelă. Abia atunci, realiză că vede o siluetă, nemişcată în faţa ei.

– Malko?

Nu-i răspunse nimeni. Deodată, o mână o apucă de umăr, făcând-o să se întoarcă. Deschise gura să ţipe, dar ceva moale îi acoperi faţa. Simţi o lovitură în genunchi, care o dezechilibră, şi căzu în nisip. Deschise gura pentru a ţipa, dar nu scoase niciun sunet, din cauza pernei care îi acoperea gura.

Abia atunci se sperie şi înţelese că avea să moară.

CAPITOLUL VII

Olivia de Portello nu se zbătu mult timp. Ţintuită pe nisip de bărbatul care îi pusese o pernă pe faţă, avea picioarele imobilizate de un al doilea individ care se aşezase peste genunchii ei. Cu plămânii goliţi de aer, nu reuşea să scoată decât câteva gemete tot mai slabe. După spasmele ei disperate, Zvi Harel înţelese că îşi consuma ultimele forţe. Apăsă şi mai tare perna pe faţa ei, numărând secundele. În fine, tânăra se destinse cu un efort supraomenesc, încercând să se elibereze, apoi căzu brusc.

Din prudenţă, Zvi Harel mai ţinu aproape un minut perna.

Aharon Dan se ridicase. Tânăra rămase nemişcată. Nu mai trăia. Israelianul se depărtă câţiva metri şi reveni cu un recipient din plastic, pe care îl umpluse cu apă de mare noaptea trecută, şi cu un tub fin din cauciuc. Chiar în momentul în care Zvi Harel ridica perna de pe faţa ei.

La lumina lanternei, examină faţa tinerei. Gura era deschisă, nu avea niciun semn pe faţă. Fără a mai sta pe gânduri, cei doi israelieni

începură operaţiunea de înscenare a unei sinucideri. Fiecare minut în apropierea cadavrului reprezenta un risc mortal. Iar acum urma partea cea mai dificilă a acestei crime sofisticate.

Zvi Harel aşează cadavrul, ţinându-l de sub braţe. Aharon Dan bagă imediat tubul fin de cauciuc în gura moartei. Ajutându-se de lanterna mini-Maglite, reuşi să-l introducă vreo zece centimetri în trahee. Când termină, bagă capătul celălalt, printr-o gaură din dop, în bidonul din plastic. Apoi ridică bidonul deasupra capului Oliviei de Portello şi dezlipi un plasture de cauciuc lipit de fund, lăsând aerul să pătrundă în recipient. Lichidul din interior începu să curgă direct în bronhiile şi plămânii femeii.

Apă de mare. În cazul unei autopsii, s-ar găsi cadavrul unei persoane înecate, fără nicio urmă de violenţă.

Tăcuţi, încordaţi, cei doi israelieni scrutau întunericul plajei. Aveau puţine şanse să fie surprinşi, fiindcă singura persoană care se putea interesa de Olivia de Portello se afla acum în braţele complicei lor. În cazul improbabil în care ar fi fost surprinşi, erau înarmaţi cu pistoale 22 LR cu amortizor. Ordinele erau simple: în caz de interceptare, să elimine martorii şi să continue operaţiunea. Chiar dacă erau descoperite unul sau mai multe cadavre pe plajă, ucise de gloanţe, nimeni nu ar face legătura cu femeia înecată

accidental. În acest caz, era suficient să transporte lucrurile victimei ceva mai departe.

Ordinele lui Ariel Gur erau precise. De această dată, nu va tolera nicio greşeală. Olivia de Portello reprezenta un pericol mortal pentru ţara lui, Israel, şi trebuia să dispară.

– *Gamarta?*[1] întrebă Zvi Harel în şoaptă.

– *Od lo*[2].

Aharon Dan mai lăsă să curgă puţin lichid, apoi puse dopul bidonului şi scoase cu atenţie tubul de cauciuc din gâtul moartei. Cei doi israelieni se priviră. Mai rămânea partea cea mai riscantă a operaţiunii: să iasă de la adăpostul umbrelei şi să traverseze plaja până la primele valuri, unde să arunce cadavrul. Aharon Dan se dezbrăcase deja, păstrând doar costumul de baie. Se aplecă şi ridică fără efort cadavrul tinerei. După ce complicele său se asigură că nimeni nu se afla în preajmă, porni alergând pe nisip.

Zvi Harel mergea în urma lui, întorcându-se: nu se vedea nimeni. Întunericul era suficient pentru a-i proteja. Deseori, veneau cupluri să facă baie la miezul nopţii şi apoi dragoste pe plajă, fumând marijuana. Un bărbat care căra o femeie în braţe nu era nimic extraordinar... Aharon Dan

---

[1] Ai terminat?

[2] Aproape.

simţi totuşi cum i se încetinesc bătăile inimii când intră în apă. Continuă drept, apoi, imediat ce nu mai simţi pământul sub tălpi, începu să înoate pe spate, cu capul moartei sprijinit de pieptul său. Înotător antrenat, avea o condiţie excelentă şi reuşi să ajungă la aproape o sută de metri de plajă.

Acolo unde erau câteva zeci de metri până la fundul apei.

Dădu drumul cadavrului care pluti un timp, apoi începu să se scufunde.

Trei minute mai târziu, israelianul se întorsese pe nisip. Zvi Harel îi întinse un prosop şi se şterse repede. Fără niciun cuvânt, cei doi reveniră sub umbrelă. Ce era mai greu trecuse. Într-o clipă, Aharon Dan se îmbrăcă la loc. Cu lanterna Maglite, cercetară nisipul. Nicio urmă suspectă. Din Olivia de Portello nu mai rămăsese decât un prosop mare Hermes roşu, un costum de baie, un halat de la hotel şi o geantă de plajă.

Angajaţii plajei vor descoperi lucrurile ei a doua zi dimineaţă, iar căutările vor începe imediat. Mai mulţi martori ar mărturisi că tânăra obişnuia să facă baie noaptea...

Aharon Dan tocmai scotocea în geanta moartei. Ridică privirea şi zise pe un ton încordat:

– Telefonul mobil nu este.

*

* *

– Uită-te pe prosop! şopti Zvi Harel.

Cei doi israelieni căutară prin nisip, luminând din când în când cu lanterna. Ajunseră repede la concluzia că Olivia de Portello nu îşi luase telefonul după ea, aşa cum făcea de obicei. Pentru un motiv pe care nu îl vor şti niciodată. Se ridicară, îngrijoraţi.

– Mergem la bungalow? sugeră Aharon Dan.

Zvi Harel scutură din cap.

– Nu. Ordinele sunt să nu călcăm pe la Delano.

Nici nu se uitaseră măcar dacă cheia de la bungalow se afla printre lucrurile Oliviei, preocupaţi de căutarea telefonului. Ordinele în această privinţă erau clare. Să şteargă din memorie numerele apelate. O manevră foarte simplă. Desigur, orice serviciu de poliţie avea posibilitatea să descopere aceste apeluri, dar trebuia mai întâi să se gândească la aşa ceva... Or, nimeni nu făcea astfel de verificări în cazul unei morţi accidentale.

Evident, FBI s-ar fi gândit la asta. Doar că FBI nu avea niciun motiv să se intereseze de moartea Oliviei de Portello.

În ce priveşte CIA, care o supraveghea pe tânără, nu avea mijloacele legale pentru o anchetă la Miami.

– O să cerem noi ordine, concluzionă Zvi Harel.

Cei doi se îndepărtară de umbrelă, spre hotelul National. Camera lui Aharon Dan se afla în clădirea de deasupra piscinei, cam ca şi bungalow-ul Oliviei de Portello, ceea ce le permitea să ajungă fără să treacă prin holul hotelului, când se venea dinspre plajă.

*

* *

Întins pe spate, Malko savura senzaţia oferită de gura Liei, când sună telefonul. Simţi cum tânăra tresare ca şi cum ar fi fost electrocutată. Totuşi, buzele ei nu îl abandonară imediat. Abia la a treia sonerie stridentă, ea se ridică şi sări din pat pentru a răspunde.

– Alo! zise ea pe un ton sec. Cine este?

Malko nu auzi răspunsul, căci avea telefonul lipit bine de ureche. Rămase tăcută câteva secunde apoi zise un *„no"* şi mai sec, după care închise.

– *A pain in the ass*[3], zise ea, vizibil exasperată.

În momentul în care urma să reia felaţia de unde rămăsese, Malko o trase peste el. Îşi dorea tot mai mult să o penetreze. O prinse de şolduri şi o înfipse peste sexul lui, complet. Şi, în această poziţie, începu să o mişte, înfigându-şi degetele

[3] Un idiot!

în carnea elastică a şoldurilor ei. Lia Bowles se prinse imediat în joc. Cu capul dat pe spate, mâinile pe sâni, începu să gâfâie în ritmul mişcării, apăsându-se cât de tare putea de abdomenul lui Malko, pentru a fi pătrunsă şi mai tare.

Epuizat de partida precedentă, Malko avu nevoie de ceva timp pentru a simţi din nou cum izbucneşte plăcerea. Era acoperit de transpiraţie când o senzaţie difuză se transformă într-o plăcere fulgerătoare. Lisa se prăbuşi peste el, fericită.

– A fost genial, murmură ea. Păcat că iau avionul mâine dimineaţă.

– Viaţa nu se opreşte mâine, remarcă Malko. Trec destul de des pe la New York...

– Sunaţi-mă, sugeră Lia Bowles cu un zâmbet promiţător. Până atunci, o să fac un duş şi o să dorm puţin.

Era evident că nu dorea ca Malko să rămână acolo. Trata bărbaţii aşa cum aceştia le tratează uneori pe femei. Se îmbrăcă rapid şi se despărţiră cu un sărut cast. Slavă Domnului, nu avea decât câţiva metri de parcurs pentru a ajunge în cameră. Imediat ce intră, văzu semnalul roşu care clipea pe telefon. Avea un mesaj.

După ce apăsă tasta, auzi vocea Oliviei de Portello:

– Sunt cam supărată în seara aceasta. Sunaţi-mă când reveniţi.

Cadranul luminat al ceasului Breitling B-1 arăta ora unu şi zece. Era cam târziu, dar sună totuşi la bungalow-ul nr. 6. Fără să obţină un răspuns. Olivia era probabil la bar, cu o cupă de şampanie Taittinger. Cum se simţea cam euforic, decise să meargă să o consoleze.

*

* *

Barul era pustiu, cu excepţia a doi beţivi lipiţi de taburetele lor, izolaţi în stupoarea etilică. Alături, doi tineri musculoşi îşi terminau partida de biliard râzând.

Nici urmă de Olivia.

Malko se duse la piscină. Cerul era plin de stele, iar aerul era cald. Olivia trebuia să fie încă pe plajă. Trecând prin faţa bungalow-ului nr. 6, ridică ochii şi se opri: era aprinsă lumina. Olivia urcase probabil în timp ce el cobora cu liftul. Cum aceasta nu avea cum să adoarmă aşa de repede, o putea vizita. Culoarul lung care deservea bungalow-urile era pustiu. Ciocăni la uşa nr. 6. Niciun răspuns. După ce bătu în uşă, fu sigur de un lucru: Olivia nu era înăuntru. Probabil plecase şi lăsase lumina aprinsă, iar acum se afla încă pe plajă. Se întoarse şi coborî. Când încă se afla în întunericul de pe culoarul care dădea spre piscină, zări deodată, de cealaltă parte, o siluetă care se grăbea spre plajă. Când trecu prin faţa

unui proiector montat într-un cocotier, văzu părul roşcat!

Era Lia Bowles, în rochie.

Mirat, Malko o urmări din priviri. Şi ea pretinsese că îi era somn! Deodată, îşi aminti de ciudatul apel telefonic primit în timp ce făceau dragoste, iar explicaţia apăru, luminoasă. Se ducea să-l întâlnească pe cel care o sunase!

Nesătula...

O urmări din priviri. Ajunsă la capătul piscinei, continuă şi dispăru în direcţia plajei. Malko se consolă zicându-şi că ea nu-i datora nimic. Se îndreptă spre plajă. Olivia adormise probabil acolo. Umbrele întunecate ale umbrelelor de pe plajă se decupau sub clarul de lună şi un vânt cald mătura plaja. Începu să le verifice pe toate.

La a patra, zări mai multe obiecte pe nisip. La lumina flăcării brichetei Zippo, identifică imediat prosopul Hermes al Oliviei de Portello, costumul de baie Versace, un capot şi geanta de plajă. Dar nici urmă de tânără. Intrigat, se uită la ceas. Aproape ora două dimineaţa. Cam târziu pentru o baie. Ieşind de sub umbrelă, se îndreptă totuşi spre linia formată de valuri. Graţie clarului de lună, reuşi să vadă că plaja era pustie. Părea de mirare că ieşise să se plimbe aşa departe de Delano. Malko nu o vedea orbecăind, complet goală, chiar şi noaptea, pe această plajă publică. Brusc, deveni îngrijorat. Când

urcase în bungalow, în jur de ora patru după amiază, Olivia părea cam deprimată. Datorită faptului că amantul ei misterios nu mai venea.

Mesajul lăsat lui Malko, mai târziu, arăta că deprimarea nu îi trecuse. Tânăra se înecase intenţionat?

Se întoarse la umbrelă şi, la lumina brichetei Zippo, începu să verifice geanta de plajă. În căutarea telefonului, care păstrase în memorie numărul pe care îl apela fără încetare. Nici urmă de telefon. Se uită peste tot, fără niciun rezultat. Ori îl luase cu ea, ori îl lăsase în bungalow. Dacă se înecase, trebuia să-l găsească până a doua zi. Reluă căutările, de această dată după cheie.

Nicio cheie!

În cele din urmă, flacăra brichetei Zippo i-o arătă în nisip, chiar lângă geantă. Căzuse. Plată, era aproape invizibilă. O luă şi se întoarse la hotel.

*

* *

Zvi Harel se strecură în tăcere în camera lui Aharon Dan. Dezamăgit.

– Nu am găsit cheia! zise el.

Lia Bowles şi Aharon Dan îl priviră, uimiţi. De când li se alăturase, tânăra îi dăduse ordin lui Zvi Harel să meargă să recupereze telefonul care trebuia să se afle în bungalow-ul nr. 6. Doar că, niciunul dintre cei doi israelieni nu era în stare,

iar Lia Bowles refuza categoric să se amestece *direct* în această crimă. După un sfert de oră de negocieri, Zvi Harel acceptase.

– Te-ai uitat bine? întrebă Lia Bowles. O avea cu ea...

– Când am golit geanta, probabil că a căzut în nisip, mărturisi Aharon Dan.

Lia îşi stăpâni furia. Erau ca nişte personaje de desene animate...

– Dan, făcu ea, ai cu ce să deschizi o astfel de încuietoare?

Ea îi întinse propria cheie pe care israelianul o examină rapid, după care zise:

– Nicio problemă.

– Atunci, haide. *Trebuie* să găsim acel telefon. O să vin cu tine. Pentru cazul în care vei da peste vreun paznic al hotelului. Apoi, eu urc în cameră, tu te ocupi de telefon şi de carnetul de adrese. Vei pune totul în ordine şi apoi nu mai vreau să aud de voi.

*

* *

Malko intră în apartamentul Oliviei. Primul lucru pe care îl văzu fu telefonul tinerei, la încărcat, aşezat pe o măsuţă. Îl luă şi, rapid, derulă numerele apelate. Era mereu acelaşi: 202 232 3805. De şapte ori. Un număr de Washington. Îl reţinu în minte, memoria sa fiind suficientă pentru a nu fi nevoit să ia notiţe, apoi puse la loc aparatul.

Rapid, scotoci prin cele două camere. Patul nu era desfăcut. Deci Olivia plecase înainte de a dormi. Găsi un carnet gros de adrese, cu numere de telefon scrise peste tot. Nu avea timp să-l examineze, aşa că decise să-l ia cu el.

Înainte de a ieşi din bungalow, privi în jurul lui. Avea o impresie stranie când se gândea că Olivia de Portello se sinucisese. Încă mai auzea vocea ei tristă. Dacă nu ar fi petrecut seara cu senzuala Lia, poate că ar fi putut împiedica această dramă... Se uită la ceas, care nu arăta decât ora două şi douăzeci şi şapte de minute. În momentul în care se apropia de uşă, se opri brusc. Un scârţâit metalic spărgea tăcerea minerală a camerei. Venea dinspre uşă.

Cineva tocmai băga o cheie în încuietoare! Deci, Olivia nu murise.

Mai avea încă un metru până la uşă, când aceasta se deschise. Zări în umbra culoarului silueta unui bărbat.

CAPITOLUL VIII

Bărbatul care tocmai deschidea uşa păru la fel de surprins ca şi Malko. Acesta din urmă zări o figură tânără, cu părul tuns scurt, o siluetă atletică îmbrăcată cu o cămaşă şi un pantalon de pânză, încălţată cu bascheţi. Încă avea în mână cardul cu care descuiase...

Uimirea lor nu dură decât câteva sutimi de secundă. Cu un reflex fulgerător, necunoscutul lovi cu palma tâmpla lui Malko, care căzu, ameţit, pe mocheta groasă, albă. Până să se ridice, intrusul dispăruse. Deşi îl durea rău capul, Malko fugi pe culoarul care deservea toate bungalow-urile şi se termina cu nişte scări. Malko coborî câte patru trepte, dând spre piscină. Nimeni, dar zări o siluetă care tocmai traversa terasa pentru a ajunge la hotel. Când ajunse şi el, înşiruirea de saloane delimitate de coloane romane era goală. Dădu în holul principal al hotelului unde un negru dădea cu aspiratorul. Malko îl întrebă:

– Ai văzut pe cineva trecând?

– *No, sir.*

Malko privi în jurul lui. Saloanele dădeau direct în hol. Unde se dusese bărbatul pe care îl urmărea? Se întoarse, inspectând nenumăratele

colţuri ale saloanelor, fără să descopere nimic. Revenind în hol, zări pe partea dreaptă un pasaj între două coloane, lat de cel mult un metru! Se strecură pe acolo şi ajunse în faţa unui butic închis cu grilaj. Dar se afla *şi* în faţa lifturilor. Ceea ce însemna că bărbatul pe care îl surprinsese când descuiase uşa bungalow-ului nr. 6 locuia la Delano. Altfel, negrul l-ar fi văzut venind pe acolo. Din precauţie, se duse la recepţie, unde o fată lucra la un calculator, şi puse aceeaşi întrebare.

– Nimeni nu a ieşit spre Collins, zise ea, dar mi s-a părut că văd pe cineva care a luat liftul, acum un moment. De ce?

– Mă plimbam pe lângă piscină, explică Malko, şi am zărit un bărbat care ieşea de la bungalow-uri fugind. Nu vi s-a semnalat niciun furt?

– Se poate, recunoscu angajata. Sunt destui hoţi în barurile de pe Washington Avenue... Trimit paza să vadă dacă totul este în regulă la bungalow-uri.

– Mulţumesc, zise Malko.

Bărbatul care îl lovise era într-una din cele două sute de camere de la Delano. Dar în care?

Asta în cazul în care nu luase liftul şi coborâse, ajungând la nivelul piscinei şi scăpând pe plajă. Dar cine era? Cu siguranţă, nu un hoţ ordinar. Revenind, traversă din nou tot hotelul, întorcându-se la bungalow-ul nr. 6. Uşa era încă

întredeschisă. Mai făcu un nou tur al apartamentului, fără să remarce nimic special.

Această intruziune neaşteptată anula oarecum ipoteza sinuciderii Oliviei de Portello. Această seară, începută ca un basm, se termina cu un sinistru teatru de umbre. Piesele puzzle-ului se amestecau în capul lui Malko. Totul se înlănţuia: uciderea lui Stacy Lak, aparent gratuită şi totuşi comisă de un profesionist, bănuielile CIA în privinţa israelienilor, atitudinea ciudată a Oliviei de Portello şi, de acum, o cvasi-certitudine: Olivia de Portello nu se sinucisese. Ieşi din bungalow-ul nr. 6 şi porni spre camera lui. Înainte de toate, trebuia să anunţe CIA despre ultimele evenimente.

*
* *

Malko ieşi din liftul verde şi trecu prin faţa pupitrului pe care se afla o carte mare unde se nota în fiecare zi temperatura apei, vremea şi previziunile meteo. În momentul în care băga cheia în încuietoarea uşii, întoarse maşinal capul înspre camera Liei, aflată la trei uşi distanţă. Mai mult ghici o siluetă în capătul culoarului care se înfunda.

Instinctiv, se dădu înapoi. Se auzi un „fâşâit" slab şi cartea mare zbură de pe pupitru, atinsă de glonţ.

Pulsul lui Malko sărise la 150.

Totul era clar. În loc să fugă, bărbatul pe care îl urmărise venise să se ascundă acolo pentru a-l omorî!

Iar el, bineînţeles, nu era înarmat. De mult timp nu mai putea lua cu el, decât foarte rar, pistolul extraplat, arma sa „personalizată", din cauza nenumăratelor controale din aeroporturi. Şi nu se gândise să-i ceară o armă lui Reynold Hurst pentru a veni să urmărească la Miami o tânără mondenă.

Privi în jurul lui. În dreapta, pornea un culoar, dar era tot fundătură. Accesul la scările de incendiu se făcea pe culoarul unde se afla ucigaşul. Acesta era deocamdată invizibil, dar urma să apară din nou. Pentru moment, Malko ieşise din raza lui de acţiune, dar era imposibil să ajungă în camera sa.

Nu mai rămânea decât liftul pentru a ieşi din această capcană mortală.

Privi colţul culoarului în spatele căruia se ascundea ucigaşul. Dacă Malko nu acţiona, nu avea nicio şansă. Dacă chema liftul, ucigaşul avea să audă zgomotul cabinei. Dacă aceasta rămăsese la etaj, Malko avea o şansă. Dacă coborâse automat la parter, nu mai avea nicio scăpare.

Toate aceste gânduri îl invadară pentru câteva fracţiuni de secundă.

Rugându-se cerului, apăsă pe butonul liftului.

*

* *

Cu un şuierat uşor, uşile cabinei luminate cu un neon verde se deschiseră imediat. Malko era deja înăuntru. Apăsă pe butonul „lobby" şi se întoarse. Uşile începeau să se închidă când îl văzu apărând pe bărbatul cu părul tuns foarte scurt. Ţinea în mâna dreaptă un pistol prelungit cu un amortizor.

Malko nu-l văzu decât o fracţiune de secundă: uşile tocmai se închideau.

Se dădu înapoi, cu degetul apăsând butonul de comandă. Trei găuri apărură în uşa metalică şi simţi brusc o arsură pe o parte a capului. Încremenit, apăsa butonul la maxim. Dacă ucigaşul reuşea să redeschidă uşile, era pierdut.

Liftul stătu pe loc câteva fracţiuni de secundă, apoi începu să coboare. O nouă gaură apăru în peretele metalic, dar mult prea sus. Era salvat.

Întorcându-se, se privi în oglinda înclinată. O dâră largă de sânge pornea de la tâmplă, prelingându-se pe obraz şi pe maxilar. Fusese atins razant la tâmplă.

Malko privi cele patru urme de impact în peretele metalic: scăpase la mustaţă. Imediat, îşi puse o întrebare. De unde ştiuse ucigaşul în ce cameră era cazat? Ce ştia Malko de îl făcea atât

de periculos? Liftul se opri la parter, iar Malko alergă spre recepţie. Când angajata îl văzu apărând, cu faţa acoperită de sânge, scoase un ţipăt oripilat.

– *Sir!* Ce...

– Aveam dreptate, făcu Malko, este cineva periculos în hotel. L-am surprins pe palierul de la etajul opt. A tras în mine. Chemaţi paza.

– *My God*, făcu angajata, sun la poliţie şi la ambulanţă. Sunteţi rănit.

Formă 911, iar Malko auzi o voce anonimă întrebând ce se întâmplase.

– O tentativă de crimă! bâigui angajata hotelului. Hotel Delano, pe Collins Avenue, South Beach.

Malko privi în direcţia lifturilor. Bărbatul care voise să-l elimine putea să apară. Înnebunită, fata abia închise telefonul că luă o staţie şi zise:

– *Security, security! Emergency in the lobby!*[1]

Un minut mai târziu, doi paznici înarmaţi apărură alergând. Malko le explică ce se întâmplase, iar ei ocupară poziţii în faţa lifturilor, gata să tragă.

Nimic nu se schimbase când urletele mai multor sirene se apropiară. În hol apăru o jumătate de duzină de poliţişti, cu armele în mâini.

---

[1] Paza! Urgenţă în hol!

La Miami, nu se glumea cu crima.

Malko le explică situaţia. Sergentul dădu din cap.

– Aţi surprins un spărgător, *sir*. Unul din aceşti nemernici de „spiks"[2] sau un negru din Dade County. O să scotocim hotelul pentru că poate fi pe aici.

Alte maşini de poliţie sosiră şi poliţiştii se răspândiră în tot hotelul, până la plajă. Înarmaţi până în dinţi şi dotaţi cu proiectoare. O ambulanţă sosi după câteva clipe. Malko se străduia la culme să scape de internare. Trebui să semneze un teanc de acte prin care îi scutea de răspundere pe medicii de pe ambulanţă care îi puseseră un enorm bandaj la tâmplă.

Poliţiştii se întoarseră o jumătate de oră mai târziu, decepţionaţi.

– Nemernicul a fugit probabil pe scara de serviciu şi apoi pe plajă, concluzionă sergentul. Am văzut urmele gloanţelor în lift. Era cât pe ce.

Malko fu nevoit să se aşeze la masa de la recepţie şi să dicteze declaraţia la un calculator portabil. Ceasul Breitling B-1 arăta deja ora patru dimineaţa. Nu voia să vorbească de Olivia de Portello, dar după ceea ce se petrecuse, nu îşi făcea nicio iluzie în privinţa sorţii ei. Cei care o

[2] Hispanici, în argou.

omorâseră deja pe Stacy Lak veniseră după *adevărata* ţintă. Cum Malko le stricase planurile, făcuseră orice pentru a-l elimina.

Dar ce secret putea deţine o femeie ca Olivia de Portello? Se ridică, odată terminată corvoada, cu capul greu. Doi poliţişti insistară să-l conducă în cameră, cu mâna pe patul armei.

*

* *

Cu ochii deschişi în penumbră, pe jumătate întins pe un şezlong, Zvi Harel privea patul unde Lia Bowles părea că doarme. Fără ea, probabil ar fi fost prins. Poliţiştii sosiseră foarte repede. S-ar fi produs un cataclism, chiar dacă nu avea decât acte false şi siguranţa că americanii nu l-ar putea *niciodată* identifica.

Imediat ce agentul CIA dispăruse în lift, ciocănise la uşa Liei Bowles.

În silă, tânăra acceptase să-l cazeze, în timp ce poliţiştii scotoceau hotelul. Zvi Harel se blestema că nu reuşise să recupereze telefonul şi carnetul cu adrese al Oliviei de Portello. Poliţia din Miami nu ar sesiza mare lucru, dar CIA ar înţelege şi s-ar apropia şi mai mult de obiectivul lor.

Ca să-şi omoare timpul, tânărul israelian continuă să numere minutele. Ar fi fost imposibil să plece înainte de zorii zilei fără să fie remarcat. Supravegherea poliţiei ar înceta în zori, iar singura problemă era să nu dea ochii cu singurul

martor care l-ar fi putut identifica. Nu s-ar linişti decât în avionul de Boston. Desigur, misiunea sa era îndeplinită, dar, din cauza unui grăunte de nisip, lăsa urme. Poliţia locală ar concluziona un accident, dar CIA ar fi sigură că Olivia de Portello fusese asasinată, chiar dacă nu avea nicio probă. Americanii erau la curent cu metodele utilizate de serviciile secrete şi nu se lăsau păcăliţi.

Puţin câte puţin, lumina se intensifica. Zvi Harel se uită la ceas. Ora şapte. Avea un ghem în stomac. Întrevedea furia lui Ariel Gur. Să nu reuşească să doboare un bărbat neînarmat! Fusese ghinionist în trei reprize, subestimând reacţiile agentului CIA care o urmărea pe Olivia de Portello. Ce era mai rău abia urma. Nu ştia dacă tânăra se confesase acestui bărbat cu care se întâlnise des în ultimele zile. Dacă o făcuse, uciderea ei era inutilă şi nu ar face decât să întârzie puţin deznodământul. Dar aceasta nu era treaba lui Zvi Harel.

Lia Bowles se trezi şi se duse în baie. Când aprinse lumina, era înfăşurată într-un halat.

– O să ies, zise ea. Vei aştepta cinci minute până să părăseşti camera. Coboară cu liftul. Evită holul principal, ia-o prin pasajul care duce la buticul cu „breakfast bar". Apoi, ieşi pe plajă.

– Perfect, zise Zvi Harel.

Îl speria gândul de a ieşi din cameră, dar nu prea avea de ales...

Lia Bowles deschise uşa şi îi făcu un semn de salut, după care dispăru.

*
* *

Malko nu închisese un ochi, aşa că sări fără probleme din pat când auzi un ciocănit uşor la uşă. Stupefiat, se trezi faţă în faţă cu Lia Bowles, înfăşurată într-un halat de baie, dar deja machiată.

– Dar ce vi s-a întâmplat? întrebă ea, arătând spre pansamentul lui.

– După ce ne-am despărţit, m-am întors să beau un pahar la bar şi, mai târziu, când urcam, am surprins un hoţ care a tras spre mine. Din fericire, glonţul doar a scrijelit pielea puţin.

– *My God!* În hotel! Sper că a fost arestat!

– Nu, oftă Malko. În orice caz, este o surpriză mare să vă revăd în această dimineaţă.

Lia îi adresă un zâmbet luminos.

– M-am trezit ceva mai devreme şi m-am gândit că ar fi o idee bună să vin să vă spun la revedere. Dar cu rana dumneavoastră...

– Nu m-a făcut neputincios! o corectă Malko apropiindu-se de ea.

Cu un gest graţios, Lia Bowles îşi dădu jos halatul, apărând într-un superb corset alb de care erau prinşi ciorapii, şi se apropie de el.

Aparent, venise cu unele intenţii. După ce desfăcu halatul lui Malko, îngenunche în faţa lui, lângă o oglindă mare, şi îl cuprinse cu gura.

În foarte scurt timp, Malko nu se mai gândi decât la această vestală, mulată în superba carapace de dantelă, de unde se ivea un fund admirabil.

O smulse pe Lia din strânsoarea sexului, pentru a o ridica şi a o arunca pe pat. Când se înfipse în ea, picioarele i se ridicară ca braţele unui compas, iar ea zise în şoaptă:

– Ador să mă văd în această oglindă.

Era complet suprarealistă scena, cu această femeie care apărea, gătită ca pentru seara, la ora şapte dimineaţa. Malko uită emoţiile nopţii. Ca după fiecare flirt cu moartea, libidoul îi crescuse. Această simplă împreunare nu îi era suficientă. Se retrase, o prinse pe Lia de coapse şi o întoarse. Docilă, tânăra se aşeză în patru labe, cu faţa la oglindă. În această poziţie, o penetră din nou, cu o lentoare calculată.

Corsetul îi contura o talie minusculă, punându-i în valoare fundul rotund. Vru să se retragă pentru a-i penetra anusul, dar Lia îl opri cu o voce seacă.

– Nu, nu am făcut-o niciodată.

Decepţionat, dar respectuos, Malko o penetră din nou în vintre, terminând cu un ţipăt sălbatic.

Lia aşteptă un timp pentru a se retrage. Apoi, îi adresă un zâmbet şmecher lui Malko.

– Este o surpriză, nu?

– O surpriză excelentă, zise Malko.

Părul roşcat şi ochii de un verde-smarald formau cu corsetul alb un contrast erotic uimitor.

Lia era ca un cadou regesc. Şi totuşi... Satisfăcut sexual, Malko nu se putea abţine să nu o revadă strecurându-se pe lângă piscină în mijlocul nopţii. Şi realiza de asemenea că ea era singura persoană, în afară de Olivia, care îi cunoştea numărul camerei.

– La ce vă gândiţi? întrebă tânăra.

Ea renunţase la tutuială.

– La frumuseţea ta, răspunse Malko. Eşti somptuoasă.

– Mulţumesc, făcu Lia. V-am dat cartea mea de vizită. Sunaţi-mă dacă treceţi pe la New York. Am timp cât să-mi fac bagajele şi să iau avionul.

Îl sărută cu pasiune, îmbrăcă la loc halatul şi se evaporă ca un miraj.

*

* *

Malko luă micul dejun pe terasă, în faţa piscinei. Apoi, plecă spre plajă. Lumina încă era aprinsă în bungalow-ul nr. 6. Îşi continuă drumul spre umbrelă. Lucrurile Oliviei de Portello nu fuseseră mişcate, dar nimeni nu părea să sesizeze acest aspect. Acum, nu mai avea nicio îndoială: Olivia fusese asasinată de cei care o omorâseră şi pe Stacy Lak.

Se întoarse în hotel şi se întinse pe marginea piscinei. Sperând încă într-un miracol.

Până la ora trei nu se întâmplă nimic.

În acel moment, văzu o oarecare agitaţie pe plajă. Apoi, salvamarii debarcară dintr-un 4x4.

Se duse pe plajă şi zări, la un kilometru spre sud, un grup de oameni pe malul apei. Se găsise un corp, adus de valuri. O oră mai târziu, barmanul îi dădu vestea: clienta de la bungalow-ul nr. 6 se înecase accidental cu o seară înainte. I se găsiseră lucrurile pe plajă.

Malko urcă în cameră, sigur că autopsia – dacă va avea loc – ar confirma accidentul.

Era cuprins de furie şi de decepţie. Practic, o asasinaseră pe Olivia de Portello sub ochii lui. Era sigur că episodul crimei ratate de la Cipriani îşi găsise finalul la Miami. Resursele puse în lucru – şi încă nu le ştia pe toate – indicau că avea de-a face cu adversari profesionişti şi organizaţi. Ochii de smarald ai Liei Bowles îi pluteau în minte. Era tot mai convins că femeia era implicată în această crimă.

Era tot ceea ce îi mai rămânea ca indiciu concret. Şi un număr de telefon de la Washington, care poate nu avea nicio legătură cu uciderea premeditată şi sofisticată a Oliviei de Portello.

Luă telefonul şi îl sună pe Jeffrey Townsend la Langley.

CAPITOLUL IX

– Sunt sigur că israelienii se ascund în spatele acestei afaceri. Dar trebuie să aflăm ce anume protejează. Trebuie să fie ceva colosal, dacă şi-au asumat riscul de a se implica într-o operaţiune atât de sângeroasă.

Directorul adjunct al diviziei de operaţiuni ascultase uimit relatarea lui Malko. Nici el nu întrevăzuse o evoluţie atât de brutală.

– Olivia de Portello era în posesia unui secret pe care ei sunt dispuşi să-l apere cu orice preţ, completă Malko. Poate că are legătură cu misteriosul amant care trebuia să vină după ea. Oricum, este singura pistă care ne-a rămas. Şi Lia Bowles.

– O să verific numărul, concluzionă americanul. Cred că ar trebui să reveniţi la New York să vă continuaţi ancheta în privinţa Oliviei de Portello. Trebuie examinat carnetul cu adrese şi, cu orice preţ, să îi vizităm apartamentul. Poate vom găsi un indiciu. Suntem obligaţi să fim atenţi, din cauza FBI-ului. Nu cred că „Biroul" face legătura între „înecul" Oliviei de Portello şi crima de la Ci riani, dar trebuie să ne mişcăm repede.

Sunaţi-mă de la New York şi vă voi spune ce a rezultat în urma verificării numărului din Washington, extras din telefonul ei.

Malko închise şi îşi termină de făcut valiza. Cu un gust amar. Se ataşase oarecum de Olivia, fragilă şi exasperantă, dar atât de sinceră. Cine era bărbatul de care era îndrăgostită nebuneşte? Cel pe care îl suna fără oprire şi care nu suna niciodată înapoi. Dacă nu ar fi fost acest sinistru complot, ar fi crezut că este vorba de o simplă poveste de dragoste ratată. Dar moartea tinerei era chiar prea ciudată, iar bărbatul care încercase să intre în bungalow-ul nr. 6 şi să-l omoare nu fusese un vis. Nu era un simplu spărgător.

Sună la recepţie pentru a-i fi preluate bagajele. Întoarcerea la New York i-ar permite să reia legătura cu Lia Bowles.

*

* *

Ariel Gur se plictisea privindu-i pe cei doi copii care se zbenguiau în minuscula piscină a casei sale de pe Yuma Street. Încă o dată, subordonaţii săi îl dezamăgiseră. Desigur, pericolul principal era provizoriu înlăturat, dar eliminarea Oliviei de Portello avusese loc în condiţii care lăsau în urmă veritabile bombe cu explozie întârziată. Israelianul nu îşi făcea nicio iluzie. CIA era pe urma lor. Simplul fapt că Olivia de Portello fusese „abordată" de unul dintre agenţii lor

dovedea că descoperiseră anumite aspecte. Slavă Domnului, nu cunoşteau principalul, dar *ştiau* de acum că un mare serviciu derula o operaţiune clandestină, destul de importantă pentru a justifica eliminarea fizică a două persoane. Degeaba îşi storsese mintea Ariel Gur, că nu vedea, din fericire, niciun element care să le permită americanilor să identifice acest serviciu.

Mordechai Erb era îngropat sub un nume fals într-un cimitir din New York, iar FBI părea că abandonase anchetarea morţii lui Stacy Lak.

La Miami, chiar dacă lucrurile nu se derulaseră conform planurilor, pagubele erau limitate. Desigur, agentul CIA îl *văzuse* pe Zvi Harel, dar nu putea să-l lege de nimic. Ideal ar fi fost să fie eliminat... Singura persoană obligată să iasă în faţă, Lia Bowles, se retrăsese fără a fi suspectată. În privinţa Oliviei de Portello, poliţia locală nu ar vedea decât un accident.

Ariel Gur îşi aprinse pipa şi trase câteva fumuri. Trebuia să recunoască faptul că încerca, de fapt, să se autoamăgească. Dacă ar fi avut mână liberă, ar fi renunţat la toată operaţiunea „Yahalom". Deoarece era o nebunie să continue cu CIA pe urmele lor. Doar că, se supunea unor ordine. Primul-ministru avea neapărată nevoie ca „sursa Yahalom" să producă în continuare. Dar era ca şi cum ar exploata o mină în timp ce este pe cale să se surpe...

Ca lucrurile să se complice şi mai rău, primul-ministru Benyamin Netanyahu trebuia să sosească în Statele Unite pentru o rundă de negocieri cu palestinienii, sub egida preşedintelui Bill Clinton. Scopul era să relanseze acordurile de pace de la Oslo, blocate de guvernul Netanyahu. Discuţiile urmau să fie drastice, iar primul-ministru israelian ar avea nevoie de toată greutatea sa pentru a rezista americanilor. Dacă operaţiunea „Yahalom" ar fi sărit în aer în acel moment, ar fi fost o catastrofă pentru Israel: Netanyahu, lipsit de susţinere, ar fi fost obligat să se supună solicitărilor americanilor. Pe Ariel Gur îl treceau transpiraţii reci. Ca un vultur, se opunea oricăror concesii faţă de palestinieni. În ochii săi, un arab bun era un arab mort.

Tocmai pentru a evita o catastrofă, Rafaël Gal, şeful Lakamului, îi dăduse ordin să adopte contramăsuri feroce. Bineînţeles, fără să-l ţină pe prim-ministru la curent cu detaliile operaţionale...

Ariel Gur oftă în sinea lui. Ar fi vrut să fie mai bătrân cu câteva săptămâni.

*

* *

Cei doi bărbaţi în salopete AT&T[1], cu mâinile în mănuşi din cauciuc, se deplasau fără

[1] Companie de telefonie.

zgomot în apartamentul Oliviei de Portello, explorând fiecare colţişor, deschizând toate încuietorile cu ajutorul unor instrumente sofisticate. Doi „instalatori" din cadrul biroului CIA din New York, obişnuiţi cu scotocirea apartamentelor diplomaţilor ONU. Portarul imobilului îi lăsase fără nicio problemă să intre în imobil ca să verifice conexiunile telefonice. Să descuie apoi uşa apartamentului Oliviei de Portello le luase douăzeci de secunde. Portarul lipsea o oră pentru a lua prânzul, deci aveau timp. Bob, şeful misiunii, cu capul băgat într-un dulap de unde ieşeau fire de telefon, îl chemă imediat pe partenerul său.

– Dick, vino să vezi.

Scoase din dulap o cutie neagră din care ieşeau două fire legate la linia telefonică a apartamentului.

– *Bug!* anunţă el, laconic.

Apartamentul tinerei era ascultat. Robotul telefonic putea fi ascultat de la distanţă, ca şi apelurile ei, chiar şi ce se vorbea în sufragerie. O instalaţie sofisticată pe care o băgă în geantă. Continuară explorările. Dick găsi jackpotul. Un plic gros din hârtie maro, ascuns în interiorul unei valize goale, deasupra unui dulap. Angajatul CIA deschise plicul care conţinea documente şi imediat îi sări în ochi ştampila mare, roşie, de pe prima pagină: „TOP SECRET".

Cel mai înalt nivel de clasificare al agenţiilor de securitate americane... Cei doi bărbaţi schimbară o privire nedumerită.

– Îl lăsăm sau îl luăm? întrebă Dick.

– Îl luăm, hotărî Bob. Proprietara acestui apartament a murit. Nu o putem urmări şi ar fi mai bine ca nimeni să nu găsească asta.

Continuară căutările, fără să mai găsească altceva, şi se retraseră rapid. Când coborâră, portarul încă nu se întorsese de la masă. Urcară în camioneta de la AT&T şi porniră spre zona de jos a oraşului, pentru a ajunge la o parcare privată, unde îşi schimbară hainele înainte de a ajunge la casa folosită de CIA.

*

* *

Abia intrase în biroul lui Reynold Hurst, că Malko, venind de la Miami, ghici, după expresia reprezentantului CIA la New York, că avea noutăţi. Un bărbat de la agenţie îl întâmpinase la coborârea din avion pentru a-l duce direct în fostul sediu Panam.

– De această dată, am dat peste jackpot, anunţă americanul. Oamenii mei au scotocit apartamentul Oliviei de Portello. Priviţi ce au găsit.

Împinse spre Malko o cutie neagră din care ieşeau fire, precum şi mai multe cartele magnetice.

– Acestea erau ascunse în apartament, explică Reynold Hurst. Este tehnică de interceptare sofisticată. Un „Natel D Easy" care permite interceptarea liniei telefonice din apartament *şi* robotul telefonic. Graţie acumulatorului, poate înregistra mai multe ore de discuţii. Emiţătorul este destul de puternic pentru a fi captat de la kilometri distanţă. De oriunde din Manhattan.

– De unde provine această tehnică?

– Greu de aflat. Trebuie să fi fost cumpărat sub un nume fals dintr-un magazin specializat. Apoi, l-au modificat pentru a-i spori puterea. Cine ar fi putut să instaleze o astfel de aparatură acasă la această tânără?

Americanul nu îi lăsă lui Malko timp să reflecteze la acest aspect, că ridică un teanc de documente pe care i le arătă de departe.

– Mai erau şi documentele acestea, ascunse într-o valiză. Toate „Top Secret". Referitoare la sisteme de arme sovietice utilizate de ţările arabe, frecvenţele secrete ale tehnologiilor de neutralizare a radarelor, razele de acţiune ale SAM 6 şi 7, planul cabinei unui MIG 29, plus alte elemente şi mai secrete.

Malko era stupefiat. Această femeie mondenă era spion! Îşi ascunsese bine ocupaţia. Totuşi, ceva nu se potrivea.

– Dar cum a obţinut toate acestea? Nu lucra într-un domeniu cu activitate „sensibilă"... Cui le erau destinate?

Americanul scutură din cap.

– Ea nu era decât un intermediar, cred. Altcineva a obţinut aceste documente. O persoană foarte bine plasată. Este vorba de un caz de spionaj *major*. Cel sau cea care are acces la aceste documente ocupă un post foarte important într-o agenţie de informaţii.

– Care?

– Este prea devreme pentru a ne pronunţa. Jeffrey Townsend vă va spune mai multe, cred. L-am pus la curent şi doreşte ca dumneavoastră să mergeţi la Washington astăzi. Aveţi rezervată o cameră la Four Seasons.

– Iată cu ce să lucrăm, zise Malko punând pe birou carnetul de adrese al Oliviei de Portello.

Uciderea lui Stacy Lak şi a Oliviei de Portello începeau să se explice. Malko sesiză o ciudăţenie.

Toate marile agenţii de informaţii americane se aflau în capitala federală. Ce căutau aceste documente la New York? În schimb, numărul reţinut din memoria telefonului Oliviei de Portello era un număr de Washington...

*

* *

Jeffrey Townsend sosi în trombă în liniştita sală de mese a hotelului Jefferson, la intersecţia străzii 16 cu M Street, chiar în spatele Casei Albe. Malko aştepta în faţa unei vodci. Lemnăria

închisă la culoare, luminatul slab şi atmosfera închisă evocau mai mult un club privat decât un restaurant. Malko abia avusese timp să se cazeze la Four Seasons, în Georgetown, singura parte din Washington care era mai animată...

Directorul-adjunct al diviziei de operaţiuni părea într-o dispoziţie excelentă. Comandă un Defender „Success" şi se scuză de întârziere cu un zâmbet.

– Tocmai am ieşit dintr-o şedinţă referitoare la cazul nostru. Cu directorul general al agenţiei, cel al NSA, şeful Navy Intelligence[2] şi un general de la Pentagon. Aţi pus mâna pe o afacere serioasă. Un caz similar cu cel al lui Aldrich Ames[3]. Chiar cu implicaţii şi mai mari în plan politic. Casa Albă este în alertă şi vă jur că aşteaptă rezultate.

– Am obţinut deja nişte rezultate, remarcă Malko. Dar sunt încă nelămurit de câteva aspecte.

Americanul comandă o friptură New York, cu salată Caesar, bău puţin scotch şi începu cu o voce plină de înflăcărare:

– O să vă prezint tot ce ştim în acest moment. Anumite lucruri vă vor uimi... O „echipă",

[2] Serviciul secret de informaţii al marinei.

[3] Agent CIA de înalt nivel care a trădat timp de zeci de ani până să fie prins în 1996.

aparent israeliană, a comis o greşeală când a ucis-o pe Stacy Lak în locul Oliviei de Portello. Spun „israeliană" din cauza paşaportului belgian al ucigaşului, a cărui sursă am aflat-o. Al doilea stadiu: o a doua „echipă", foarte apropiată de prima, a lichidat-o sub nasul dumneavoastră, la Miami, pe Olivia. Poliţia locală a concluzionat că este un înec accidental: moarta avea apă în plămâni. În realitate, „ei" au înecat-o în condiţii pe care încă nu le cunoaştem. Aţi surprins pe unul din membrii acestei „echipe" care a încercat să vă elimine.

– Fiindcă l-am surprins?

Americanul se strâmbă.

– Nu neapărat. Poate că a fost un alt motiv... pe care încă nu-l ştiu. Dar să continui. Oamenii pe care i-am trimis să „viziteze" apartamentul Oliviei de Portello descoperă două elemente. Mai întâi, un sistem de ascultare sofisticat care le-a permis să asculte mesajul lăsat de dumneavoastră pe robot şi, deci, să vă identifice.

– Aşa ştiau că sunt la Miami.

– Foarte probabil. Poate că aceasta a accelerat eliminarea acestei nefericite tinere.

– Dar, oricum era planificată, cu mult înainte de intervenţia mea.

– *Right*. Acolo, este ceva ce noi nu ştim. Dar al doilea element găsit în apartamentul de pe strada 56 este decisiv. L-aţi văzut: un plic plin cu

documente secrete, adaug „Top Secret", privitoare la apărarea naţională.

– Deci, rezumă Malko, putem trage concluzia rezonabilă că este un caz de spionaj în favoarea israelienilor... Este rândul meu să vă întreb. Există acorduri de apărare între cele două ţări. De ce israelienii s-ar chinui atât de tare să procure ceva ce ar putea să ceară?

Americanul zâmbi ironic.

– Propaganda israeliană a lăsat să se creadă că nu avem secrete faţă de Israel. Fals. Este adevărat că noi colaborăm cu ei într-un anumit număr de domenii în care îi putem ajuta, dar aceasta ocupă un câmp relativ restrâns. M-am uitat peste documentele găsite la Olivia de Portello. Niciunul nu acoperea zona de „liber schimb". Era, printre altele, un document extrem de important referitor la sursele *noastre* în cadrul mişcării palestiniene.

– Îi interesează?

– Evident. O să vă explic. Dacă, graţie surselor *noastre*, în cadrul Hamasului, Jihadului sau altor grupări fanatice, aflăm că se pregăteşte ceva Israelului, îi anunţăm pe israelieni, dar nu dezvăluim *niciodată* sursele noastre. Altfel, ar fi rapid deconspirate. Israelienii nu lucrează cu fineţuri...

– Văd, zise Malko. Deci, chiar au motive să vă spioneze.

– Bineînţeles.

Malko stătea ca pe jar.

– Presupun că Olivia de Portello nu era decât o intermediară. Nu sursa acestor documente.

– Exact.

– Numărul pe care îl tot apela la Washington a adus ceva nou?

– Cred.

Malko zâmbi, uşurat.

– Deci, am făcu un pas uriaş.

Jeffrey Townsend îl privi încrezător:

– Aş zice mai degrabă că un salt de purice... Numărul pe care l-aţi găsit în telefonul Oliviei de Portello corespunde unei cabine telefonice publice, situată în colţul străzii 21 cu R Street.

CAPITOLUL X

– O cabină publică! repetă Malko, teribil de decepţionat. Asta nu duce nicăieri...

Jeffrey Townsend nu răspunse imediat, pentru a se juca cu nervii lui Malko.

– Încă nu v-am spus totul. De ieri, muncim mult... Mai este un al doilea element pe care încă nu-l ştiţi. Am identificat sursa *foarte* probabilă a documentelor găsite la New York în apartamentul Oliviei de Portello. National Maritime Intelligence Center[1] al marinei americane, care are sediul în Suitland, la periferia Washingtonului. Anumite documente au numere de înregistrare care ajută la identificarea oficială a lor.

– Deci, aţi identificat trădătorul.

– Nu, îl corectă Jeffrey Townsend. Mai multe sute de persoane lucrează în acest centru, iar vreo douăzeci sunt susceptibile să obţină astfel de documente „Top Secret". Vinovatul trebuie să bă-

[1] Centrul naţional de informaţii secrete al marinei. (n. red.)

nuiască ceva, acum. Israelienii l-au pus în gardă, desigur. Dacă face pe mortul, va fi foarte dificil să-l deconspirăm. Doar în urma unei lungi anchete *interne*. Amintiţi-vă de cazul Aldrich Ames. Ne-au trebuit cinci ani pentru a descoperi un spion în sânul agenţiei şi, fără încăpăţânarea unei arhiviste, doamna Vertefeuille, ar fi încă acolo... Marina nu este mai bună ca noi. FBI nu îi poate ajuta decât în plan exterior, odată ce bănuielile noastre ar fi confirmate.

– Deci, concluzionă Malko, cazul se rezumă a fi unul foarte clar. Cineva, în sânul Navy Intelligence, spionează pentru Israel.

– Nu este chiar aşa de simplu, oftă americanul. Multe întrebări sunt încă fără răspuns. Mai întâi, rolul exact al Oliviei de Portello. Nu pare să fi fost implicată activ în acest caz. Mai întâi, pentru că nu avea nevoie de bani. În schimb, din ceea ce v-a spus la Miami, ameninţa pe cineva cu răzbunarea.

– Pe amantul ei. Bărbatul care trebuia să vină acolo. Cel pe care, foarte probabil, îl suna de pe telefonul mobil.

– Motivul implicării ar fi, deci, unul sentimental, concluzionă Jeffrey Townsend.

– Cum veţi putea continua această anchetă, odată ce Olivia de Portello a murit?

– Am descoperit altceva, zise directorul adjunct al diviziei de operaţiuni, graţie acestui

număr de telefon. Am obţinut lista tuturor angajaţilor de la National Maritime Intelligence Center din Suitland. Cu adresele lor.

– Şi?

– Este unul al cărui domiciliu se află la câteva sute de metri de cabina telefonică apelată de Olivia de Portello. Se numeşte Jonathan Wise.

Malko fu aproape decepţionat când auzi. Ancheta se oprea brusc.

– Problema este rezolvată, în acest caz, concluzionă el. Nu mai rămâne decât să-l denunţăm la FBI.

Jeffrey Townsend scutură lent din cap.

– Imposibil. Ce o să-i spunem: „Sunteţi un spion, o să vă arestăm?" Evident că va nega şi nu am avea *nimic* cu care să-l confruntăm.

– Documentele nu au amprente?

– Nu. Ar fi prea frumos: a lucrat cu mănuşi.

– Sunteţi totuşi sigur că el este?

– Ar fi o coincidenţă extraordinară dacă nu ar fi el! Este singurul angajat al Navy Intelligence pe o rază de o milă!

– Alegerea acestei cabine ar putea avea drept scop doar inducerea în eroare, obiectă Malko, adevărata „cârtiţă" poate că locuieşte foarte departe de acolo.

– Exact, recunoscu Jeffrey Townsend. Dar cealaltă ipoteză este mult mai plauzibilă.

– Ce aţi aflat despre acest Jonathan Wise?

– Are un profil clasic. A studiat la Stanford University şi lucrează ca analist la marină de opt ani. Fără probleme. Căsătorit. Trăieşte modest într-un apartament din Hillyer Street, aproape de Dupont Circle, şi conduce o maşină Mustang veche. Ah, era să uit, este evreu.

Malko zâmbi.

– Şi secretarul de stat al Apărării, William Cohen, este evreu. Sunt destui în Statele Unite şi în cadrul agenţiilor de informaţii. Nu este o probă.

– Este adevărat, recunoscu Jeffrey Townsend. Aceasta îl face compatibil pe Jonathan Wise cu profilul celui pe care îl căutăm.

– Încă o dată, de ce nu încredinţăm cazul FBI-ului?

– Din mai multe motive, zise Jeffrey Townsend.

Şeful de sală se apropie şi el profită pentru a comanda două pahare de coniac Otard XO înainte de a continua:

– Mai întâi, nu avem nimic concret să le dăm. Oamenii din FBI sunt poliţişti. Vor amprente, probe, lucruri concrete. Nu ipoteze. Apoi, la primul cuvânt al FBI-ului, marina se va închide ca o scoică şi va dori să rezolve problema *singură*. Ceea ce nu va reuşi niciodată. În fine, FBI-ul lucrează cu viteza melcului, iar noi suntem presaţi de timp.

– Presaţi! De ce? întrebă Malko gustând din coniac.

– O să vă spun un secret, zise Jeffrey Townsend în şoaptă, deşi mesele învecinate nu erau ocupate. Primul-ministru israelian, Benyamin Netanyahu, soseşte peste zece zile, la invitaţia lui Bill Clinton, să se întâlnească aici cu Yasser Arafat, în vederea relansării procesului de pace de la Oslo.

– Este ceva pozitiv, remarcă Malko.

Jeffrey Townsend aproape că se înecă bând din coniac.

– *Bullshit!*[2] Netanyahu este dispus să facă orice pentru a îngropa definitiv acordurile de la Oslo. Aici intervine cazul nostru.

– De ce? Documentele furate sunt legate de aceste discuţii? întrebă Malko.

Americanul scutură din cap.

– Unele, poate, dar nu ştiu nimic, fiindcă nu ştim *de când* durează această situaţie şi ce a fost transmis în Israel. Din contră, cred că ştiu de ce israelienii s-au comportat atât de feroce, mergând până la asasinat pentru a-şi proteja operaţiunea.

– De ce?

Jeffrey Townsend se aplecă în faţă. Erau ultimii clienţi ai restaurantului, cu excepţia unui

[2] Prostii!

cuplu care flirta discret într-un separeu, în faţa lor.

– Malko, cunoaşteţi ţara noastră: acordăm o mare importanţă adevărului şi încrederii. Sperjurul este o infracţiune. Israelienii ne-au jurat *mereu* că nu vor practica *niciodată* spionajul la noi acasă... O mulţime de oameni, inclusiv la agenţie şi la Pentagon, chiar şi la Casa Albă, consideră că suntem prea indulgenţi cu ei. Descoperirea unui caz de spionaj în favoarea lor ar fi o bombă politică şi ar avea consecinţe incalculabile asupra relaţiilor noastre cu Israelul.

– În acest caz, de ce şi-au asumat asemenea riscuri?

Americanul făcu un gest de neputinţă.

– Nu ştiu nimic, mărturisi el. Trebuie să aibă o nevoie presantă de anumite informaţii.

– Când Stacy Lak a fost asasinată, Netanyahu nu prevăzuse că vine în Statele Unite...

– Nu, dar Casa Albă era în plină discuţie cu Ierusalimul. Pentru un motiv pe care încă nu-l cunoaştem, Olivia de Portello a pus în pericol operaţiunea, iar ei au reacţionat violent. Poate că a înţeles mesajul, motiv pentru care nu au mai încercat să o omoare. „Supraveghind-o". Când v-au văzut sosind la Miami pe urmele ei, au înţeles că pericolul nu era îndepărtat.

– Aţi menţionat că este urgent... De ce?

Americanul zâmbi rece.

– Acest caz a ajuns până la Casa Albă. Unul din prietenii dumneavoastră, Frank Capistrano, urmăreşte ancheta, la nivel politic. Avem zece zile pentru a găsi probe împotriva lui Jonathan Wise. Probe pe care să le putem băga sub nasul israelienilor când vor începe să ne forţeze mâna. Imaginaţi-vă forţa preşedintelui Clinton dacă l-ar putea ameninţa pe Netanyahu cu publicarea unui caz de spionaj pus la cale de Israel, în cadrul căruia au murit doi cetăţeni americani...

Se întorceau la vechile metode. Statele erau monştri reci care nu practicau niciodată decât şantajul şi raporturile de forţă. Americanul continuă:

– Noi *ştim*, prin sursele noastre din lumea politică israeliană, că primul-ministru Benyamin Netanyahu vine la Washington cu intenţia de a arunca în aer acordurile de la Oslo. Ceea ce ar fi o severă lovitură politică pentru preşedintele nostru. Dacă avem cu ce să ne opunem, se schimbă raportul de forţe.

Un înger trecu. Promitea să fie o delicioasă reuniune de familie.

Malko se transformă în avocatul diavolului.

– Dacă este chiar el, Jonathan Wise va sta cu siguranţă deoparte.

– Este o intuiţie, dar cred că operaţiunea continuă, răspunse Jeffrey Townsend. Noi, în infor-

maţii, suntem toţi la fel când avem o „sursă" bună, o stoarcem până la ultima picătură...

– Care este programul, deci? întrebă Malko terminând de băut coniacul Otard XO.

– Demarăm o operaţiune clandestină începând de mâine dimineaţă. Supravegherea lui Jonathan Wise. Rugându-ne să facă o greşeală. Veţi avea doi asistenţi pe care îi cunoaşteţi destul de bine: Chris Jones şi Milton Brabeck. Vin să vă ia mâine dimineaţă la ora şapte de la Four Seasons.

– De ce ora *şapte*? se răzvrăti Malko.

– Fiindcă Jonathan Wise pleacă de la domiciliul său de la nr. 2830 de pe Hillyer Street în fiecare dimineaţă, la şapte şi jumătate.

Malko era mulţumit să-i revadă pe cei doi vechi complici în atâtea misiuni, dar să-l urmărească pe Jonathan Wise, care era, cu siguranţă, precaut, nu avea să fie o treabă plăcută.

*

* *

Jonathan Wise nu dormise toată noaptea, trezindu-se de mai multe ori pentru a bea apă. De fiecare dată când se mişca, simţea privirea lui Bridget, soţia sa, fixându-l în întuneric. Pândindu-l să vadă dacă merge să telefoneze. Tensiunea era palpabilă. Din nefericire, nu putea face nimic pentru a o diminua. Din seara trecută, ştia că Olivia de Portello murise la Miami. Ariel Gur

îl anunţase printr-un apel telefonic anodin. De atunci, Jonathan era cuprins de sentimente confuze.

Nu fusese la propriu îndrăgostit de Olivia, chiar dacă, sexual, se înţelegeau perfect. Pe de altă parte, era uşurat să ştie că Olivia nu îl va mai urmări şi nu îl va mai şantaja. Totuşi, nu se putea împiedica să nu se simtă oribil de vinovat. *Ştia* că israelienii o asasinaseră pe Olivia pentru a-l proteja pe el sau a se proteja pe ei. Acest gând îl bulversa şi nu reuşea să şi-l alunge din minte, în timp ce acele ceasului se învârteau.

Era finalul tragic al unei poveşti care ar fi putut fi o aventură fericită, dacă n-ar fi fost caracterul posesiv al Oliviei de Portello. Când o întâlnise pe tânără în cursa de navetă Washington – New York, era deja angrenat în operaţiunea de spionaj, ceea ce îl obliga să meargă la New York periodic. Şi în acel domeniu, fusese atras datorită impulsivităţii sale. Un sionist convins, urmărea cu pasiune evenimentele din Israel şi se implica în numeroasele manifestări americano-israeliene. Acolo, într-o zi, îl întâlnise pe fostul general de aviaţie Gavi Eliahu, care ţinea o conferinţă într-un salon de la hotelul Washington Hilton. După conferinţă, Jonathan îl întâlnise pe conferenţiar şi discutaseră îndelung despre viitorul Israelului. În discuţii, generalul Eliahu se plân-

sese că anumiţi membri ai guvernului american frânau colaborarea dintre cele două ţări, slăbind poziţia militară a Israelului din pur antisemitism... Sângele lui Jonathan Wise se înfierbântase. Era un subiect pe care îl cunoştea bine, iar generalul realizase foarte repede că ştia despre ce vorbea. Îi notase numărul de telefon şi promisese să-l sune, deşi urma să plece în Israel.

Un alt bărbat îl contactase pe Jonathan Wise, îi dăduse un nume evreiesc şi îl invitase să ia masa la Washington Hilton.

Nu-i fusese greu să-l recunoască. În timpul conferinţei generalului Eliahu, stătuse în permanenţă în spatele lui. Un bărbat scund, cu capul între umeri, atât de cocoşat încât părea frânt, cu o frunte dezgolită, un nas mare şi ochi albaştri plini de inteligenţă. Se prezentase în faţa lui Jonathan Wise: Ariel Gur, fost as în Mossad, oficial retras din spionaj, ocupând, de doi ani, un post de consilier ştiinţific la ambasada israeliană de la Washington.

Cei doi bărbaţi discutaseră îndelung de Israel, împărtăşind aceeaşi grijă privind securitatea statului israelian. În cadrul discuţiei, Ariel Gur se plânsese amarnic că americanii nu-şi respectă angajamentele de a le împărtăşi informaţii sensibile. Bulversat, chiar Jonathan se oferise, în măsura posibilităţilor, să ajute statul israelian.

Aproape timid, Ariel Gur îl întrebase dacă putea obţine precizări despre materialele sovietice folosite de Siria şi Irak. Informaţii foarte tehnice. Jonathan Wise nu întâmpinase probleme în procurarea lor, având acces la toate bazele de date „Top Secret". Analist la Navy Intelligence de opt ani, şef de serviciu de doi ani, se bucura de încrederea superiorilor săi. Tatăl său era o personalitate a lumii ştiinţifice şi un bun american...

Fiecare predare de documente se petrecuse la hotelul Washington Hilton. Ariel Gur părea uimit. Jonathan Wise nu mai încăpea în piele de atâta orgoliu. Fără atenţionările lui Ariel Gur, i-ar fi povestit totul soţiei sale care, totuşi, nu era evreică.

Se vedea deja în rolul lui Samuel Cohen, spionul evreu spânzurat de sirieni... În plus, avea impresia că îndreaptă o greşeală născută din presupusul antisemitism al guvernului american... La a cincea livrare, Ariel Gur îi explicase că, pe viitor, ar fi mai bine să livreze documentele la New York, unui om de-al său. Săptămâna următoare, se întâlniseră amândoi cu un al treilea bărbat, Joseph Yagor, într-un pub irlandez din Third Avenue, Muldoon's. La desert, Joseph Yagor îi întinsese lui Jonathan Wise un plic plin cu bani, pentru a-i acoperi din cheltuieli... Când Jonathan îl deschisese, găsise cinci mii de dolari

în hârtii de o sută. Fără să vrea, devenise un spion retribuit...

Nu ştia exact pentru cine lucra. Ariel Gur îl lăsase să înţeleagă că era vorba de o mică structură informală, independentă de Mossad, de care guvernul israelian nu ştia. Îl făcuseră să creadă că, în curând, Jonathan ar putea să vină să trăiască în Israel, unde i s-ar găsi un post la înălţimea serviciilor aduse...

În timpul deplasării următoare, o întâlnise pe Olivia de Portello. Devenind din aceeaşi zi amantul ei.

Jonathan Wise prinsese repede gustul acestei tornade sexuale şi îşi sporise deplasările la New York, pentru aşa-zise afaceri. Soţia sa, ştiind că lucra pentru securitatea naţională, nu punea întrebări. Dar, în ziua în care găsise urme de buze pe chiloţii lui, înţelesese. Viaţa lui Jonathan Wise devenise un infern. Nu din cauza muncii sale de spion. În această privinţă, totul mergea bine. Fotocopia ca un nebun şi îi livra braţe de documente lui Joseph Yagor. Dar legătura sa cu Olivia de Portello se complica. Foarte repede, tânăra îi ceruse să-şi părăsească soţia pentru a veni să locuiască la New York cu ea.

Plan pe care Jonathan Wise nu îl vedea cu ochi buni...

Apoi, avusese loc catastrofa. La o întâlnire cu Joseph Yagor, sosise cu o seară înainte la

New York, pentru a putea petrece noaptea cu amanta sa. Încărcat cu un pachet de documente secrete destinate israelianului. Când se trezise, Olivia îl anunţase două lucruri. Unu: îi găsise documentele şi le ascunsese. Doi: dacă Jonathan nu venea să locuiască cu ea cât mai repede, îl denunţa la FBI. Jonathan Wise se blestemase că avusese încredere în ea, dar era prea târziu...

Bridget, soţia sa, îl ameninţa la rândul ei că-l părăseşte, dacă nu renunţa la amantă. Era prins într-un angrenaj infernal... Înnebunit, i se destăinuise lui Ariel Gur în privinţa şantajului Oliviei, fără să-i spună de documentele furate. Gur înţelesese imediat pericolul. Odată demascat, Jonathan Wise ar spune tot ce ştia. Adică multe. Cu cele două nume pe care le ştia, Ariel Gur şi generalul Eliahu, americanii ar înţelege că situaţia ajungea până la cel mai înalt nivel al guvernului israelian. Cu consecinţele politice pe care le implica acest lucru...

Ariel Gur îi promisese lui Jonathan să studieze problema; şi organizase imediat uciderea Oliviei de Portello. Jonathan Wise ar fi fost pus în faţa faptului împlinit.

După tragica eroare de la Cipriani, Ariel Gurt fusese nevoit să pună la punct o strategie de pregătire. La sfaturile sale, Jonathan Wise îi promisese Oliviei că îşi părăseşte soţia în termen

de trei luni. Chiar îşi adusese unele lucruri la ea. Ceea ce o mai calmase pe tânără. Pentru un timp.

Ariel Gur făcuse un pariu îndrăzneţ: să continue să exploateze sursa „Yahalom" pentru a obţine documente pe care se *angajase* să le furnizeze primului-ministru. Trebuia să dureze câteva săptămâni. Apoi, Jonathan Wise, evreu, ar invoca dreptul la repatriere şi îşi va termina viaţa în Israel. Totul s-ar fi terminat cu bine dacă Olivia nu ar fi făcut o nouă criză... De această dată, ultima.

Ceasul deşteptător sună şi Jonathan Wise se ridică din pat tresărind, neştiind dacă visa sau era treaz. Bridget era deja în picioare şi se îndrepta spre bucătărie. Jonathan îşi zise că trebuia neapărat să înceapă să facă din nou dragoste cu ea. Se întoarse după câteva minute, aducând pe o tavă fulgi de porumb, cafea şi pâine prăjită, şi îi spuse:

– Poimâine, aş vrea să vii cu mine la Subaru. Aş vrea să-mi schimb maşina. Încearcă să ieşi mai repede de la serviciu.

Jonathan Wise simţi cum o mână de gheaţă îi strânge stomacul. Atunci trebuia să meargă la New York. Era urgent şi vital pentru el.

– O să fie cam dificil, zise el pe un ton nesigur. Trebuie să merg la New York. Am o şedinţă importantă.

Bridget se opri din mâncat şi îi aruncă o privire furibundă.

– Vrei să spui că te duci să i-o tragi fufei...

– Ba nu! Poţi veni cu mine, dacă vrei. Merg să *lucrez*.

Tânăra ridică din umeri, răsturnând cafeaua.

– Te duci la New York să ţi-o sugă piţipoanca! zise ea. Eşti nebun după ea...

Turbată de furie, se duse în bucătărie. Jonathan nu îi putea spune că Olivia murise fără să se lanseze în explicaţii complicate. Acestea urmau mai târziu. Pentru moment, încă trebuia să mintă. Nu trebuia ca Bridget să afle de trădarea lui. Nu ştia cum ar reacţiona.

Se ridică şi se duse în baie. Mai era nevoie de câteva zile şi lucrurile se vor aranja. Odată finalizată această ultimă livrare, i-ar putea spune adevărul lui Bridget, iar apoi să fugă cu ea în Israel...

Îşi zise, puţin cam ruşinat, că, graţie ferocităţii israelienilor, câştigase câteva zile de linişte. Nimeni nu mai risca să-l denunţe. Nu mai avea de luat decât o măsură de precauţie indispensabilă: să recupereze documentele „confiscate" de Olivia.

CAPITOLUL XI

– Suntem jos! anunţă vocea gravă a lui Chris Jones. Într-o dubă Otis, chiar în faţa intrării.

Era ora şapte treizeci fix. Malko coborî. În faţa intrării de la Four Seasons, văzu, parcată în spatele unui Cadillac negru, o dubiţă cu înscrisuri enorme pe laterale: OTIS REPAIRS AND MAINTENANCE. Chris Jones era la volan. Coborî pentru a-l întâmpina pe Malko. Era caraghios în combinezonul galben, cu sigla Otis scrisă cu litere fluorescente pe spate... Ca de obicei, gorila de la CIA îi strivi degetele lui Malko cu palma lui enormă. Nu se schimbase de la ultima lor întâlnire, chiar la Washington, în urmă cu doi ani. Aceiaşi ochi gri, acelaşi păr tuns foarte scurt, grizonat, o alură de docher şi, probabil, cu un mic arsenal pe sub combinezonul Otis.

El şi Milton Brabeck, partenerul său obişnuit, aveau o slăbiciune pentru armele de foc. De preferinţă de calibru mare. Amândoi la un loc reprezentau puterea de foc a unui mic portavion...

– Aţi văzut cum sunt deghizat! oftă el. În fine, mai bine decât să ajung într-o ţară de retardaţi. Aici, cel puţin, putem mânca normal şi nu sunt prea mulţi microbi...

Chris Jones şi Milton Brabeck nu se temeau decât de un lucru: exotismul. Iar pentru ei, exotismul începea la frontiera statului Virginia... Foşti membri ai *Secret Service*, erau dispuşi să-şi rişte pielea de zece ori pe zi numai să nu-i pună cineva să mănânce un rasol de vită sau să bea apă din alt fel de sticlă decât închisă ermetic.

– Unde este Milton? întrebă Malko.

– Înăuntru, făcu Chris Jones pe un ton lugubru. Mergeţi la el, are *şi* pentru dumneavoastră un combinezon, dacă vă amuză.

Malko deschise uşa laterală a dubei. Milton Brabeck, în cămaşă şi pantalon, cu un mic pistol Colt într-un toc la centură, era instalat pe o banchetă care se mişca pe toate laturile dubei, permiţându-i să privească în exterior prin orificii minuscule. Duba Otis era un „submarin", un vehicul destinat urmăririi, fără a fi remarcat. Malko aproape căzu pe jos. Chris Jones tocmai demarase ca şi cum ar fi condus un Ferrari.

– Unde mergem? îl întrebă Malko pe Milton Brabeck.

– Să-l urmărim pe Jonathan Wise. Nemernicul care trădează pentru israelieni.

Zece minute mai târziu, duba se opri. Malko lipi un ochi de una din găurile de observare şi zări o stradă liniştită, mărginită de mici imobile, cu sens unic, după cum erau parcate maşinile. Milton Brabeck îi arătă o hartă fixată pe peretele dubei.

– Suntem pe strada 21, explică el, nu departe de Dupont Circle. Vedeţi, la stânga, în faţă, această alee mică? Se termină în spatele imobilului unde locuieşte Jonathan Wise. Acolo unde îşi parchează Mustangul. Nu va întârzia să apară.

După câteva minute, apăru un Mustang gri, oprindu-se pentru a da prioritate altor maşini. Malko văzu un bărbat singur la volan. Cu părul negru, ochelari negri. Viră la stânga, coborând pe strada 21. Apoi, două blocuri mai departe, din nou stânga pe P Street, ajungând în Dupont Circle. Malko şi Milton Brabeck nu îl mai vedeau, dar Chris Jones comenta parcursul:

– Coboară pe Massachusetts... Ca de obicei.

– Apoi, o va lua pe Freeway 395, comentă Milton Brabeck, spre sud prin intrarea de pe Strada 3. Apoi, de acolo, o ia pe podul de peste Anacostia River, apoi pe Good Hope Road, Alabama Avenue şi Suitland Avenue.

Malko privea Massachusetts Avenue, mult mai degradată în această parte. Terenuri virane, întrerupte de case din cărămidă roşie abandonate,

parcări. Imediat, vocea lui Chris Jones îl făcu să tresară.

– Se opreşte la o benzinărie.

Duba încetini, apoi opri. Malko avea în câmpul său vizual o casă de două etaje pe jumătate distrusă, izolată între două terenuri virane. Vocea lui Chris Jones izbucni din nou în difuzor:

– Dă un telefon de la o cabină telefonică.

*

* *

Când Jonathan Wise urcă în vechiul său Mustang gri, era în acelaşi timp furios, plin de remuşcări şi nervos. Bridget nu voise să iasă din bucătărie ca să-şi ia la revedere. Nu o putea lua cu el la New York a doua zi, aşa cum îi propusese, imprudent. De fapt, îi era imposibil să o pună să asiste la întâlnirea cu un om de legătură israelian la New York. Şi, dacă o lăsa acasă, era convinsă că merge să se întâlnească cu amanta. Nu-i putea spune de ce mergea la New York. Era ca şi cum s-ar fi lăsat în mâinile ei. Un şantaj era suficient... Dar, mai ales, ceea ce îl neliniştea cel mai tare era să le spună „angajatorilor" săi că lăsase acasă la Olivia de Portello documente hipercompromiţătoare... Trebuia să le recupereze cu orice preţ. Olivia avea, cu siguranţă, familie, şi dacă le descoperea la ea acasă, riscau să ajungă până la el. Ţinuse ascunsă această imprudenţă,

crezând că Olivia i le va înapoia. Acum că era moartă, trebuia să-şi ia alte precauţii.

După ce trecuse de Thomas Circle, încetini. Pe stânga, era o benzinărie Texaco cu două cabine telefonice. Deschise carnetul şi găsi numărul codat pe care nu-l apelase niciodată. Ariel Gur îi recomandase să nu-l folosească decât în caz de urgenţă. Iar acum era un caz de urgenţă: aceste documente erau ca o bombă cu explozie întârziată. Formă numărul, îi răspunse un robot care repetă numărul format, cerându-i să lase un mesaj.

– Am un mesaj pentru Doug, anunţă Jonathan Wise. Voi fi mâine la ora obişnuită, în acelaşi loc. Este foarte important.

Închise, uşurat. Discuţia urma să fie neplăcută, dar cel puţin nu va mai purta singur povara greşelii sale... Urcă înapoi în Mustang şi continuă să coboare pe Massachusetts Avenue spre est, după care intră pe Strada 11 pentru a ajunge pe Freeway 395. Când nu era prea multă circulaţie, nu avea nevoie de mai mult de o jumătate de oră pentru a ajunge la Suitland.

Acum se mergea bine şi, odată trecut de podul de peste Strada 11, reveni foarte repede pe Suitland Avenue. Bulevardul urca în pantă lină, mărginit pe ambele părţi de cimitire enorme: Cedar Hill, Lincoln Memorial, Washington Memorial. În partea de sus a versantului, zări

castelul de apă situat chiar la bifurcaţia unde trebuia să vireze pentru a ajunge la National Maritime Intelligence Center. Aceste sedii ale marinei se aflau în Suitland Federal Center, un imens „parc administrativ" care se întindea pe mai mulţi kilometri pătraţi, între Suitland Avenue şi Suitland Parkway. Erau acolo de toate: biroul de recensământ, cel de curieri oficiali, biroul de vehicule...

Jonathan Wise ajunse la intrarea NMIC, un ansamblu de clădiri gri izolate, şi îşi lipi ecusonul de receptorul magnetic, făcând bariera să se ridice. Ar fi mers la New York chiar în această zi, dar urma să aibă o şedinţă importantă, imposibil de ratat. Încă douăzeci şi patru de ore de nelinişte.

*

* *

– Iată! anunţă Chris Jones în difuzor. Suntem liniştiţi până diseară la ora cinci.

Continuă să meargă de-a lungul grilajului de la Suitland Federal Center până ce ajunseră la intersecţia cu Silver Hill Road. O luă la dreapta şi coborî spre Suitland Parkway pentru a reveni spre Washington.

– Trebuie reţinut numărul cabinei telefonice de la benzinărie. Trebuie să aflăm pe cine a sunat.

– Este treaba diviziei tehnice, mormăi Chris Jones. Nu prea au mare lucru de făcut. Nu suntem la FBI...

Malko se întrebă cât timp avea să dureze această fastidioasă supraveghere. Dacă Jonathan Wise era prudent, îi putea ţine ocupaţi foarte mult timp... Mai ales dacă bănuia ceva.

*

* *

Ariel Gur trăgea liniştit din pipă când o secretară îi aduse mesajul. Textul apelului dat de Jonathan Wise, în urmă cu două ore. Numărul apelat de tânărul analist era al unui apartament închiriat de mult timp sub un nume fals. Magnetofonul care înregistra mesajele emitea automat un semnal când primea câte unul, permiţând unui angajat al ambasadei să vină să-l ridice. Israelianul îl citi de trei ori, nebun de fericire. Nu putea însemna decât un lucru: Jonathan Wise reuşise să obţină documentele cerute de biroul primului-ministru. O comandă specială.

Afacerea începuse în urmă cu câteva luni. Era vorba de un acord ultrasecret, încheiat între primul-ministru şi responsabili din Coreea de Nord. De mult timp, israelienii încercau să-i convingă pe nord-coreeni să nu mai livreze Iranului tehnologia rachetelor Taepo Dong 1 şi Taepo Dong 2. De fapt, graţie acestei tehnologii, iranienii erau capabili să pună la punct rachete balistice cu o rază de acţiune de peste trei mii de kilometri. Având cu ce să ameninţe Israelul.

Nord-coreenii se făcuseră că nu aud, refuzând munţii de dolari oferiţi de israelieni. Până în momentul în care Rafaël Gal, şeful Lakamului, avusese ideea de a le propune fotografii ale Coreii de Nord luate de sateliţii-spion americani KH II. Acestea permiteau nord-coreenilor să afle cu exactitate ce ştia Pentagonul despre pregătirile lor militare. În plus, Rafaël Gal se angajase să le dea o listă a „surselor nord-coreene" care îi informau pe americani...

Atraşi, nord-coreenii acceptaseră în cele din urmă să discute serios. Acum, totul se baza pe „sursa Yahalom". Jonathan Wise era de fapt singurul care le putea obţine israelienilor acest gen de informaţii „Top Secret". Doar că asta dura.

Iată de ce Ariel Gur *nu putea* să înceteze brusc exploatarea „sursei Yahalom" atât timp cât nu obţinuse preţioasele documente. Oricare ar fi fost riscurile asumate.

Mesajul pe care îl ţinea în mâini era cea mai bună veste de ceva timp. O asemenea precipitare din partea lui Jonathan Wise nu putea însemna decât un lucru: avea dosarul nord-coreean. Ariel Gur admiră peisajul bucolic prin geamul de la fereastra biroului său. Ambasada israeliană era ridicată pe o colină pe care se construise foarte puţin, în lateral de Connecticut Avenue. Te-ai fi crezut în plin mediu rural.

Israelianul se smulse din euforia sa. Trebuia să-şi păstreze capul pe umeri, având în vedere că

CIA se învârtea în jurul dispozitivului său. Ar fi prea de tot să fie prins atât de aproape de final. Începu să tragă din pipă, trecând în revistă contramăsurile necesare pentru a asigura o bună derulare a ultimei prestaţii a „sursei Yahalom". Considera că CIA descoperise pe telefonul Oliviei de Portello numărul cabinei telefonice de pe strada 21. Era, bineînţeles, un indiciu, dar nu suficient pentru a ajunge la Jonathan Wise. Era angajat într-o cursă contracronometru pe care urma să o finalizeze, cu voia Domnului, în avantajul său.

Ariel Gur coborî un etaj, ajungând în biroul viceconsulului, la parter. Un tip bonom, grăsun, cu ochelari enormi şi câteva fire de păr negru aranjate cu grijă într-o parte. Membru al Mossadului, evident, cunoştea funcţia lui Ariel Gur. Acesta scoase o hârtie din buzunar şi o puse lângă viceconsul.

– Am nevoie de un paşaport pe acest nume.

Într-o folie transparentă, erau două fotografii ale lui Jonathan Wise. O măsură de precauţie luată de mult timp. Cea mai bună salvare a sa. I-l va preda la New York, contra documentelor nord-coreene. În aceeaşi seară, ar lua un zbor al companiei El Al spre Tel Aviv. După aceea, o vor aduce şi pe soţia sa. Astfel, Ariel Gur îşi păstra un avans faţă de CIA.

Imediat ce obţinu paşaportul nou-nouţ pe numele de Moshe Karsenty, se duse la maşina sa,

Nissan Maxima, şi ieşi, salutând în trecere poliţistul american aflat la post în faţa ambasadei. Va merge chiar el la New York pentru a se întâlni cu Jonathan Wise. Doar el îi putea învinge reticenţele, dacă tânărul avea reţineri în a părăsi Statele Unite pe nepregătite.

Cât timp „sursa Yahalom" nu se afla într-un avion spre Israel, nu era cu adevărat liniştit.

*

* *

De această dată, conducea Milton Brabeck: o camionetă cu firma WASHINGTON PURITY. LAUNDRY DRY-CLEANING. Combinezonul alb era ceva mai puţin vizibil decât cel de la Otis, din ajun. Încă somnoros, Malko se duse să se instaleze în spatele vehiculului. În ajun, Jonathan Wise se întorsese acasă, de unde nu mai plecase. La miezul nopţii, încetaseră supravegherea...

– Iată-l, le spuse Milton Brabeck lui Malko şi Chris Jones, instalaţi în „submarin".

Acelaşi traseu: Dupont Circle, Massachusetts Avenue, apoi Strada 3 şi intrarea pe Freeway 395. De această dată, Jonathan Wise nu se mai oprise nicăieri. Malko fu smuls din somnolenţă de o exclamaţie a lui Milton Brabeck.

– Hei! O ia spre vest!

Pentru a merge la Suitland, analistul ar fi trebuit să intre pe banda estică. Mustangul intră pe Francis Case Memorial Bridge, apoi trecu pe

George Mason Bridge, peste Potomac, lăsând Pentagonul pe partea stângă pentru a o lua spre sud, pe George Washington Memorial Parkway. Nu mergea la serviciul său.

– Merge la National Airport! anunţă Milton Brabeck, agitat.

Mustangul se îndreptă spre una din parcări şi se opri. Printr-una din deschizături, Malko îl văzu pe Jonathan Wise ieşind din maşină, cu o servietă în mână, şi mergând spre staţia maşinii care ducea la terminalul principal.

Trei minute mai târziu, cobora şi pornea spre plecarea cursei Delta spre New York, cu Malko pe urmele sale. Imediat ce acesta îl văzu instalându-se în sala de aşteptare, se duse la biroul de vânzări.

– Aş vrea un loc la zborul de ora 9.

Angajata îşi consultă calculatorul şi ridică o privire plină de zâmbete.

– Îmi pare rău, *sir,* zborul este complet. Este loc în zborul de 9.30.

– Şi lista de aşteptare?

– Nu există listă de aşteptare, preciză ea, toţi pasagerii sunt deja înregistraţi.

Nervos, Malko luă un bilet pentru 9.30 şi asistă la îmbarcarea lui Jonathan Wise, pierdut în mulţimea oamenilor de afaceri. Milton Brabeck aştepta afară, la volanul camionetei. Malko îi explică situaţia.

– Trebuie interceptat la sosire. Sunaţi-l pe Reynold Hurst.

Comunicaţia se stabili imediat. Reynold Hurst se arătă mai degrabă pesimist.

– Este 9.05, explică el. Cursa aterizează în patruzeci de minute pe aeroportul La Guardia. Nu am pe nimeni disponibil şi nicio fotografie a acestui tip. Este complicat. Îl putem prelua la întoarcere, supraveghind toate zborurile. Presupun că se va întoarce tot cu Delta.

– Mulţumesc, zise Malko.

Îl sună imediat pe Jeffrey Townsend, directorul adjunct al diviziei de operaţiuni. Când acesta din urmă termină de înjurat, nu putu decât să îl sfătuiască pe Malko:

– Luaţi zborul de 9.30. Puteţi face două lucruri. Mai întâi, să mergeţi în apropierea consulatului israelian, pe Second Avenue, dar aveţi *a very, very long shot*[1]. Sau, cel puţin, să încercaţi să-l regăsiţi când se va îmbarca din nou. Poate că va fi cu cineva. Chris Jones şi Milton Brabeck rămân la National Airport pentru a-l prelua la întoarcere.

Când Malko le transmise ordinele date de Nr. 2 din divizia de operaţiuni, cele două „gorile"

[1] O şansă la un milion.

se strâmbară. Chris Jones închise zgomotos capacul brichetei Zippo decorată cu un Magnum 357, asemănător cu cel pe care îl purta la curea, după care o băgă în tocul ei.

– Încă o zi plictisitoare! oftă el. Mai ales dacă se întoarce pe la nouă seara.

– Ultima navetă este la ora zece, sublinie perfid Milton Brabeck. Cel puţin, *dumneavoastră* mergeţi la New York. Sunt sigur că veţi da peste nişte creaturi de vis...

Malko era prea dezamăgit ca să se prindă. Nu avu timp decât să ajungă în sala de aşteptare pentru a se îmbarca. Să dea târcoale consulatului israelian era la fel de eficace ca încercarea de a ucide un leu cu o praştie... Se întreba chiar de ce făcea acest drum. Deodată, remarca lui Milton Brabeck îl făcu să se gândească la ceva. Cartea de vizită a Liei Bowles era în portofelul său. Utilizând telefonul aflat asupra lui, sună mai întâi pe numărul personal, fără să obţină vreun răspuns, apoi încercă la birou.

Ocupat în permanenţă.

Îşi zise că ar putea merge la Cipriani, să o reîntâlnească pe Paola Ruggieri. În această privinţă, avea un credit... Din rana suferită la Miami, nu mai rămânea decât o dungă roşiatică, ascunsă sub un plasture discret.

*

* *

Zborul aterizase la zece şi zece. Prea devreme pentru a suna la Cipriani. Malko nu avea chef să bântuie pe Second Avenue... Scoase cartea de vizită a Liei Bowles şi citi adresa: 16 East 52. Nu departe de Fifth Avenue. Ar fi o surpriză frumoasă dacă i-ar face o vizită.

O jumătate de oră mai târziu, lăsa treizeci de dolari şoferului de taxi, ajungând în faţa unei mici clădiri, aproape de intersecţia cu Madison. Birourile Liei Bowles erau la etajul şapte. O tipă grasă cu ochelari, care se juca la calculator, îl întâmpină cu un zâmbet comercial.

– Aş vrea să o văd pe Lia Bowles, zise Malko.

– Pe cine să anunţ?

Deci era acolo. Malko urma să-şi dea numele, când îi veni o idee mai bună.

– Sunt unul din vechii ei prieteni, zise el, şi aş vrea să-i fac o surpriză, dacă este posibil.

Recepţionista ezită puţin înainte de a spune:

– Cred că este OK. E singură. Uşa de sticlă din capătul culoarului, la dreapta.

Malko ciocăni şi auzi o voce melodioasă zicând:

– *Come on in!*

Împinse uşa. Lia Bowles, într-un taior albastru, tocmai scria. Ridică privirea, schiţând un zâmbet care se blocă, apoi se transformă într-un fel de rictus. Malko îi văzu pupilele cum se micşorează, iar trăsăturile i se înăspresc. Ima-

ginea vie a fricii. Lia Bowles avu nevoie de mai multe secunde pentru a-şi recăpăta o atitudine normală, cu preţul vizibil al unui efort supraomenesc. Se ridică şi veni spre el, cu mâna întinsă.

– Ce surpriză plăcută!

– V-am sunat, preciză Malko, dar era mereu ocupat. Cum rămân un timp la New York, am venit până aici. Dacă sunteţi liberă pentru prânz...

– Dar bineînţeles, făcu tânăra cu căldură. Cu condiţia ca acesta să nu dureze prea mult. Am enorm de lucru.

Din nou, privirea ochilor ei de smarald era luminoasă. Dar Malko păstra, gravată pe retină, expresia panicată a Liei Bowles când intrase în biroul ei. O reacţie care îi materializa cele mai rele bănuieli. Îşi zise că, în cele din urmă, nu venise la New York degeaba.

CAPITOLUL XII

Jonathan Wise intră cu un mers sigur în magazinul de discuri Sam Goodies, pe Strada 42, chiar pe colţ cu Second Avenue. După ce se plimbase puţin printre raioane, se opri în faţa celui de „hituri", străduindu-se să se uite la discuri, în timp ce urmărea ce se întâmpla în jurul său. Era locul de întâlnire obişnuit cu contactul său de la consulatul israelian, al cărui sediu nu era decât la o sută de metri pe Second Avenue. Respectase ora de întâlnire: miezul zilei.

La şi douăzeci, începu să se agite nervos. Era prima dată când israelianul întârzia.

Mai zăbovi în magazin zece minute, cu stomacul ghem, imaginându-şi că vede agenţi FBI peste tot. Ce se întâmplase? Era imposibil ca mesajul său să nu fi fost transmis. Deci, exista o problemă. Singura pe care şi-o imagina era că partenerii săi rupseseră legătura fiindcă era supravegheat. Îi venea să vomite! Ce se întâmplase? Colegii săi din Suitland păreau perfect normali. Îl denunţase soţia sa? Imposibil, căci nu ştia nimic. Cu picioarele tremurând, se îndreptă spre întâlnirea de rezervă, restaurantul-pub irlandez de pe

Third Avenue, Muldoon's. Mersul pe jos îi făcu bine. Încercă să verifice dacă fusese urmărit, dar nimic. Ajuns pe Third Avenue, încetini. Cu o faţadă tricoloră spălăcită, Muldoon's făcea parte dintr-un bloc de imobile vechi pe care mai atârnau încă scările de incendiu ruginite. O insulă de tristeţe în mijlocul clădirilor nou-nouţe, printre care Chrysler Building, care crescuseră în acest cartier ca ciupercile după ploaie.

Jonathan Wise deschise uşa de la Muldoon's. Sala lungă, cu separeuri în capăt, era cufundată în penumbra obişnuită. Câţiva beţivani lipiţi de tejghea nu îi atraseră atenţia. Separeurile erau goale. Ospătăriţele mâncau şi ele. Una dintre ele îi adresă o ocheadă atrăgătoare...

Îngrijorat la culme, ieşi, neştiind ce să mai facă. Avea impresia că se afla în centrul unei lumi ostile şi periculoase. Nici nu-i mai era foame. Era ca şi cum l-ar fi aruncat în tenebre.

Ca un automat, urcă pe Third Avenue până la strada 42, apoi făcu la stânga, îndreptându-se spre Grand Central. Avea chef să se aşeze, să se gândească. Nu se putea resemna să plece spre Washington. Ajunse la Park Avenue şi zări intrarea în hotelul Hyatt. Putea se reflecteze acolo, în faţa unui scotch.

Abia intrase în hol că o voce familiară îl apostrofă:

– Sunteţi bine antrenat la mersul pe jos.

Se întoarse. Ariel Gur îl privea zâmbind, cu pipa în gură, mai cocoşat ca niciodată, cu o strălucire veselă în ochii albaştri. Jonathan Wise i-ar fi sărit la gât!

Israelianul îi făcu semn să-l urmeze şi ieşiră pe Park Avenue. Ariel Gur opri un taxi şi dădu adresa de la steak-house Sparks, pe strada 46. Îi făcu semn lui Jonathan să nu vorbească. Şoferul pakistanez nu părea totuşi prea periculos.

Sparks, pe vremuri mereu plin, se mărise considerabil şi li se dădu o masă într-o sală aproape goală. Jonathan Wise, mort de nelinişte, îndrăzni să întrebe:

– Ce se întâmplă? Nu era nimeni la locul de întâlnire.

– Ştiu. Mă temeam să nu fiţi urmărit.

– Urmărit! exclamă în şoaptă Jonathan. Dar...

Îi cădea cerul în cap. Se întoarse şi privi sala goală. Coşmarul său prindea formă. Ariel Gur îi adresă un zâmbet călduros.

– Nu era decât o simplă precauţie. V-am verificat de la început. Totul este clar.

– Dar de ce aş fi supravegheat? se răzvrăti americanul. Mi-aţi spus că...

Ariel Gur îl privi grav.

– Credem că CIA a recuperat telefonul prietenei dumneavoastră, Olivia, la Miami. Aceasta

a încercat să dea de dumneavoastră, iar numerele au rămas în memorie.

– Dar nu a avut niciodată numărul meu! protestă Jonathan Wise. I l-am dat pe cel de la o cabină telefonică de pe strada 21.

Ariel Gur încuviinţă din cap.

– Mi-aţi spus. Era o măsură de precauţie. Dar această cabină nu este foarte departe de domiciliul dumneavoastră. Poate fi un indiciu.

Jonathan Wise avu impresia că îl cufunda în apă îngheţată.

– Un indiciu... repetă el. Dar CIA nu ştie că eu o cunosc pe Olivia.

– Este adevărat, recunoscu israelianul, dar au ajuns deja până la ea, nu ştiu cum. La Miami, era sub supraveghere.

– Sub supraveghere... repetă şi Jonathan Wise cu o voce slabă.

Nici nu îşi dăduse seama că ospătarul aştepta să ia comanda şi tresări când Ariel Gur comandă o salată Caesar şi o friptură New York. Avea impresia că inima îi va sări din piept. Era alb ca varul, gânduri oribile îi treceau prin cap.

Bâigui aceeaşi comandă şi ospătarul se îndepărtă.

– Nu trebuie să intrăm în panică, făcu Ariel Gur cu vocea lui lentă, tărăgănată şi calmă. Nu aţi fost urmărit astăzi. Deci, încă nu au ajuns până

la dumneavoastră... De altfel, acum, asta nu are prea mare importanţă.

În timp ce vorbea, scoase din buzunar un paşaport israelian şi îl împinse spre Jonathan.

– *You are going to make Aliyah*[1], zise el.

Jonathan Wise deschise paşaportul şi îşi văzu fotografia sub un nume necunoscut: Moshe Karsenty. Nu avu timp să pună întrebări. Ca prin vis, îl auzi pe israelian anunţând:

– Aveţi un loc rezervat la zborul El Al de la 19:35 în seara aceasta. Veţi ajunge la aeroportul Ben Gurion mâine pe la unsprezece.

Jonathan Wise nu mai înţelegea.

– Dar de ce? Ce se întâmplă?

Ariel Gur se aplecă spre el cu un zâmbet plin de căldură.

– Pentru binele dumneavoastră. Aţi adus imense servicii Israelului. Astăzi, după această ultimă „livrare", nu vă mai cerem nimic. Dar vă punem la adăpost, din cauza micilor noastre greşeli care, cu timpul, ar putea să vă aducă necazuri.

Jonathan Wise îl privi, nedumerit.

– Ce livrare?

Văzu privirea lui Ariel Gur ezitând. Totuşi, bătrânul israelian văzuse multe la viaţa lui. Reuşi să-şi păstreze calmul.

---

[1] Veţi emigra în Israel. (n. red.)

– Aţi cerut o întâlnire de urgenţă, zise el. Nu pentru a aduce documentele privind Coreea de Nord, care ne vor permite să întărim securitatea Israelului?

Jonathan Wise avu nevoie de un minut pentru a realiza neînţelegerea.

– Nu pentru asta! mărturisi el pe un ton slab; voiam să vă spun ceva ce v-am ascuns mereu.

Fu rândul lui Ariel Gur să se clatine. Îşi imaginase orice, mai puţin asta.

– Ce anume? se răsti israelianul.

– Acum câteva luni, Olivia mi-a furat documentele pe care trebuia să vi le predau. Am dormit la ea acasă. Nu am putut niciodată să le recuperez, iar ea mă şantaja cu ele... Am zis că acum, că a murit, nu ar trebui lăsate acolo.

Ariel Gur puse pipa pe masă. Şi el devenise palid.

– Vreţi să spuneţi că documentele sunt *în* apartamentul ei?

– Cred că da. Nu mi-a spus niciodată unde... Dar chiar dacă sunt într-un seif, cred că trebuie să aveţi specialişti în deschis seifuri.

Ariel Gur îşi trecu mâna peste frunte cu un aer absent. L-ar fi ucis! Să ascundă un asemenea lucru! Cu o voce periculos de calmă, întrebă:

– Erau documente de la Suitland?

– Da, răspunse Jonathan Wise într-o suflare.

– *My God!*

Aplecat peste masă, silabisi în şoaptă:

– Noi nu suntem *singurii* care ştiu să descuie seifurile. Probabil că documentele dumneavoastră au ajuns deja în mâinile CIA-ului. M-ar mira mult ca aceştia să nu fi vizitat apartamentul prietenei dumneavoastră.

Jonathan Wise avea chef să dispară sub masă. Trebuia să se ridice şi să scape. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Ariel Gur îi prinse încheietura mâinii în degetele ca de oţel.

– Am făcut toţi greşeli, făcu el. Acum, trebuie să le reparăm.

Nu era momentul ca Jonathan Wise să dispară. Încă mai avea nevoie de el.

*

* *

În haine de oraş, Lia Bowles era şi mai atrăgătoare. Fusta taiorului albastru, crăpată în faţă, îi descoperea coapsele la fiecare pas. Merseseră patru blocuri pe Fifth Avenue pentru a ajunge la Trump Tower şi a lua o masă în impresionantul atrium. Era plin ochi, iar susurul cascadei artificiale se adăuga vorbăriei ambientale.

Malko comandase somon afumat şi vodcă. În spatele unei atitudini călduroase, o simţea pe tânără stând ca pe ace. Scosese un pachet de Gauloises Blondes şi fuma în tăcere.

– Rămâneţi la New York în seara aceasta? întrebă ea.

– Încă nu ştiu, zise Malko.

– Apropo, de unde veniţi?

– Din Boston. Aveam o întâlnire acolo. Dacă rămân, sau când revin, vom putea să luăm cina împreună.

Lia Bowles râse scuturând părul ei roşu.

– Mi-ar plăcea mult, dar am agenda plină de *business appointments*.

– Doar „business"?

Ea îl privi plină de reproş.

– Am o viaţă foarte liniştită. Doar pentru că aţi avut o aventură cu mine, nu trebuie să credeţi... Nu mă culc cu oricine. Îmi plăceţi.

– Nu eram singurul...

Ea încruntă din sprâncene.

– Ce vreţi să spuneţi?

Malko îşi fixă pupilele aurii în cele de smarald.

– În seara în care am făcut dragoste, zise el, aţi ieşit din cameră. Eram pe marginea piscinei şi v-am văzut plecând spre plajă. Presupun că aţi mers să vă întâlniţi cu altcineva.

Lia Bowles tăcu câteva secunde, trăgând adânc din ţigară. Din nou, Malko văzu teama pe faţa ei. Apoi ea reuşi să se stăpânească şi zise pe un ton lejer:

– Nu, aveam doar o insomnie.

Malko o privea atent. Timp de câteva secunde – un timp infinit – , rămase cu ochii în jos.

Când ridică privirea, pupilele ei verzi nu exprimau nimic, în afară de o surpriză distrată. Brusc, îşi dădu seama că nu avea în faţa lui o simplă femeie de carieră. Un asemenea autocontrol semnifica multe lucruri... Găsise din prima un răspuns neutru, neverificabil. Privirile lor se înfruntară câteva clipe, apoi Malko îşi schimbă brusc atitudinea.

– În mod clar, mă supraestimez. Credeam că sunteţi epuizată şi că veţi dormi dusă.

Un zâmbet călduros lumină faţa tinerei care îşi puse mâna peste a lui.

– *Eram* epuizată. De altfel, dacă rămâneţi la New York...

– Ne vom revedea, promise Malko. Astăzi, sunt prins cu treburi, dar vă voi suna.

– *Please*.

Din nou, Lia era fermecătoare.

Se despărţiră în sală şi, de această dată, îl sărută îndelung pe buze.

– Sună-mă repede, îi şopti ea.

Malko o privi mergând pe Fifth Avenue. Se întoarse cu un zâmbet strălucitor. Îşi zise că fusese imprudent când îi spusese că o văzuse la piscină. De acum, Lia ştia că el ştia. El nu ghicea exact rolul pe care ea îl jucase în uciderea Oliviei de Portello, dar cei care o lichidaseră pe nefericita tânără depuneau mari eforturi să şteargă orice urmă. Dacă, prin Lia Bowles, se putea ajunge la ei, Malko era în pericol.

Chemă un taxi şi se îndreptă spre aeroportul La Guardia, întrebându-se din nou de ce venise Jonathan Wise la New York.

*

* *

Jonathan Wise era incapabil să mai înghită ceva. Abia se atinsese de friptura New York, mulţumindu-se să bea Defender fără gheaţă. Capul i se învârtea uşor. Dacă ar fi dat curs propriilor gânduri, ar fi sărit în avionul El Al. Dar nu îşi făcea nicio iluzie: fără „dosarul nord-coreean" ar fi primit prost în Israel. Ariel Gur mâncase cu poftă. Jonathan se întreba dacă îi putea tulbura ceva metabolismul bătrânului israelian... Acesta îi vorbea de o oră despre securitatea Israelului, despre rolul important pe care îl juca el, despre recunoştinţa pe care toţi israelienii i-o vor purta, despre viitorul său luminos la Tel Aviv, unde ar fi integrat într-o structură de informaţii cu un salariu mare... Apoi despre plajele Mării Roşii şi ale Mediteranei... Despre această ţară minunată, unde toți sunt evrei, în afară de arabi, dar arabii nu erau decât nişte sub-oameni despre care nu se vorbea, care erau ţinuţi cu grijă *în exterior*.

Jonathan Wise visa, încercând să uite tot ceea ce tulbura acest miraj. Trebuia să se întoarcă la Washington, să înfrunte mai întâi furia soţiei sale, apoi să tremure zile întregi, până la următoarea deplasare la New York. Între timp, ar trebui să

obţină documentele cerute de Ariel Gur. *Adevăratul* paşaport pentru Pământul Făgăduit. Întrebându-se dacă FBI-ul nu avea să sară pe el. Faptul că nu fusese urmărit la New York era totuşi încurajator. Din fericire, agenţiile se puneau cu greu în mişcare. Ar avea şanse să scape.

Ariel Gur lăsă un teanc de bancnote peste nota de plată. Plătea mereu cash. În momentul în care se ridică, Jonathan Wise întrebă timid:

– Nu a suferit?

Israelianul rămase ca de marmură.

– Este un accident, preciză el, s-a înecat în timp ce se scălda noaptea. Nu avem niciun amestec.

Jonathan Wise ştia bine că minţea, ceea ce îl calmă. Dar, pentru prima dată, realiză că nu mai era stăpânul propriului destin. Nu mai era decât o marionetă, iar Ariel Gur trăgea de sfori. În acel moment, regreta că se lansase în această aventură, dar ca să dea înapoi acum era la fel de uşor ca şi cum ar urca înapoi pe o trambulină după ce sărise.

CAPITOLUL XIII

Abia revenită în biroul său, Lia Bowles se încuie pe dinăuntru. Avea impresia că băuse otravă şi capul i se învârtea. Fu cuprinsă de o ameţeală violentă şi alergă să vomite în toaletă. Simţindu-se puţin mai bine, îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo norocoasă Slim Fleur de Lys, pe care o avea de când îşi începuse viaţa clandestină. Singurul obiect care o mai lega în mod concret de acea perioadă. Treptat, bătăile inimii i se calmară. Avusese impresia că a primit un pumn în plină figură când amantul ei efemer din Miami îi bătuse la uşa biroului.

Ca şi cum s-ar fi aflat goală în faţa unei mulţimi. Ştia cine era el. De acum, era convinsă că şi el ştia cine era ea.

Anii de „acoperire" dispăruseră într-o fracţiune de secundă. Brusc, nu mai avea niciun viitor la New York. Tremura în fiecare zi, se consuma, nu mai avea deloc chef de viaţă. Toate acestea din cauza lui Ariel Gur. Se blestema pentru că a acceptat să-l mai ajute încă o dată. Nu mai putea repara ceva, dar trebuia măcar să-şi asigure viitorul. Pentru moment, o singură persoană putea depune mărturie împotriva ei.

Acest martor trebuia neutralizat definitiv.

Stinse ţigara într-o scrumieră, îşi trase vesta taiorului şi ieşi cu paşi mari din birou, spunându-i în trecere recepţionerei:

– Revin imediat.

Parcurse o sută de metri pe Madison Avenue înainte de a găsi o cabină telefonică unde formă un număr pe care-l cunoştea pe de rost. Joseph Yagor îi răspunse.

– Sunt Irit, anunţă tânăra. Trebuie să-l văd pe unchiul Elie urgent.

*

* *

Malko reperă imediat silueta impozantă a lui Chris Jones, care stătea în picioare în faţa caruselului de bagaje. Ştiind că nu îl aştepta nimic urgent la Washington, mai pierduse vremea puţin pe la New York, trecând pe la Cipriani în speranţa de a o întâlni pe Paola Ruggieri şi luând la rând buticurile de pe strada 57. „Gorila" i se alătură şi îl anunţă placid:

– Avem noutăţi. Soţia lui Jonathan Wise se află beată la restaurantul Houston, pe Wisconsin Avenue, în Georgetown.

– De unde ştiţi? întrebă Malko surprins.

– După plecarea dumneavoastră, am primit instrucţiuni de la DDO. Am revenit pe Hillyer Street, cu un permis de staţionare. Am stat până la ora trei. Apoi ea a plecat la un coafor de pe

Massachusetts Avenue, apoi s-a dus la Georgetown Mall, un mare shopping center de pe M Street. După ce a lăsat maşina în parcare, a pierdut vremea prin magazine. Mai bine de trei ore. Şi apoi, a traversat Wisconsin Avenue şi s-a instalat la barul Houston. Se află încă acolo şi Milt bea în apropierea ei.

– Perfect, spuse Malko. Conduceţi-mă acolo.

Patruzeci de minute mai târziu, Chris Jones oprea furgoneta în faţă la Houston, pe partea în care Wisconsin Avenue cobora către Potomac. O mică stradă în pantă, foarte animată. Houston era chiar în faţa enormului Georgetown Mall, care ocupa un bloc întreg. M Street, de la nr. 29 la 35, era partea vie din Georgetown, cu buticuri, baruri, restaurante „etnice", chiar înainte de Georgetown University. Malko traversă strada şi intră pe uşa de la Houston.

În fumul dens şi lumina scăzută, se zărea cu dificultate. Zgomotul conversaţiilor astupa uneori sunetul muzicii din fundal. La dreapta, era restaurantul, la stânga un bar lung la care se înghesuiau, spate în spate, în picioare sau aşezaţi pe taburete, zeci de consumatori. În faţă, cupluri, în separeuri, beau mai discret. Îl reperă uşor pe Milton Brabeck, chiar în spate, în faţa unui pahar de scotch, părând pus pe băut. „Gorila" înaintă către Malko şi îi spuse:

– E fata din spate, blonda.

Malko nu-i văzu decât spatele. Păr blond, scurt, un pulover galben-deschis şi o fustă neagră. Suită pe un taburet, cu coatele pe bar, ea fixa un Martini de parcă ar fi fost lampa lui Aladin.

– Cred că e criţă, remarcă doct Milton Brabeck. Stă de două ore acolo şi e la al patrulea Martini. Nu cruţă nici măcar măslinele.

Fiecare pahar părea să conţină o jumătate de litru...

– Bine, spuse Malko, o preiau eu de aici. Aveţi o maşină?

– Staţi să-mi termin Defenderul, protestă „gorila". E mai bine aici decât într-un „submarin". Maşina e puţin mai jos, pe Wisconsin. Un Chrysler K negru. Iată cheile. Pe mâine, la aceeaşi oră...

Rămas singur, Malko îşi făcu loc pentru a ajunge până la Bridget Wise. Se opri chiar lângă ea. Comandă o vodcă şi o urmări. Nu vorbea cu nimeni, nu întorcea capul, fumând ţigară de la ţigară. După zece minute, ea îi comandă barmanului un sandviş şi un nou Martini. Malko profită pentru a comanda stridii „Blue point" şi, când barmanul îi aduse farfuria, se întoarse către Bridget Wise.

– Nu vă deranjez?

Ea îşi deplasă puţin taburetul fără să-i răspundă. Mai fu nevoie de încă douăzeci de minute şi încă un Martini pentru a angaja conversaţia.

Fragmentată. Ea îi arunca o privire indiferentă. El înţelese totuşi că ea urma cursuri de istoria artei la Georgetown University şi că avusese o săptămână dificilă. Îi mai oferi un Martini. Timp de o oră, angajară un fel de conversaţie, despre tot şi nimic. Vizibil, Bridget Wise era cu gândul în altă parte. Era drăguţă, în ciuda ochilor roşii, cu un nas cârn, o gură generoasă senzuală, o bărbie destul de proeminentă. Caşmirul galben se mula pe un piept generos şi picioarele păreau bine proporţionate. O femeie drăguţă. Malko observă brusc că îi tremurau mâinile. Avea chipul unei femei nefericite care-şi îneca destinul în alcool. La un moment dat, privirile li se încrucişară şi ea păru că în sfârşit îl „vede" pe Malko. Conversaţia deveni mai însufleţită. Ea se îndreptă, făcând să-i salte pieptul. Ochii i se animară, începu să vorbească în zeflemea, aruncându-i, din când în când, o privire provocatoare lui Malko. Se aplecă chiar peste el râzând tare, cu un gest foarte familiar. Complet beată... Era la al şaselea Martini. Deodată, îl chemă pe chelner şi îi spuse lui Malko cu o gravitate de beţiv:

– Trebuie să plec acasă!

Imediat, Malko îi întinse un bilet de o sută de dolari barmanului. În momentul în care Bridget Wise se dădea jos de pe taburet, căzu pe mochetă, întinzându-se ca o clătită... Fusta i se ridică foarte sus, descoperind un chilot de nailon

negru şi ciorapi cu jartieră cu dantelă. Nu mai văzuse aşa ceva la o burgheză din Washington. Fără Malko ar fi rămas căzută între două taburete. O ridică şi ea se agăţă imediat de el.

– Am alunecat! făcu cu o voce înecată.

După ce îşi luă banii, o conduse de-a lungul barului, ţinând-o strâns de braţ. Aerul nopţii nu părea să-i amelioreze starea.

– Unde aveţi maşina? întrebă Malko.

– Nu...ştiu.

În orice caz, era incapabilă să conducă. Ea ridică ochii spre el.

– Cum vă numiţi?

– Malko.

Chipul lui Bridget Wise se lumină şi râgâi:

– Malko, *you're swell! I want to fuck you!*[1]

Brusc, se agăţă de gâtul lui, cu insistenţa redutabilă a beţivilor. O limbă îmbibată cu Martini forţă buzele lui Malko şi începu să se agite în jurul limbii lui. Oamenii care ieşeau din Houston surâdeau când îi vedeau plantaţi aşa, în mijlocul trotuarului. Malko o îndepărtă puţin pe Bridget.

– Veniţi, vă voi însoţi, propuse el.

Ea îl urmă fără să discute şi o instală în Chryslerul lui Chris Jones. Când demară, ea întrebă cu aceeaşi voce mieroasă:

---

[1] Malko, sunteţi straşnic! Vreau să mă culc cu dumneata!

– Unde locuiţi?

– La hotelul Four Seasons, făcu Malko. Dumneavoastră?

Ea dădu din cap, aprinse o nouă ţigară, puţin lipsind să nu-şi ardă părul.

– Nu vreau să merg la mine acasă! Vin cu dumneavoastră!

Cu ţigara aprinsă, se aplecă spre el şi îi introduse o mână posesivă între picioare.

– *I mean business*![2] insistă ea.

Malko demară, încurcat, şi urcă înspre M Street. Nu o putea duce pe Bridget Wise la ea acasă. Chiar beată criţă, s-ar fi mirat că îi cunoaşte deja adresa. Reveni de mai multe ori asupra ei, întrebând-o unde locuieşte. În cele din urmă, ea explodă.

– Nu vreau să merg la mine! Nenorocitul de bărbatu-meu este plecat la New York să i-o tragă curvei lui. Eu vreau să mi-o trag cu dumneavoastră...

– Dar nu ne cunoaştem, obiectă Malko, care credea că lucrurile mergeau puţin cam repede.

– Vom face cunoştinţă! mormăi Bridget Wise.

Fără să ezite, ea îi desfăcu şliţul, îi introduse mâna în pantaloni şi scoase sexul, aruncându-se

[2] Vorbesc serios!

asupra lui ca un vultur flămând. În ciuda circumstanţelor, Malko reacţionă repede la mângâierile ei. Mândră, Bridget Wise îşi înălţă puţin capul, pentru a-i spune cu o voce blândă:

– Când eram în anul doi la Standford, eram cea mai bună sugătoare din campus! Aşa l-am atras pe acest mizerabil de Jonathan.

Probabil că viaţa la Standford University nu era chiar atât de tristă...

Ea plonjă din nou asupra lui. Era adevărat că nu-şi ieşise din mână, dacă se putea spune şi aşa. Malko se opri chiar înainte de pod, pe Rock Creek. Femeia ridică imediat capul.

– Unde suntem?

– Pennsylvania Avenue.

– *Good!* O luaţi pe New Hampshire până la Dupont Circle. După, sunteţi al meu. Vom merge să ne-o tragem la mine. Va muri de gelozie, nenorocitul! Sunt sigură că nu se întoarce. Stau pe Hillyer Street, numărul 2830. Trebuie să mergeţi pe numărul 21.

Malko nu răspunse. Bridget reluă liniştită felaţia.

– Încă sunt bună, nu? întrebă ea într-o pauză de câteva secunde.

Malko ar fi trebuit să mintă dacă ar fi negat. Bine că Milton Brabeck nu l-a urmărit. Încă îşi mai făcea gânduri negre... Nerăbdătoare, Bridget Wise îi sărută glandul cu o limbă imperioasă şi întrebă:

– Deci, la mine sau la dumneavoastră?

– Am putea să ne revedem mâine, obiectă Malko, căruia îi repugna să profite de situaţie.

Tânăra se sufocă de furie.

– Dar vreau *acum* să mi-o trag, se răsti ea. De când nenorocitul a plecat dimineaţă, mă gândesc doar la asta. M-am dus la Victoria's Secret pentru a-mi lua lenjerie de târfă. Ştiam că mi-o voi trage, dar nu găsisem încă pe cineva.

Malko tresări. O maşină de poliţie trecea lent pe lângă ei şi se opri în faţa Cryslerului. La Washington, nu se glumea cu sexul. Nu dorea să fie arestat în compania lui Bridget Wise. Demară şi, imediat, ca pentru a-l menţine în formă, Bridget se aruncă din nou asupra lui. Nu se opri decât când ajunseră lângă Four Seasons, când Malko o forţă să se ridice.

Portarul negru îi aruncă o privire pătrunzătoare. Bridget avea buzele pline de ruj întins şi se agăţa ostentativ de Malko. Traversă holul clătinându-se şi balansându-şi pulpele într-o manieră aproape comică.

– Am impresia că intru într-un bordel, pufni ea.

Nici nu intră bine în cameră, că îşi scoase puloverul şi se dezbrăcă de fustă, rămânând în sutien, portjartier şi ciorapi. Cu un gest la fel de natural, îşi scoase chilotul şi se lipi de Malko, înainte de a cădea din nou în genunchi în faţa lui

şi de a relua felaţia de unde o lăsase, cu un aplomb şi mai mare.

Brusc, se opri şi îi aruncă o privire intensă.

– Pentru că mă comport ca o târfă, vreau să mi-o trageţi.

Unde se ascund fantasmele tinerelor ...

Cum Malko se mulţumi să surâdă, ea se ridică, alergă la ferestre şi luă benzile care legau perdelele. I le aruncă.

– Haideţi! Legaţi-mă!

Ea se aruncă pe burtă, de-a curmezişul patului, cu braţele şi picioarele depărtate. Amuzat, Malko o legă în această poziţie de încheieturile mâinilor şi de picioare. Bridget îl urmărea, cu privirea arzând.

– Acum, strigă ea, violaţi-mă!

Această situaţie neobişnuită îl excita pe Malko. Dezbrăcat, se întinse peste ea şi o penetră, în timp ce ea trăgea de legături, murmura sfaturi, comentarii şi se plângea că nu este violată destul! De fapt, era o curvă înnăscută.

– Vă voi viola, spuse el. De-a binelea.

Retrăgându-se din pântecele ei, el urcă până la intrarea în rect şi se apăsă cu toată greutatea, simţind cum sexul se înfige câţiva milimetri. Bridget scoase un urlet.

– Nu! *That hurts*![3]

---

[3] Asta doare!

Era prea târziu să mai dea înapoi. Strâns în deschizătura strâmtă, membrul lui Malko se înfipse parţial în anus. Bridget scoase un ţipăt. Malko era înnebunit de plăcere. Tânăra mai protestă puţin, anesteziată, lăsă să-i iasă aerul din plămâni cu un şuierat ca de anvelopă spartă, apoi începu să se mişte uşor sub el. Încurajat de această bunăvoinţă, Malko începu să intre şi să iasă din rectul ei. Cinci minute mai târziu, Bridget sufla ca foalele unei forje, repetând:

– *You fuck my ass! You fuck my ass*![4]

Când el îşi dădu drumul în ea, ceva se declanşă şi urmă un orgasm atât de violent, încât ea rupse una dintre legături. Apoi, adormi, fulgerată de Martini şi orgasm.

*

* *

Jonathan Wise îşi cercetase apartamentul de parcă Bridget s-ar fi putut ascunde prin vreun dulap. Ros de nelinişte, se aşeză pe un scaun, după ce îşi puse o enormă cană cu Defender „Very Classic Pale". I se tăia respiraţia. Nu găsea decât o singură explicaţie pentru absenţa soţiei sale: o arestase FBI-ul!

Tremura ca o frunză.

Înnebunit de spaimă, coborî pe stradă, în căutarea maşinii lui Bridget. Absenţa ei îl mai

[4] Mi-o tragi în fund! Mi-o tragi în fund!

linişti puţin, dar nu avea niciun cuvânt, niciun mesaj. Nu îndrăznea să-l sune pe Tim, vecinul său. Orele treceau. Imposibil să închidă vreun ochi. Treceau rareori maşini pe stradă şi putea ghici uşor zgomotele nopţii, însă nu se întâmpla nimic. Nivelul sticlei de Defender scădea. Nu mai ştia unde se află.

Puţin înainte de ora şase, teama sa se dublă... FBI-ul va apărea cu siguranţă şi îl va aresta. Se gândi să-şi sune avocatul. Lăsă să se lumineze. Nimic. Lăptarul era gata să-i producă un infarct. Dar unde era Bridget?

La ora şapte, începu să se pregătească pentru a merge la birou. Nu era momentul să atragă atenţia. Ştia că documentele secrete cerute de Ariel Gur erau singura sa şansă de salvare. Îi trebuiau cel puţin patru zile pentru a le aduna fără a atrage atenţia. Fiecare oră urma să fie o agonie.

La ora opt, coborî, lăsând un bilet în bucătărie: „Sună-mă la Suitland de îndată ce vii."

Era ameţit de oboseală, cu creierul fierbând şi aproape că lovi o maşină poştală, al cărei şofer îl insultă. Nu acordă nicio atenţie furgonetei albe care-l urma. Avea urechi doar pentru sirenele FBI-ului.

*

* *

Ariel Gur nu mai dormea de la ora patru dimineaţa, de când un apel primit de la New York

îl înştiinţase că „instalatorii" săi nu găsiseră nimic în apartamentul Oliviei de Portello. Deschiseseră, bineînţeles, seiful, care nu conţinea decât bani. După această ştire, Ariel Gur se sculase pentru a-şi prepara o cafea la bucătărie, uitându-se la veveriţele care se jucau în grădină.

Se afla la cea mai dificilă răscruce din cariera sa. Cu siguranţă, el nu risca nimic: statutul său diplomatic îi permitea, în cel mai rău caz, să fie expulzat, ceea ce-l lăsa total indiferent; nu se simţea bine decât în Israel.

Dar conotaţiile afacerii „Yahalom" erau terifiante. Israelul avea nevoie presantă de documentele referitoare la Coreea de Nord, care trebuiau să fie livrate de Jonathan Wise. Pentru a evita unul dintre marile pericole ale anilor viitori. Secolul XXI risca să se termine pentru poporul evreu cu un holocaust mai rău decât cel din secolul precedent. De fapt, serviciile israeliene erau convinse că Iranul reuşise să-şi procure din Kazahstan câteva focoase nucleare, sustrase în timpul debandadei. Acest lucru, combinat cu rachetele cu rază medie de acţiune fabricate cu tehnologie nord-coreeană, constituia un pericol mortal pentru Israel. Trei sau patru proiectile nucleare erau suficiente pentru a-l şterge de pe hartă.

De la confesiunea lui Jonathan Wise, de mai devreme, numărătoarea inversă se accelerase.

Dacă documentele subtilizate de Jonathan Wise şi recuperate de amanta sa nebună erau în mâinile CIA-ului, americanii nu vor pierde mult timp înainte de a-l identifica pe analist. Şi a-l aresta. Or, Jonathan Wise nu era un spion profesionist. Acţionase din mai multe motive, dar ar fi cedat dacă ar fi fost confruntat cu perspectiva unei pedepse cu închisoarea pe viaţă. Ar fi vorbit. În special pentru că era mândru de ceea ce făcuse. Dar şi pentru a încerca să scape. Şi, din păcate, ştia multe lucruri, printre care numele generalului Eliahu şi al lui Rafaël Gal. Nu era la curent cu existenţa Lakamului, dar americanii ştiau foarte bine că Gal era şeful Lakamului şi că lucra direct pentru primul-ministru. Ar fi înţeles că nu era doar o operaţiune pusă la cale de ofiţeri de rang inferior, ci de o acţiune comisă cu acceptul primit de la cel mai înalt nivel al statului israelian.

În ciuda acordurilor semnate de Statele Unite şi Israel.

Şi asta nu le-ar fi plăcut deloc.

Ariel Gur era încordat la maximum. Benyamin Netanyahu urma să sosească peste trei zile pentru a fi prezent la Wye Plantation, unde aveau loc ultimele runde de negocieri cu palestinienii, sub egida preşedintelui Statelor Unite. Netanyahu avea intenţia de a nu ceda nimic. Iar preşedintele american ar fi făcut orice pentru a-l convinge să cedeze. Dacă afacerea Jonathan Wise

ar izbucni atunci, ar fi ca un pumnal în spatele lui Netanyahu. Turbaţi de furie, americanii l-ar obliga să facă concesii. Nici măcar congresmenii proisraelieni nu ar fi admis ca guvernul israelian să spioneze America.

Ariel Gur îşi turnă puţină cafea. Luptase în toate războaiele Israelului, dar nu se aflase niciodată în faţa unei dileme similare. Trebuia să se roage ca Jonathan Wise să aibă timp să recupereze aceste blestemate de fişiere nord-coreene.

Fiecare secundă era la mila unor lucruri de necontrolat. Şi mai avea o grijă: agentul CIA care se aflase la Miami o suspecta pe Lia Bowles. Risca şi ea să fie victimă a acestei afaceri sordide. Ea, care făcuse deja atât de multe pentru ţara sa. Ariel Gur nu ar fi putut suporta acest lucru. Trebuia, cel puţin, eliminat acest pericol. Din fericire, Zvi Harel şi Aharon Dan erau încă acolo, ascunşi în mici hoteluri new-yorkeze.

CAPITOLUL XIV

Malko se trezi când Bridget era deja în baie. Când ieşi, era proaspătă ca un trandafir, demachiată, o fată foarte tânără. Veni să se aşeze pe pat şi îi aruncă lui Malko o privire gânditoare.

– Nu-mi mai amintesc foarte bine ce s-a petrecut aseară. Băusem.

– Exact, recunoscu Malko, aţi insistat să vă aduc aici, la hotel.

Bridget Wise avu o privire tristă.

– Da, ştiu. Am făcut dragoste. Era ceea ce doream. Probabil că mă credeţi o nimfomană.

– Nu, o corectă Malko, doar o femeie nefericită. Dar nu vreau să mă bag în viaţa dumneavoastră privată. Vă conduc acasă.

– Nu, mulţumesc. Voi lua un taxi. Doream să-mi înşel soţul ieri seară. Şi am dat peste dumneavoastră.

– Înţeleg, spuse Malko. Sunt mulţumit.

– Mulţumesc, spuse ea. Aş fi putut să găsesc ceva mai nepotrivit. Nu sunteţi bolnav, nu?

– Nu, din câte ştiu. De ce doreaţi să vă răzbunaţi pe soţ?

– Are o amantă, spuse ea. La New York. Cred că este foarte îndrăgostit.

– De unde ştiţi?

– Într-o zi, am pus o prietenă pe care nu o cunoaşte să-l urmărească. S-a întâlnit cu această femeie, s-au plimbat ţinându-se de mână şi apoi au urcat la ea. Este frumoasă şi bogată, cred. Jonathan s-a îndrăgostit. Ea a venit să-l întâlnească chiar aici, la Washington! Am aflat. Au fost văzuţi împreună, într-un restaurant franţuzesc, nu foarte departe de aici. Şi cred că au venit chiar în acest hotel. Cine loveşte cu sabia...

– Îi va trece.

– Nu cred. A plecat din nou ieri să o vadă la New York, trântindu-mi nişte poveşti. Nu le mai suport.

Malko se abţinu cu greu. Era imposibil să-i spună că Olivia era moartă. Bridget i se dăruise pentru nimic. Jonathan mersese la New York, dar nu pentru a-şi vedea amanta. Ci pentru a trăda.

– Spuneţi-i să nu se mai ducă la ea.

Bridget îşi scutură buclele blonde.

– Imposibil. E ca un nebun. Mi-a spus că trebuie să se mai ducă şi săptămâna viitoare. Că este obligat.

Malko reţinu aspectul. Jonathan Wise mai avea documente de livrat. De data aceasta, trebuia prins asupra faptului.

Bridget nu luă în seamă tăcerea sa. Luă carneţelul de pe dormeză şi îşi scrise numărul.

– Este mobilul meu, spuse ea. Dacă mai staţi la Washington, sunaţi-mă. Prefer să vă revăd decât să mă întâlnesc cu un necunoscut. Când va pleca la New York, vă voi revedea.

Ea se aplecă şi îl sărută pe gură înainte de a părăsi camera. În ciuda jenei sale, Malko era triumfător: va şti în mod direct când Jonathan, trădătorul, va pleca să livreze documente. Nu rămânea decât să fie urmărit pentru a-l prinde în flagrant delict.

*

* *

Jeffrey Townsend sosise cu întârziere la micul restaurant italian de pe Tyson Corner, în Virginia, la două mile de Langley. Era mult mai discret decât în Centrală. Trecuseră două zile de la noaptea nebună a lui Malko. Jonathan Wise reîncepuse munca la Suitland, de la ora opt la cinci. Chris şi Milton îl supravegheau discret. Era suficient să aştepte.

– Am avut o lungă conversaţie cu Frank Capistrano, îl anunţă Jeffrey Townsend pe Malko. Preşedintele cunoaşte în detaliu afacerea Jonathan Wise. Ne presează să obţinem rezultate. Conferinţa de la Wye Plantation începe mâine. Unde ne situăm?

– În acelaşi punct, mărturisi Malko. Bridget nu mişcă, şi nici soţul ei. Dar nu avem suficiente elemente pentru a trece afacerea la FBI?

Directorul adjunct de la divizia de operaţiuni dădu din cap.

– Nu. Cu un avocat bun, poate să scape. Ne lipsesc două aspecte importante ale poveştii. Nu ştim încă cui transmite documentele furate, chiar dacă noi credem că este vorba de israelieni. Trebuie să-l surprindem în timpul tranzacţiei. Analizarea carnetului de adrese al Oliviei de Portello nu ne-a oferit niciun indiciu.

Jeffrey Townsend îşi termină Defenderul „Success" şi atacă friptura. Părea preocupat.

– Dacă aţi reuşi să obţineţi ceva suplimentar! suspină el. Am putea, în sfârşit, să-i forţăm mâna lui Netanyahu... Şi să obţinem ceva pentru palestinieni.

– În afară de a mă ruga, răspunse Malko, nu văd ce aş putea face. Apropo, aţi încercat să mai săpaţi în jurul Liei Bowles?

– Asta facem, afirmă americanul.

Malko înţelegea nerăbdarea sa, însă în acest gen de afaceri uneori erau necesare luni întregi pentru a avea un rezultat. Dacă nu ar fi obţinut încrederea lui Bridget Wise pentru a-i indica următoarea călătorie a soţului ei la New York, ar fi fost destul de descurajant. Probabil că pentru a-şi ridica moralul, Jeffrey Townsend comandă

un Otard XO în loc de cafea. Ca majoritatea americanilor, prefera alcoolul tare vinului. Apoi, cei doi bărbaţi se despărţiră în parcarea restaurantului.

*

* *

Malko rula pe George-Washington Parkway, în direcţia capitalei federale, când îi sună mobilul. Surpriză: era Lia Bowles. Când vorbeşti de lup...

– Sunteţi la New York? întrebă tânăra.

– Nu, încă la Boston. Este drăguţ că mă sunaţi.

– M-aţi uitat, făcu ea pe un ton lejer. Dumneavoastră trebuia să mă sunaţi.

– Am fost puţin cam ocupat, se scuză Malko.

– Nu veniţi? Trebuie să plec în Europa în câteva zile. Mi-ar fi plăcut să vă revăd. Mâine sau poimâine. Bostonul nu este prea departe...

Ce ascundea această invitaţie? Malko îşi spuse că merita efortul de a merge să afle. Un drum dus-întors ar fi durat douăzeci şi patru de ore. Graţie lui Bridget Wise, era la adăpost de o surpriză proastă. Pentru douăzeci şi patru de ore, Chris şi Milton îl vor putea supraveghea pe Jonathan Wise fără el.

– Mâine, spuse el, ar fi posibil.

– La ce hotel veţi fi?

– Vă voi suna pentru a vă spune.

– Aţi putea petrece seara la New York? întrebă ea aproape timidă, pentru că în timpul zilei am multe de rezolvat.

– Voi face tot posibilul, promise Malko. Pe mâine.

Care era semnificaţia acestui apel ciudat? De ce Lia Bowles dorea să-l atragă la New York? Se întrebă brusc dacă Bridget nu era înţeleasă cu soţul ei, dacă istoria cu plecarea la New York nu era o invenţie. Puţin probabil. Lia Bowles dorea, fără îndoială, să-l asigure, să înlăture orice suspiciune. Numărul ei cu dragostea subită pentru Malko era perfect. Cu excepţia unui detaliu: nu o credea niciun minut. Pentru faptul că juca rolul prăzii în vânătoarea de tigri, era amuzat să dea târcoale în jurul fiarei. Şi poate că va afla ceva.

*

* *

Lia Bowles puse receptorul jos şi anunţă cu o voce indiferentă:

– Va veni mâine.

Se afla în biroul ei, în compania lui Joseph Yagor. Israelianul coborî privirea şi nu spuse nimic. Nu se discutau ordinele lui Ariel Gur. Lia Bowles simţi reprobarea sa mută şi spuse:

– Ştiu ce gândeşti, Joseph, dar nu am fi aici dacă Aharon şi Zvi nu s-ar fi comportat ca nişte debutanţi. Ariel m-a asigurat că nu risc nimic

ajutându-vă... Am făcut destule. Vreau să termin totul acum.

Ea nu avea motive să se simtă evreică sută la sută, prefera în mod clar New York-ul Tel Avivului. Pacea războiului.

Joseph Yagor deschise gura şi o închise fără să răspundă.

Zvi Harel şi Aharon Dan, debutanţi! Nişte agenţi care comiseseră zeci de crime fără nici cea mai mică greşeală... Este adevărat că era mult mai uşor să lichidezi palestinieni decât americani. Lia avea dreptate. Dacă CIA-ul o implica în asasinarea Oliviei de Portello, îşi va sfârşi zilele într-un penitenciar. Ea era cea care îl convinsese pe Ariel Gur să-l lichideze pe acest martor jenant în timp ce erau încă acolo cei doi bărbaţi ai Unităţii 72. Apoi, ar fi fost prea târziu, s-ar fi trezit în faţa unor birocraţi ca Yagor. Ar fi fost pur şi simplu consiliată să vină la Tel Aviv. Şi asta ea nu dorea.

– Am treabă acum, spuse ea cu o voce joasă. Sper că totul va fi bine.

Joseph Yagor ieşi din birou fără un cuvânt. O înţelegea pe tânără, dar era prins complet într-un angrenaj al nebuniei. De când cu „derapajul" de la Cipriani, totul mersese rău. Era timpul de a reface echilibrul. Joseph Yagor se simţea puţin laş: ca diplomat, el nu risca mare lucru.

*
* *

Malko privi Central Park pe fereastra apartamentului. Găsise loc la Sherry-Netherland, chiar deasupra restaurantului Cipriani. Se apropie de telefon, puţin trist. Orice bărbat ar fi fost nebun de fericire să se reîntâlnească cu Lia Bowles. Dar el ştia că era o păcăleală. Că nu îl vedea decât din interes. Şi asta era ipoteza optimistă... Făcuse maximul pentru a preveni ce era mai rău, dar în meseria sa existau întotdeauna lucruri neprevăzute. Vremea era magnifică, deşi era deja jumătatea lui octombrie, şi trecătorii se înghesuiau pe Fifth Avenue.

Ridică receptorul şi formă numărul Liei Bowles. Ea răspunse imediat.

– Unde sunteţi? întrebă ea direct.

– La Sherry-Netherland. La ce oră vreţi să ne vedem?

– Am nişte întrevederi mai târziu. Să spunem că înainte de prânz...

– Atunci, pe mai târziu, sunt la camera 2028.

În ciuda pericolelor, era plăcut să se afle la New York, să fie distras de la plicticoasa supraveghere a lui Jonathan Wise. Singura sa speranţă era Bridget.

Avu timp să sune la Liezen, fără a o găsi pe Alexandra, să răsfoiască un catalog cu decoraţiuni, unde află ultimele creaţii Claude Dalle,

şi să privească ştirile la CBS, înainte să sune telefonul.

– O doamnă întreabă de dumneavoastră, anunţă recepţionera de la Sherry-Netherland.

– Lăsaţi-o să urce.

Avu un şoc când deschise uşa. Lia Bowles se deghizase în femeie fatală. O rochie neagră mulată, un decolteu generos, deschis pe o parte, ciorapi asortaţi şi pantofi. Un machiaj lejer, care îi sublinia ochii. Gura sa desenată cu atenţie era o invitaţie mută.

Fără să se teamă că şi-ar putea strica machiajul, se lipi de Malko şi îl sărută lung înainte chiar de a spune ceva.

– La această oră, am spiritul liber, spuse ea pe un ton calm.

Se apropie de fereastra care dădea spre intersecţia Fifth Avenue cu strada 58 şi scoase o exclamaţie de încântare.

– Oh! Aveţi o privelişte minunată! Am visat mereu să fac o plimbare cu trăsura în Central Park. Dar probabil că vi se pare asta prostesc de romantic.

– Chiar deloc! afirmă Malko. Vreţi să beţi ceva înainte?

– Cu plăcere. Un scotch cu gheaţă.

Scoase din minibar o sticlă de Defender „Vechi de cinci ani" şi îi prepară o băutură, punându-şi apoi o vodcă. Lia Bowles se instalase pe o canapea, la fereastră. Scoase un pachet de Gauloises Blon-

des şi Malko se grăbi să scoată bricheta Zippo. Privirile li se întâlniră. Ochii tinerei surâdeau.

– Sunteţi foarte galant, remarcă ea înmuindu-şi buzele în pahar.

– Sunteţi foarte frumoasă, replică Malko.

Ea îşi replie piciorul stâng şi rochia se ridică, descoperind partea de sus a coapsei şi puţină piele goală. Malko puse degetele pe nailon, jucându-se cu jartiera. Rochia urcă încă puţin, dând la iveală un triunghi de satin negru, la umbra coapselor. Ochii verzi ca smaraldul îl sorbeau.

– Sunteţi foarte îndrăzneţ, făcu Lia.

De parcă nu se întâmplase nimic între ei...

– Iar dumneavoastră, foarte provocatoare.

Degetele sale atinseră pielea descoperită şi imediat Lia Bowles strânse coapsele cu un surâs.

– Mai târziu, făcu ea, avem tot timpul.

Desfăcu coapsele, dar Malko nu profită. Aveau tot timpul, de fapt. Privirile li se uniră din nou şi, de data asta, ea fu cea care îl apucă de ceafă pe Malko şi, trăgându-l către ea, i se lipi de buze. Pentru un sărut lent, senzual şi profund. Lia suspină şi lăsă paharul.

– Să mergem la plimbare. Mă tulburaţi. Apropo, unde mă invitaţi la masă?

– Jos, la Cipriani.

– Este o idee foarte bună, aprobă ea fără să clipească. Se ridică, îşi aşeză rochia şi îl luă pe Malko de mână.

– *Vamos*!

Traversară Fifth Avenue, ţinându-se de mână. Trăsurile erau aliniate pe lângă Grand Army Plaza şi Central Park South. Urcară în prima dintre ele, care porni imediat, mergând de-a lungul parcului. Lia Bowles, părând încântată, îşi întindea gâtul pentru a privi până sus clădirile bine luminate care se întindeau pe strada 58. Era încă un aer cald, deşi se lăsase noaptea.

În faţă la Avenue of the Americas, trăsura o luă la dreapta, angajându-se pe una dintre aleile din Central Park, care mergea de-a lungul Pondului, un mic lac în formă de păstaie. Lipită de Malko, Lia Bowles era tăcută. Nu se auzeau decât paşii calului pe asfalt şi zgomotul maşinilor care treceau pe lângă ei. Lia se întoarse către Malko.

– Se pare că Grace Kelly îşi scotea amanţii în plimbări erotice cu aceste trăsuri, spuse ea. Este o idee bună, nu-i aşa?

– Da, recunoscu Malko, întrebându-se dacă Lia se pregătea să o imite pe steaua de cinema.

Privirea ei avea o expresie tulburată, stătea tensionată lângă el. Aştepta un gest al lui pentru a sparge gheaţa şi el îi puse mâna pe piciorul învelit în nailon. Deşi erau în aer liber, se simţeau ca într-un cocon. Maşinile treceau prea repede pentru a-i vedea şi peluza parcului era părăsită.

Lia se aplecă spre el, lipindu-şi gura de a lui şi punându-i un braţ pe după ceafă. Îi simţi limba cum se agită, respiraţia întretăiată. Ea îl trase către interiorul caleştii.

Brusc, el avu impresia că trăsura se apleca uşor spre stânga. Maşinal, întoarse capul şi pulsul îi urcă vertiginos.

Un bărbat, cu faţa acoperită de o cagulă, apăruse pe marginea trăsurii, evident stând în echilibru pe trepte. Cu mâna stângă se ţinea de una dintre marginile capotei. În mâna dreaptă avea un cuţit de spart gheaţa. Malko vru să reacţioneze, dar braţul care-l ţinea de ceafă îl imobiliza ca un cleşte.

Văzu cu oroare cuţitul năpustindu-se cu forţă în direcţia pieptului său. Ţintind inima.

CAPITOLUL XV

Detunătura asurzitoare se auzi ca o lovitură de trăsnet. Malko avu impresia că cineva trăsese chiar în urechea sa. Bărbatul cu cagulă dispăru în întuneric. Dacă acel cuţit nu ar fi rămas înfipt în pielea scaunului, Malko ar fi putut crede că nici nu a existat.

Calul se cabră, speriat de detunătură, şi trăsura încetini. Lia Bowles se îndepărtă imediat de Malko, care îl auzi pe şofer strigând:

– Hei, ce se petrece?

Trăsura se opri, maşinile ocolind-o claxonând. Era prea întuneric pentru ca Malko să poată descifra expresia Liei Bowles care, brusc, se ascunsese într-un colţ. La rândul ei, ea întrebă:

– Ce se petrece?

– Un bărbat a încercat să mă înjunghie, făcu Malko.

Sări pe pământ, aproape lovindu-se de Chris Jones care alerga în linişte cu bascheţii săi. Avea încă Magnumul 357 în mână.

– Acest nenorocit vă aştepta să treceţi, ascuns după un copac, spuse el. L-am văzut în ultimul moment. Sunteţi OK?

– Da, suspină Malko, încă zdruncinat. Unde e?

„Gorila" se întoarse, arătând o formă alungită pe marginea aleii.

– Acolo, făcu el. Nu mai mişcă, l-am ţintit drept în cap.

Intrigat, vizitiul sări de la locul său şi se plantă în faţa celor doi bărbaţi.

– *God damn it!* Ce se petrece aici?

– Cineva m-a atacat, explică Malko. Domnul, care este poliţist, a intervenit. Totul este bine.

Vizitiul scrută cele o sută zece kilograme de muşchi ale lui Chris Jones şi decise să nu mai pună întrebări.

– Mergem mai departe? propuse el.

– O secundă, făcu Malko. Să vedem dacă îl găsim pe acest individ...

Trăsura înaintase treizeci de metri după ce agresorul fusese doborât. I se distingea corpul luminat intermitent de farurile maşinilor care treceau. Şoferul dădu din cap vizibil dezgustat.

– Încă unul dintre nenorociţii ăştia de drogaţi care vin din Harlem. OK. Când îmi spuneţi, mergem mai departe.

Urcă la locul său. Malko îi spuse Liei Bowles, încă ascunsă pe banchetă:

– Revin!

Escortat de Chris Jones, se duse până la cadavru. Cagula ascundea o mare parte din pagubele provocate de proiectilul Magnumului 357 care-i intrase prin ceafă. „Gorila" întoarse cadavrul şi îl cercetă rapid.

Niciun document, niciun obiect, doar câteva bancnote. Malko îndepărtă cagula plină de sânge şi avu un şoc. În ciuda feţei distruse, îl recunoscu imediat pe bărbatul care fusese surprins în timp ce voia să intre în bungalow-ul nr. 6 şi care apoi încercase să-l ucidă. O ambuscadă, ca din întâmplare, la un metru de uşa Liei Bowles. Malko se ridică.

– Să lăsăm treaba în seama poliţiei. Cred că Lia Bowles va avea lucruri interesante de spus.

Ultimele sale îndoieli se disipaseră. Lia Bowles îl atrăsese într-o capcană sofisticată, unde ar fi trebuit să-şi piardă viaţa. Ingenios. Moartea lui ar fi fost pusă pe seama unei lovituri date de un drogat care atacase un cuplu pentru a-l jefui. Dar de ce atât de multe riscuri pentru a-l elimina? Nu avea decât un răspuns: prin ea, se putea ajunge mai sus. În timp ce cadavrul asasinului nu ducea nicăieri.

Ajunse la trăsură. Vizitiul încă aştepta, dar bancheta era goală. Lia Bowles dispăruse în beznă, în timp ce ei examinau cadavrul ucigaşului. Alăturându-se sinistrului teatru de umbre

care se agitau în jurul lui Jonathan Wise. Semănând moartea fără milă.

*

* *

– Deci? întrebă vizitiul.

– Dă-i bice! răspunse Malko.

Depuse o bancnotă de douăzeci de dolari pe banchetă în momentul în care trăsura pornea şi rămase pe şosea cu Chris Jones. Nimeni nu se oprea pentru a examina omul lungit pe marginea drumului. Şoferii îl luau probabil drept un beţiv.

– Ce facem? întrebă „gorila".

– Trebuie alertat FBI-ul, spuse Malko. Să încercăm să o găsim pe Lia Bowles. Langley are toate coordonatele ei.

Nu-şi făcea iluzii prea mari: avea de-a face cu profesionişti, care probabil că prevăzuseră un eşec. Chris Jones scoase mobilul şi îl apelă din mers pe Reynold Hurst.

*

* *

Jonathan Wise se culcase devreme. Acum, în întuneric, se întreba cum să-şi anunţe soţia, mai ales că Olivia de Portello era moartă, că-şi trădase ţara şi că erau obligaţi să emigreze în Israel. Era întrebarea zilei. De cum reuşea să adune documentele despre Coreea da Nord, le va da contactelor sale israeliene şi va lua drumul salvării...

Înainte de a se culca, urmărise ştirile de pe ABC, consacrate în principal vizitei lui Yasser Arafat şi a lui Benyamin Netanyahu la Wye Plantation. Se întoarse către Bridget. De la călătoria sa la New York, nu-şi mai vorbeau aproape deloc. Avea impresia că ea se apucase de băut. Descoperise o sticlă goală de Defender ascunsă în dulapul din sala de baie.

Blând, puse o mână pe coapsa tinerei. Imediat, ea se întoarse, iar el o luă în braţe. Femeia se luptă molatic, dar el o strânse mai tare şi îi suflă la ureche:

– Bridget, trebuie să-ţi vorbesc...

– De curva ta! făcu ea printre dinţi.

– Este moartă, nu mai ai de ce te teme, anunţă Jonathan. De altfel, nu aveam nimic de ascuns. Era doar un capriciu.

– Da, o mişcare din fund! îl corectă Bridget. Trezită, ea se ridică şi aprinse lumina.

– De când e moartă? De la sejurul tău la New York?

– Nu, cu mult înainte. De aproape 15 zile. S-a înecat în timp ce făcea baie la Miami. Un accident.

Ea îl privi lung.

– Adevărat?

– Îţi jur.

Bridget îl fixa, neîncrezătoare.

– Deci, atunci ce ai căutat la New York? întrebă ea. Ai căutat altă curvă?

Jonathan îşi aprinse o ţigară şi profită de ocazie.

– Nu, făcu el pe un ton grav, era vorba de afaceri. Afaceri foarte serioase.

– Tu eşti analist al marinei, nu om de afaceri.

– Dar, de asemenea, sunt evreu...

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

– Şi?

– Mă simt foarte ataşat de Israel.

– Da, ştiu, spuse ea fără să înţeleagă unde voia să ajungă. Ce legătură are asta cu călătoriile tale la New York?

Jonathan Wise spuse deodată:

– Tot! spuse el. Spionez pentru Israel. Merg să mă întâlnesc cu nişte tipi acolo. Pentru a le da documente.

Lăsă capul în jos, aşteptând o explozie de furie. Dar Bridget se mulţumi să-l privească cu un amestec de surpriză şi aproape admiraţie.

– Este periculos? Nu rişti să-ţi pierzi locul de muncă?

Jonathan Wise schiţă un surâs, liniştit. Nu părea revoltată.

– Da, făcu el, este periculos. Şi risc mult mai mult decât să-mi pierd slujba. Risc puşcăria. Pentru mult timp...

– De ce faci asta? întrebă ea. Pentru bani?

Ar fi putut spune „da", dar se stăpâni imediat. Ar fi trebuit să explice că aceşti bani finanţau

escapadele amoroase cu Olivia. Şi asta ar fi riscat să relanseze ostilităţile...

– Nu, minţi el, fac asta din convingere. Statele Unite gestionează greşit relaţia cu Israelul, care este în pericol. Încerc să echilibrez situaţia.

Bridget Wise ascultă fumând explicaţiile soţului ei. Descoperind o faţă a lui Jonathan pe care nu o bănuise niciodată şi care o fascina. Pe de o parte, îl admira. Pe de alta, se simţea liniştită de moartea amantei lui. Îl credea când spunea că mergea la New York în misiuni de spionaj. Deodată, se simţi aproape vinovată că-l înşelase. Simţi brusc nevoia să-i mărturisească infidelitatea, dar îşi reveni. La ce bun să provoace gelozie? Nu-l va revedea niciodată pe bărbatul cu care făcuse dragoste la Four Seasons... Se bucura că-şi recuperase soţul. Dar Jonathan Wise mai avea ceva de spus.

– Bridget, o întrebă el, ţi-ar plăcea să trăieşti în Israel?

Ea îl privi surprinsă.

– În Israel? Nu ştiu. De ce? Ţi se oferă de muncă acolo?

– Da. Dar cred că oricum voi fi nevoit să părăsesc Statele Unite.

Bridget căsca ochii fără să priceapă.

– Obligat? De ce?

– Există riscul să se afle ce am făcut. Nu am chef să fac închisoare. Şi nu vreau să plec în Israel fără tine.

Nu se aşteptase la o propunere atât de definitivă.

– Nu ştiu, trebuie să mă gândesc... replică ea.

Jonathan vru să-i atragă atenţia că trebuia să se decidă repede, dar era obosit şi mărturisise destule pentru această seară. Reacţia lui Bridget îl liniştise. Niciun moment ea nu folosise cuvântul trădător... Poate că lucrurile se vor aranja. Se aplecă asupra ei şi o strânse în braţe.

– Eşti formidabilă! spuse el.

Ea surâse şi îl sărută. El o mângâie şi ea se dezbrăcă de cămaşa de noapte. Cinci minute mai târziu, făceau dragoste. Când o penetră cu toată forţa, ea gemu şi îşi înfipse unghiile în spatele lui. Se împăcaseră cu adevărat. Cu inima bătându-i de fericire, Jonathan Wise adormi. Gândindu-se, doar pentru o secundă, la Olivia.

Se simţea deja cetăţean israelian.

*

* *

Lia Bowles nu-şi lua ochii de la tabela de afişare a plecărilor. Cu stomacul strâns, fuma Gauloise Blondes, una după alta, pentru a-şi depăşi angoasa.

După ce fugise din Central Park, luase un taxi şi ajunsese acasă. Îşi pusese o perucă brunetă şi lentile de contact maro, şi luase o valiză deja pregătită. Apoi, mersese pe jos pe lângă patru

blocuri, înainte de a opri un taxi care o condusese la aeroportul La Guardia. De acolo, luase un al doilea taxi, până la aeroportul Kennedy.

Când îi ceruse lui Ariel Gur eliminarea acestui bărbat care-i ameninţa securitatea, se gândise şi la posibilitatea unui eşec. Era conştientă că, de această dată, nu mai avea nicio şansă: dacă acest agent al CIA ajunsese până la ea, înseamnă că ştia. Ea îi cunoştea pe americani: pentru o afacere de acest fel, risca cincisprezece ani de închisoare. Ea ceruse această operaţiune. Fusese totul sau nimic şi pierduse.

Plecarea sa fusese pregătită cu atenţie. Cu siguranţă, FBI-ul era pe urmele ei. Evident, ei supravegheau în special zborurile El Al. Erau două în acea seară. Dar nu puteau „radiografia" toţi pasagerii de pe toate zborurile. Ar fi avut nevoie de sute de oameni. Mai mult, când se pleca din Statele Unite, nu existau formalităţi poliţieneşti, decât pentru vizitatori, care trebuiau să-şi prezinte viza de intrare pentru a se înregistra.

Lia Bowles alesese TWA, zborul 800 pentru Paris, care pleca la ora 22.10. La aeroport, plătise cu bani lichizi şi luase un bilet pe noul său nume, pentru a evita un control al listelor de pasageri. În sala de aşteptare, se anunţă că zborul ei avea două ore de întârziere. Totuşi, trebuia să plece... Se gândi repede la alternative. Să ia un

zbor intern? Ar fi rămas în Statele Unite şi ar fi lăsat FBI-ului răgazul necesar să se reorganizeze. Trebuia să se stăpânească, să numere minutele şi să nu se panicheze. Treptat, angoasa făcu loc unei imense tristeţi. Ea, care-şi dorise să-şi sfârşească zilele la New York, vedea acest oraş pentru ultima dată.

Tresări când, la ora 12.35, difuzoarele anunţară în sfârşit plecarea. Se mai liniştise şi nu mai avea chef să plece...

Pulsul îi crescu când se prezentă la punctul de plecare. Era ultimul moment periculos. Apoi, urcă în 747, se aşeză, îşi puse centura şi încercă să nu se mai gândească. Se reîntorcea într-o lume care nu era a sa. Când 747 se ridică încet, plângea cu lacrimi calde şi îşi răsuci corpul pentru a privi, ultima dată, luminile de pe Manhattan.

*

* *

Era ora două dimineaţa şi Malko nu avea somn. Discutase la telefon cu Reynold Hurst. Alertat, FBI-ul supraveghease plecările El Al, verificase listele de pasageri ale altor companii aeriene, dar fără rezultat. Cercetările porneau din nou în zori, odată cu zborurile de dimineaţă.

Telefonul Liei Bowles nu mai răspundea. Malko nu-şi făcea iluzii. Nu o va mai vedea niciodată pe tânără. După ce revenise din Central Park, băuse trei vodci una după alta. Fiecare flirt

cu moartea îl zdruncina. Într-o zi, va pierde. Pentru a se gândi la altceva, sună la Cipriani. Era ziua de repaus a Paolei Ruggieri şi telefonul ei intră pe mesagerie. Nu avea decât să plece a doua zi la Washington şi să pornească din nou după Bridget Wise.

Din păcate, singurul său atu.

Chris Jones, care-i salvase viaţa, dormea într-o cameră vecină, umbrită de pădurile de la Sherry-Netherland.

*

* *

Ariel Gur citi câteva pagini din Tora pentru a se linişti.

Se temuse că operaţiunea împotriva agentului CIA va fi un dezastru. Îi părea rău, dar nu o putea refuza pe Lia Bowles care-i ceruse să-i asigure securitatea, după ce o implicase în această afacere... Înţelegea acum mai bine de ce Mossadul avusese atâtea eşecuri în ultimul timp: agenţii săi nu mai erau atât de buni. Motivaţi psihologic, dar proşti... Din cei trei oameni pe care-i adusese în SUA, din unitatea 72, Mordechai Erb şi Zvi Harel erau morţi. Nu mai rămăsese decât Aharon Dan.

Lia Bowles îl sunase de la o cabină telefonică pentru a-l preveni de plecarea ei şi pentru a-i relata ce se petrecuse. Se condamna că nu integrase şi contramăsurile CIA în planul său.

Puse cartea jos şi refăcu mental lanţul evenimentelor. Fuga Liei Bowles nu schimba nimic.

Rezumă ce ştiau americanii. Îl puteau suspecta pe Jonathan Wise, dacă făcuseră legătura cu Olivia de Portello. Dacă nu, documentele puteau proveni de la oricine. În cel mai rău caz, urmau să procedeze ca toate serviciile de informaţii care se confruntau cu acest gen de probleme: îl vor pune sub supraveghere pentru a-l prinde cu mâna în sac.

Era o cursă contracronometru. Trebuia, ca în toate eşecurile, să ia un avans.

Nu-l va preveni pe Jonathan, însă, când acesta va reveni la New York pentru a livra dosarul pe care-l aştepta, va fi ultimul său voiaj. Va fi recuperat imediat. Era un pariu la limită. Dacă doar CIA-ul era pe urmele lor, va funcţiona. Dacă FBI-ul era deja prevenit, Jonathan nu va ieşi niciodată din Statele Unite... Ariel Gur îşi prinse capul în mâini, forţându-se parcă să gândească mai repede.

Concluzia sa era simplă: CIA-ul va preveni FBI-ul doar în ultimul moment.

Totuşi, se strădui să facă în gând o mutare de şah: ce avea să se întâmple dacă Jonathan Wise era arestat?

Rezultatul îi dădea frisoane: Jonathan Wise va vorbi. Nu era genul care s-ar fi sinucis. Dorea să-şi revadă soţia, nu să-şi termine zilele într-un penitenciar.

Bătrânul israelian se chinui şi mai mult. Dacă Jonathan Wise spunea tot ce ştia, va declanşa o criză majoră între Israel şi Statele Unite. O criză în care Israelul avea numai de pierdut...

Ariel Gur realiză că era pe cale să joace ruleta rusească cu securitatea ţării sale şi asta îl îmbolnăvea. Chiar în acest moment, Benyamin Netanyahu se lupta din greu la Wye Plantation cu palestinienii sprijiniţi de americani. Şi el, Ariel Gur, vechiul fidel, era cel care risca să-l înjunghie în spate... Această idee îl oripilă şi, pentru prima dată, întrevăzu o soluţie total diferită de ceea ce-şi dorise până atunci. Dar, de data aceasta, se lupta cu o piedică culturală care-l paraliza: un evreu nu ucide un alt evreu.

Încă o dilemă atroce.

Se rugă la cer să nu fie nevoit să se confrunte cu ea, ştiind totodată că se minţea singur.

CAPITOLUL XVI

Era mult mai cald la Washington decât la New York. Şi era totuşi 16 octombrie. De când revenise de la New York, Malko încerca să dea de Bridget Wise. Mobilul ei era mereu pe mesagerie şi nu dorea să-şi lase numele. Chris Jones i se alăturase lui Milton Brabeck într-unul dintre „submarine", pentru a-l spiona pe Jonathan Wise. Analistul de la marină ducea o viaţă reglată ca un ceas. Hillyer Street – Suitland şi retur. Nu se mai oprise pentru a telefona.

În acest caz, CIA se întreba dacă nu cumva descoperise că era supravegheat, ceea ce ar fi însemnat o anchetă de mai multe luni înainte de a-l putea prinde. Fără nicio garanţie. Jeffrey Townsend îi aminti lui Malko că Bridget Wise era singura lor speranţă de a rezolva situaţia mai repede.

Numai în cazul în care ceea ce îi spusese ea lui Malko despre un alt voiaj al soţului ei la New York era adevărat.

După cum era de aşteptat, poliţia new-yorkeză nu găsise niciun indiciu cu care l-ar fi putut identifica pe agresorul lui Malko, un tânăr cu o

excelentă condiţie fizică. În ceea ce o privea pe Lia Bowles, la momentul la care Malko telefonase, părea să fi dispărut de pe Terra, în ciuda eforturilor FBI-ului de a o găsi.

Prin geamurile sălii de baie a noii sale camere de la Four Seasons, Malko privea oamenii care se bucurau de soare în grădină. Pentru a cincisprezecea oară, refăcu numărul de mobil al lui Bridget Wise. Sună de patru, cinci ori... Era pe punctul de a închide, când auzi în sfârşit vocea tinerei.

– Alo?

– Sunt Malko, spuse el, sunt bucuros să vă aud.

– Dumneavoastră aţi încercat să mă apelaţi de mai multe ori de dimineaţă? întrebă ea.

– Da, eu. Am revenit la Washington. Am putea bea ceva împreună?

Interveni un moment de tăcere destul de lung, ceea ce-i creă impresia lui Malko că se întrerupsese legătura. Apoi auzi din nou vocea lui Bridget Wise.

– Nu am prea mult timp în această dimineaţă. Poate altă dată.

Cel puţin se putea spune că nu manifesta un entuziasm debordant. El avea impresia că mergea pe vârfuri, pentru a nu rupe această ultimă legătură.

– Dar aveţi timp să beţi o cafea, insistă el. Unde sunteţi?

– La Georgetown. Am un curs de istoria artei mai târziu, la universitate.

– Şi eu sunt la Georgetown, replică Malko, fără a menţiona Four Seasons, care ar fi putut reaminti lucruri stânjenitoare pentru Bridget Wise. Acordaţi-mi zece minute.

Din nou linişte, apoi tânăra aprobă fără entuziasm:

– OK. Voi fi la Georgetown Mall într-o oră. Ne vedem la nivelul 1, în faţa magazinului de pantofi. Este şi o cafenea acolo. Dar nu voi avea mult timp la dispoziţie.

Era speriată de moarte... Malko ajunsese deja aproape de lift. Avea un sentiment rău, foarte rău. După atitudine, Bridget se împăcase cu soţul şi nu ţinea să-l revadă pe Malko. Frumoasa sursă părea compromisă. Plecă la picior pe M Street. Mall-ul nu era decât la patru blocuri mai departe şi ajunse în zece minute. Nu-i rămânea decât să aştepte. Privirea îi fu atrasă de vitrina unui magazin de bijuterii care expunea un Breitling Emergency în mijlocul mai multor fotografii ale unei istorii mai puţin cunoscute. În 1997, cei treisprezece membri ai Expediţiei Mata-Rangi, pierduţi în larg la 1800 de mile de Chile, în plin Pacific, fuseseră salvaţi de o baliză de salvare Emergency, al cărei semnal fusese captat de un avion comercial.

Continuă, coborând treptat către nivelul 1, la subsol. Reperă cafeneaua din faţa magazinului de

pantofi şi a ascensorului care ducea la garaj. Bridget nu ajunsese încă. Mai avea douăzeci de minute de aşteptat. Se opri în faţa unei vitrine Sharper Image, care oferea o sută de modele diferite de brichete Zippo pentru colecţionari. Erau pentru toate gusturile. Continuă să piardă vremea, pândind scara rulantă. În mijlocul atriumului, trei negri cântau fără convingere la vioară.

Bridget apăru în sfârşit la baza scării rulante. Ochelari negri, cămaşă, blugi. Când Malko se apropie, ea îi întinse un obraz fără niciun fel de afecţiune şi nu-şi scoase ochelarii.

– Ce vreţi să beţi? întrebă el.

– O cafea.

Comandă două cafele. Atmosfera era rece ca gheaţa. Bridget îşi scoase, în fine, ochelarii şi înfruntă privirea lui Malko.

– Nu vreau să vă mai revăd, spuse ea pe un ton nervos. Trebuie să uitaţi ce a fost între noi.

Malko surâse plin de indulgenţă.

– Sunt bucuros să constat că v-aţi împăcat cu soţul...

– Da, aşa este, confirmă ea. De altfel, a rupt-o cu amanta. Am venit astăzi doar pentru a pune lucrurile la punct.

– Vă sunt recunoscător, replică Malko. Nu trebuie să vă temeţi de mine.

Uşurarea se întinse vizibil pe chipul tinerei, care scoase un pachet de ţigări din poşetă. Malko

îi aprinse una cu bricheta sa Zippo, pe care o puse pe masă.

– Vă mulţumesc că reacţionaţi astfel, spuse Bridget. Mi-era teamă de...

– Nu mai sunt la vârsta la care sărutam fetele cu forţa, făcu Malko. Va rămâne doar o amintire foarte plăcută.

Din nou, Bridget se încordă.

– *Please*. Nu-mi mai vorbiţi de asta. Mi-e ruşine. Acum, vă las, am chiar o grămadă de lucruri de rezolvat. Nu mă mai sunaţi, nu vreau să devin antipatică.

Nu-şi mai aveau nimic de spus. Malko căuta disperat o soluţie pentru a menţine legătura. Bridget era singura filieră spre Jonathan Wise. Fără colaborarea ei, chiar şi involuntară, se vor rătăci în întuneric.

– Pentru că totul s-a aranjat, nu se mai duce la New York, făcu el pe un ton intenţionat lejer.

Privirea lui Bridget se tulbură şi ea răspunse pe un ton controlat cu greu:

– Oh, nu, nu cred.

Minţea şi era vizibil. De ce? Această lipsă de certitudine în răspunsul ei nu se potrivea cu atitudinea ei sigură. Ar fi trebuit să spună „nu" fără să ezite. Doar dacă nu...

Bridget Wise se ridică fără să se fi atins de cafea şi îi adresă un surâs prietenos lui Malko.

– *Take care*.

Se îndepărtă către scara rulantă. Malko o urmări din priviri, descurajat. Chris Jones şi Milton Brabeck nu-şi puteau părăsi „submarinul". Bridget nu-l va revedea. Se ridică, lăsând cinci dolari pentru cafele. Se agăţă de impresia sa fugitivă. Jonathan Wise urma să plece *cu siguranţă* la New York, şi nu pentru a se întâlni cu Olivia de Portello. Problema era că, totuşi, nimeni nu-i va spune când.

Urcă la suprafaţă şi se îndepărtă pe M Street, luând în trecere un *Washington Post* din distribuitorul automat de ziare.

Negocierile de la Wye Plantation evoluau foarte prost. Sosit cu o zi înainte, Benyamin Netanyahu nu plecase încă.

*

* *

Jonathan Wise se îndepărtă de fotocopiator cu un aer degajat. Era cel mai periculos moment. Documentul pe care-l reprodusese făcea o sinteză a „surselor" americane în Coreea de Nord. Cu nume, precizări. Unii militari chinezi lucrau pentru CIA... Zilele trecute, analistul recuperase mai multe fotografii luate de sateliţii de spionaj ai NSA deasupra Coreei de Nord. Erau documente inestimabile pentru nord-coreeni, care aveau să afle, în sfârşit, dacă americanii blufau sau nu

atunci când pretindeau că supravegheau îndeaproape programul lor nuclear. Pentru că, printre locurile fotografiate, erau unele „bârloguri" cunoscute doar de nord-coreeni.

Când tânărul analist ajunse la biroul său, realiză că avea cămaşa lipită de piele de la transpiraţie. Climatizarea era pe rece, totuşi... Îi mai rămâneau încă un braţ de documente de recuperat, pe care trebuia să le ducă la New York în ultimul său drum. Se vedea deja dându-i secretele acestea lui Ariel Gur. Va merita recunoştinţa Israelului.

Birourile începeau să se golească şi el îşi închise servieta ticsită cu documente furate, salutând puţin mai târziu santinela de la ieşirea din complex. Cinci minute după aceea, rula pe Suitland Avenue în direcţia Washington. Trecu pe lângă o casă abandonată, cu ferestrele acoperite de plăci de lemn, iar în faţă remarcă o maşină. Casa avea un nou proprietar, probabil. În primii săi ani la Suitland, nu reuşise să o închirieze. Era foarte aproape de serviciul său, dar Bridget se opusese vehement.

– Nu vreau să trăiesc în Africa! Nu sunt decât negri aici!

Jonathan trebuise să recunoască că avea dreptate. Dacă treceai de Anacostia River, care separa Washington de Maryland, te puteai crede în Africa. Nu erau decât negri şi, la fiecare centru

comercial, un „pawnshop"[1], care spunea multe despre dificultăţile lor.

Sosi la Suitland Avenue şi se angajă pe Alabama. Mai erau două zile înainte de finalul săptămânii, apoi weekendul şi încă două zile din săptămâna următoare, pentru a completa dosarul „nord-coreean". Putea apoi să efectueze livrarea... Îl încerca un sentiment ciudat când se gândea că-şi va părăsi ţara, că nu va mai face jogging cu Tim, că nu va mai schia în Colorado.

După ce trecu de podul peste Anacostia, începură ambuteiajele. Massachusetts era blocată, bifurcându-se pe I Street, aglomerată ca o pistă africană. Fără să-şi dea seama cum, se trezi pe Vermont Avenue, care urca spre nord, şi se angajă pe ea. Era ora la care primele prostituate în ţinută fosforescentă – majoritatea negrese – îşi începeau munca, hărţuind automobiliştii. Aproape că zdrobi una, care se aruncă pur şi simplu pe capota lui. O negresă longilină, cu sâni mari, siliconaţi, cizme albastre şi o fustă din plastic asortată.

– *Hey, man,* te cunosc! urlă ea. Ruşinat, Jonathan acceleră, fără să ştie dacă ea spunea adevărul sau nu. I se întâmplase, când ieşea foarte târziu de la Suitland, să mai recurgă la serviciile lor, pentru o felaţie la cincizeci de dolari într-o

[1] Casă de amanet.

alee întunecată din apropiere, Vermont. Avea o excitaţie violentă şi uşor ruşinată când se lăsa supt de aceste fete de o vulgaritate absolută, cu o gură mare şi sâni de bronz, care îi aspirau scula în câteva minute, făcându-i complimente.

Ieşi în Thomas Circle şi o luă din nou pe Massachusetts, lăsând fantomele fosforescente în spatele lui. În această seară, trebuia să-i facă o surpriză lui Bridget. Vor lua masa în restaurantul franţuzesc din Georgetown, Citronnelle. Mai avea încă ceva din banii israelienilor. A doua zi, vineri, va merge să cumpere alcool, ca de obicei, de la Liquor Store din Suitland Avenue, pentru a petrece un weekend fără angoase. Apoi...

Era aproape euforic când trecu prin faţa cabinei de pe strada 21 unde îl suna Olivia de Portello. Îşi refulă orice remuşcări: dacă nu l-ar fi tras de limbă, ar mai fi trăit încă. Semnaliză şi intră pe mica alee care ducea la imobilul său.

*

* *

Ariel Gur aşteptă ca Mustangul lui Jonathan să dispară pe Suitland Avenue pentru a demara. Îşi asuma un risc considerabil venind să bântuie pe Suitland, unde nu avea nimic de făcut. Din motive de siguranţă, părăsise ambasada israeliană la volanul maşinii sale de serviciu, cu numere marcate CD, şi o parcase în garajul subteran al hotelului Washington Hilton, înainte de a lua

maşina oferită de Aharon Dan, supravieţuitorul din Unitatea 72. O Honda gri, închiriată, bineînţeles, pe un nume fals. Ariel Gur se temea de măsurile de securitate ale Navy Intelligence. Împrejurimile biroului lui Jonathan puteau fi patrulate de oameni în civil ori supravegheate de camere, orice vehicul necunoscut fiind reperat.

Rulă câteva sute de metri pe Suitland Avenue, apoi acceleră. Din fericire, Mustangul era foarte vizibil. Îl ajunse când se opri la un semafor şi lăsă zece maşini între ei.

Israelianul examină cu atenţie vehiculele care-l separau de Mustang, încercând să le memoreze. Distanţa până la Dupont Circle era destul de lungă, ceea ce îi va permite să verifice dacă unul sau mai multe vehicule urmăreau Mustangul. Bineînţeles, FBI-ul dispunea de mijloace sofisticate şi putea să se servească de mai multe vehicule care se schimbau, ceea ce ar fi făcut ancheta sa dificilă. Dar pentru un subiect ca Jonathan Wise, probabil că nu se străduiau prea mult, pornind de la principiul că analistul nu se ştia urmărit.

Unul după altul, urcară pe Alabama, apoi pe Good Hope Road, trecând podul înainte de a urca înspre Lincoln Park pentru a ajunge la Massachusetts. Dintre vehiculele pe care le reperase pe Suitland Avenue, nu mai erau decât trei. O veche maşină portocalie cu negri, din care se auzea muzica dată la maximum, un Cabriolet cu o

femeie şi o furgonetă a unei firme de instalatori. La Lincoln Park, maşina portocalie întoarse pe Caroline Avenue. Patru blocuri mai departe, pe Massachusetts, Ariel Gur văzu furgoneta firmei de instalaţii trecând pe roşu fără un motiv aparent. Pulsul israelianului crescu brusc. Aşteptă înţelept schimbarea culorii la semafor şi ajunse din urmă Mustangul la semaforul următor. Furgoneta, la trei maşini mai în spatele lui Jonathan Wise, era încă acolo...

Când Mustangul urcă din nou pe Vermont Avenue pentru a întoarce în sfârşit pe Thomas Circle, Ariel Gur se convinse că Jonathan Wise era urmărit. Acesta depăşi Thomas Circle, apoi coborî pe Strada 21 şi, în fine, întoarse pe Hillyer Street. Furgoneta de instalatori continuă drept, pe Strada 21. Se opri o sută de metri mai departe, în spatele unei furgonete Con Edison, parcată în faţa unei borne pentru incendii.

Bărbatul care coborî nu avea chiar aerul unui instalator... Schimbă câteva cuvinte cu şoferul furgonetei Con Edison înainte de a urca în maşina sa şi a pleca. A doua furgonetă nu se mişcă, nimeni nu coborî.

Ariel Gur era edificat. Întoarse pe Hillyer Street, urcă pe Dupont Circle. Cele mai rele temeri ale sale se materializaseră: americanii, CIA, Navy Intelligence sau FBI, ajunseseră până la Jonathan Wise, care era supravegheat în mod

constant. Analiză această idee înspăimântătoare urcând pe Connecticut, până la casa lui de pe Yuma Street.

Merse imediat în biroul său şi se aşeză în întuneric. De această dată, era la capătul drumului. El avea responsabilitatea operaţională a afacerii „Yahalom". El trebuia să ia deciziile. Opţiunile care i se ofereau erau din ce în ce mai puţin numeroase. Dar trebuia să ia o decizie urgentă. Jonathan Wise trebuia să fie pe cale a aduna documentele nord-coreene, deci îşi asuma riscuri, fără a şti că era supravegheat. Deci urma să fie prins în flagrant delict de FBI.

Cum să-l prevină? Orice contact direct era foarte periculos.

Dosarul nord-coreean îl obseda pe Ariel Gur. Era înnebunitor să fie nevoit să-l abandoneze în ultimul moment, fără a mai vorbi de consecinţele vizavi de Coreea de Nord. Ariel Gur era prins între ciocan şi nicovală. Risca să piardă pe ambele planuri.

Trebuia să recupereze dosarul nord-coreean de sub nasul americanilor şi apoi să se ocupe de Jonathan Wise. Partea a doua a programului era practic cea mai uşoară. Încercă să se pună în pielea tânărului analist. Acesta va încerca să-l contacteze, ca de obicei, telefonând de această dată de la una dintre cabinele „convenite". Apoi, va lua avionul către New York cu documentele

de la FBI la el... Evident, nu va fi nimeni la întâlnire, dar răul va fi aproape la fel de mare. Exista riscul să se sperie şi să telefoneze acolo unde nu ar fi trebuit...

Ariel Gur reflectă o bună parte din seară. Când se ridică luna, luase o decizie. Nu neapărat cea mai bună, dar cea care apăra interesele imediate ale Israelului. În lupta sa de la Wye Plantation, Benyamin Netanyahu nu trebuia să fie înjunghiat pe la spate. Îi mai rămâneau câteva zile să reziste. El, Ariel Gur, avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore pentru a face ceea ce trebuia. Găsise soluţia gândindu-se la ceea ce Jonathan Wise îi povestise despre viaţa sa.

Urma să fie obligat să lichideze cea mai bună „sursă", punând capăt operaţiunii „Yahalom", şi asta, chiar sub nasul americanilor...

*

* *

Jonathan Wise îşi privi ceasul. Ora patru şi un sfert. Era euforic. Şansa era de partea sa: reuşise să recupereze ultimele documente nord-coreene şi le copiase! Le va lua cu el. Va încerca să profite de weekend pentru a merge la New York. Apoi, nu va mai trebui decât să aştepte să fie scos din ţară... Vorbise din nou cu Bridget despre plecarea lor şi tânăra nu păruse foarte reticentă. Chiar dacă ea nu realiza încă foarte bine totul. În replică, ea nu-şi putea ascunde mândria pe care

o simţea văzând riscurile pe care Jonathan şi le asumase pentru a-şi apăra ţara de adopţie... Era absolut liniştită că nu mai avea rivală şi era gata să-i ierte tot. Această afacere de spionaj avea un parfum de aventură care o excita foarte mult.

Angajaţii de la NMIC începeau să părăsească birourile, schimbând urări de weekend. Jonathan Wise făcu la fel, închise seiful şi formă combinaţia. Ajunse în parcare, privi cerul albastru şi îşi spuse că viaţa era formidabilă. La plecare, santinela îi făcu un semn vesel şi analistul părăsi incinta NMIC, trecând pe lângă clădirile Census Bureau pentru a intra pe Suitland Avenue. Ajuns la intersecţie, în loc să întoarcă la stânga, o luă la dreapta, apoi traversă puţin mai departe Suitland Avenue pentru a se opri la Cedar Hill Inn, o mică clădire din cărămidă roşie. Un panou albastru anunţa: „Liquor Store Restaurant and Carry out". De aici, îşi făcea, în fiecare vineri, provizii de alcool. Era mai puţin scump faţă de Washington şi mereu aglomerat la sfârşit de săptămână. În afară de vânzarea de alcool, patronul încasa cecurile angajaţilor negri de la Federal Center, contra unui modest comision. Pe de altă parte, o „drive-in window" permitea servirea fără a mai coborî din maşină. Jonathan Wise era unul dintre puţinii clienţi albi.

Coborî din Mustang, cu valijoara în mână. Era puţin bizar că nu o lăsase în maşină, dar nu voia să-şi asume niciun risc.

Liquor Store era plin. Jumătate de duzină de clienţi stăteau la coadă la casă. Jonathan Wise se apropie de rafturile de sticle. Nu era grăbit.

*

* *

– La dracu! Am crezut că ne-a reperat!

Pe Chris Jones îl trecuseră transpiraţii reci văzând Mustangul lui Jonathan Wise venind către ei. Aveau obiceiul de a-l supraveghea de la plecarea din NMIC şi intrarea la Cedar Hill Inn, unde erau mereu mai multe vehicule staţionate. De această dată, „submarinul" era o furgonetă albă, fără nicio inscripţie. Divizia tehnică poseda o duzină de astfel de vehicule, folosite rar, dar foarte utile.

Oameni intrau şi ieşeau fără încetare din Liquor Store, cu pachete de bere ori sticle împachetate în hârtie maro în mână. Unii, instalaţi pe câte un zid, începeau să tragă la măsea la faţa locului. Nimeni nu dădea atenţie furgonetei albe. Chiar în faţă, era o staţie de service cu spălătorie automată, ceea ce atrăgea şi mai multă lume.

Brusc, cei trei bărbaţi tresăriră. Un vechi Dodge verde, plin de negri, cu geamurile coborâte şi un radio în fundal, se opri lângă ei. Furgoneta albă trepida! Trei negri coborâră, râzând, evident beţi morţi. Unul dintre ei, încetişor, îşi descheie prohabul şi începu să urineze pe roata

furgonetei. În interior, Chris Jones făcu un salt ca şi cum ar fi făcut pe el. Sau mai rău.

– Nenorociţi de negri! explodă el. Cu adevărat nişte animale. Ce dracu' face acolo, Jonathan, printre toţi negrii ăştia? Eu nu aş îndrăzni să intru acolo...

O altă maşină, japoneză, se opri lângă Dodge. Malko văzu un tânăr alb, cu părul negru, fără cravată, cu o bluză şi blugi, coborând şi intrând în Liquor Store.

– Vedeţi, Chris, remarcă el, sunt şi albi care vin aici...

Vexat, Chris Jones nu răspunse. Un astfel de filaj nu corespundea caracterului său.

*

* *

Odată intrat în Liquor Store, Aharon Dan observă clienţii dintr-o privire, lăsându-şi ochii să se acomodeze cu penumbra relativă. Din uşă nu vedea decât negri, adunaţi lângă casă. La stânga sa, îl văzu pe Jonathan Wise. Acesta era cu spatele la el, căzut în contemplarea rafturilor pline cu sticle care tapiţau pereţii buticului. Era pe jumătate ascuns după un negru gras ce număra bancnote şifonate. Nimeni nu era atent la noul sosit. Scoase din buzunarul hainei o cagulă din mătase neagră, o trase pe cap şi smulse de la centură un pistol mare, automat, Glock de 9 mm. Nu-şi imaginase că va fi atâta lume. Din toată

forţa plămânilor, urlă, pentru a domina zumzetul conversaţiilor:

– *Everybody freeze! It's a stick up!*[2]

Nimeni nu băgă de seamă. Atunci, fără să ezite, trase un foc de armă în aer.

*

* *

Asurzit de muzica din Dodge, Malko îşi reluă supravegherea. Jonathan Wise nu ieşea. Brusc, Malko se întrebă de ce îşi luase servieta în interiorul magazinului. Şi ce făcea acest alb în acest butic excentric? Nu avea figura unui angajat al marinei.

Şi dacă, pur şi simplu, Liquor Store servea de loc de schimb? Chiar sub nasul lor.

– Chris, zise el, e ceva bizar la mijloc.

– Ce? întrebă „gorila", urlând pentru a acoperi muzica.

Malko nu avu timp să răspundă. O explozie acoperi zgomotul muzicii.

[2] Nu mişcă nimeni! E un jaf!

CAPITOLUL XVII

Gălăgia încetă brusc. Clienţii de la tejghea se întoarseră, într-o linişte de mormânt. Unii ridicară mâinile, alţii rămaseră înţepeniţi, cu un aer năucit, în timp ce alţii se aruncaseră pe jos.

– *Motherfucker!* bombăni un uriaş în ţinută albastră; încearcă numai să-mi iei banii!

Scosese deja un cuţit enorm din buzunar... Aharon Dan îl ignoră. Cu arma în mână, se apropie de tejghea, pe stânga, acolo unde se afla casa. Trei negri se îndepărtară prudent. Casierul, un negru bătrân cu o bonetă roşie de lână în ciuda căldurii, îl fixă, cu mâinile pe tejghea. Aharon Dan îl observă atunci pe funcţionarul de la biroul „drive-in" încercând să se strecoare de la ghişeul său, cu corpul la orizontală. Trase un al doilea foc de armă în direcţia sa...

– *Don't move!*[1]

Negrul înţepeni, cu faţa în sus, dând din picioare ca un peşte pe uscat. Israelianul îndreptă arma spre casier.

– *Gimme the money. Now!*[2]

---

[1] Nu mişca!

[2] Dă-mi banii! Acum!

Cum acesta ezită, trase un al treilea foc de armă la câţiva centimetri de capul său. Trebuia ca martorii să-şi amintească un nebun exaltat, care trăgea în toate direcţiile. De această dată, casierul făcu un salt înapoi. Aharon Dan trecu mâna peste tejghea, o băgă în sertarul deschis şi începu să îi ia cu pumnul, îndesându-i într-o pungă de hârtie pe care o ţinea în mâna stângă. În câteva secunde, casa fu goală. Se dădu înapoi şi strigă din nou:

– Toată lumea jos. Culcat!

Era momentul.

Pivotă şi aruncă o privire prin butic, întâlnind privirea înnebunită a lui Jonathan Wise, cu servieta în mână. Îndreptând pistolul Glock în direcţia sa, urlă:

– Şi tu!

Degetul său apăsa deja pe trăgaci.

*

* *

Malko împinse cu toată puterea uşa de la Liquor Store, fotografiind cu privirea interiorul, într-o fracţiune de secundă. Între oamenii întinşi pe jos, cei aliniaţi la tejghea, cu mâinile în aer, şi angajatul de la „drive-in window" încă la orizontală, scena era aproape comică.

Ceea ce era mai puţin comic era negrul uriaş în ţinută albastră, cu un cuţit în mână, Jonathan Wise, livid, cu spatele la peretele de sticle, şi omul cu cagulă care îl ameninţa cu arma şi care nu îl văzuse încă pe Malko.

– *Drop your gun!*[3] strigă Malko în direcţia acestuia.

Omul cu cagulă se întoarse brusc. Malko îi văzu ochii reci prin găurile cagulei şi crisparea degetului său pe trăgaci. Instinctiv, apăsă pe cel al pistolului său, Beretta 92, care îi zvâcni în mână. Omul cu cagulă neagră se dădu înapoi, lovit, iar braţul care ţinea încă Glock-ul căzu de-a lungul corpului. În acelaşi moment, negrul uriaş făcu un pas înainte şi, cu toată forţa lui, îi înfipse cuţitul în spate cu un gâfâit de tăietor de lemne.

Chris Jones trecu în faţa lui Malko, cu Magnumul său în mână. Negrul uriaş lăsă brusc cuţitul plantat în spatele omului cu cagulă şi ridică mâinile strigând:

– *Hey, cool, man!*[4]

Omul cu cagulă se prăbuşi în genunchi. Lăsă Glock-ul să-i cadă pe pardoseala prăfoasă. Numaidecât, negrii, care păreau în catalepsie ceva mai devreme, se aruncară peste rănit, luându-l la lovituri de picioare. Livid, ţinându-se de servieta sa, Jonathan Wise îl fixa cu privirea pe agresor. Rămăsese împietrit, cu spatele la sticle. Bolborosi cu o voce palidă:

---

[3] Aruncă arma!

[4] Încet, omule!

– Mă ucidea cu siguranţă! *My God, you saved my life!*[5]

Milton Brabeck şi Chris Jones îndepărtară fără menajamente mulţimea năpustită peste rănit. Negrii se felicitau zgomotos. Casierul înşfăcă un teanc gros de bancnote de o sută de dolari urlând:

– Rahatul ăsta nu i-a văzut!

Sări peste tejghea şi recuperă punga cu bani, dându-i un picior în treacăt omului întins pe jos. Acesta nu mai mişca. După glonţul tras de Malko şi cuţitul înfipt în spate, tot sângele i se scurgea din corp... Se auzi urletul unei maşini de poliţie. Sirena se opri foarte aproape. Înainte ca Malko şi cele două „gorile" să poată mişca.

Apăru un poliţist, cu arma în mână, şi se opri îngrozit. Chris, Milton şi Malko îşi mascaseră discret armele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă poliţistul apropiindu-se de corpul întins pe jos. Oamenii din restaurant au auzit împuşcături.

Casierul răspunse.

– Tipul ăsta a vrut să fure banii. S-a apucat să tragă în toate direcţiile.

Poliţistul dădu din cap.

– Trebuia să se întâmple, cu toţi banii pe care îi faceţi vinerea!

---

[5] Dumnezeule! Mi-aţi salvat viaţa!

Se ghemui lângă cadavru şi puse mâna pe carotida bărbatului cu cagulă. Ridică numaidecât capul.

– E mort. Cine i-a dat lovitura de cuţit?

– Eu, zise scârbit gigantul negru în ţinută albastră. Urma să-l ucidă pe albul ăla, de acolo.

Arătă spre Jonathan Wise, încă imobilizat cu spatele la sticle. Poliţistul prinse cagula şi trase de ea, descoperind chipul mortului.

– *Dirty white boy!*[6] bolborosi el.

Afară, se auzea sunetul unei sirene. Soseau întăririle. Câteva secunde mai târziu, năvăliră trei poliţişti, cu arma în mână. Chiar în momentul în care primul, aplecat peste corp, exclamă:

– Mai este o rană. S-a tras asupra lui!

Linişte de mormânt. Poliţistul se ridică şi privi în jurul lui, apostrofând casierul.

– Dumneavoastră aţi tras?

Negrul dădu din cap.

– Nu eu, el!

Arătă spre Malko. Poliţistul se apropie de el, cu privirea încruntată.

– Dumneavoastră aţi tras, *sir?*

– Da, zise Malko.

– Unde este arma dumneavoastră?

Malko scoase Beretta 92 de la centură şi o întinse poliţistului ţinând-o de ţeavă.

---

[6] Alb împuţit!

– Poftim.

– Aveţi dreptul să deţineţi această armă, *sir*? Deţineţi un permis?

– Nu este a mea, replică Malko, ci a acestui domn.

Îl indică pe Chris Jones. „Gorila" se apropie de poliţist, ţinând în podul palmei sale un ecuson plastifiat.

– *Eu* am licenţă, anunţă el calm.

Ceilalţi poliţişti, uimiţi, contemplau scena fără să intervină. Clienţii negri începură să se uite la cei trei albi cu o privire ciudată. Totul era bizar.

– Aveţi un act de identitate? întrebă poliţistul.

Chris Jones scoase acreditarea de la Central Intelligence Agency.

– Iată.

Milton Brabeck înaintă şi arătă şi el documentele sale. Poliţiştii erau vizibil surprinşi. Veniţi pentru un jaf într-un Liquor Store penibil, unde nu erau de obicei decât negrii, au dat peste agenţi CIA. Care, în plus, se folosiseră de armele lor.

În acelaşi moment, Jonathan Wise se strecură în apropierea poliţistului şi arătă cardul plastifiat de la Navy Intelligence Maritime Center.

– Lucrez peste drum, explică el, am venit doar ca să cumpăr puţin scotch. Pot să plec?

Poliţistul notă identitatea acestuia în carneţel şi îl însoţi până la ieşire. Afară, îl întrebă cu jumătate de voce.

– *Sir*, îi cunoaşteţi pe cei trei albi prezenţi aici?

– Deloc, este prima dată când îi văd. De ce?

Poliţistul avu un zâmbet stânjenit.

– *Well*, dumneavoastră lucraţi la Navy Intelligence, iar ei la CIA. Aţi fi putut avea o întâlnire...

La cuvântul CIA, Jonathan Wise simţi cum i se înmoaie picioarele. Poliţistul îi aruncă o privire intrigată.

– Nu vă simţiţi bine? Sunteţi alb ca varul.

– Ba da, ba da, bâigui Jonathan Wise. Sunt bine. Mi-a fost foarte frică, evident, acel om era pe punctul de a mă răpune. Pot...

– *No problem!* Fiţi atent în trafic.

Jonathan Wise se furişă literalmente până la Mustangul său. Mâna îi tremura atât de tare, că avu probleme să bage cheia în contact. Demară, lăsând o parte din pneurile sale pe ciment. Creierul îi fierbea. Dacă agenţii CIA au apărut atât de repede, înseamnă că îl supravegheau. Centrala CIA se afla la Langley, în Virginia, la patruzeci de minute de aici. Nu putea fi o întâmplare.

Era atât de bulversat, încât trecu pe roşu la intersecţia cu Suitland Avenue. Imediat după aceea, se opri la un supermarket şi îşi cumpără o sticlă de energizant. Va avea nevoie de el. Toate planurile sale erau confuze. Nu se mai punea problema să meargă la New York. Privi servieta

aşezată pe scaunul de lângă el. Dacă agenţii CIA ar fi ştiut ce se afla în ea...

Şi îşi zicea că va petrece un sfârşit de săptămână relaxant! Acceleră. Era nerăbdător să-şi împărtăşească temerea lui Bridget. Pentru o secundă, se gândi să lase un mesaj pe robotul lui Ariel Gur. Dar la ce bun? Pe moment, trebuia neapărat să reflecteze.

*

* *

– Sunaţi-l pe şeful meu, vă va explica el, îi zise Chris Jones locotenentului de poliţie care preluase ancheta.

Îi dădu numărul de fix de la Langley şi interiorul lui Jeffrey Townsend, apoi se duse şi se rezemă de tejgheaua de la Liquor Store. Lucrurile reveniseră la normal. O ambulanţă sosise şi ridicase cadavrul. Bineînţeles, nu avea niciun document asupra sa.

Poliţistul se retrase în maşina lui pentru a telefona. Aşteptarea se prelungi aproape trei sferturi de oră... În cele din urmă, locotenentul de poliţie se întoarse, nu tocmai fericit.

– Puteţi pleca, îl anunţă acesta. Am acceptul comisarului de poliţie. Nu vom pomeni nimic despre focul de armă. În raport vom consemna că tipul ăsta a murit în urma unei lovituri de cuţit...

– Mersi, zise Chris Jones. Putem pleca?

– Puteţi pleca. Toţi trei. Poliţistul se resemnă şi întrebă cu voce joasă: *Holy shit!* Pentru ce aţi venit aici? E plin de negri.

– Am venit să ne facem plinul de băutură pentru sfârşitul de săptămână, zise Chris Jones fără să clipească.

Poliţistul îi privi pe cei trei urcând în „submarin". Dădu din cap: era pentru prima dată când vedea agenţi CIA în carne şi oase... De-abia urcat în furgonetă, Milton Brabeck întrebă:

– Credeţi că şi-a dat seama de ceva?

Malko zâmbi resemnat.

– Şi un mongoloid de patru ani ar fi înţeles. În mod clar, ne-a reperat. Dar nu a înţeles tot.

– Adică? întrebă Chris Jones.

– Nu era un jaf adevărat, explică Malko. Cred că bărbatul pe care l-am doborât venise să-l omoare pe Jonathan Wise. În contul israelienilor. Bine regizat.

La volan, Chris Jones se angajă pe Suitland Avenue. Malko îşi zise că misiunea sa virase într-o direcţie imposibilă. Trebuia neapărat să surprindă în flagrant un bărbat care se ştia supravegheat şi să-i împiedice pe israelieni să-l lichideze. Aparent, aceştia din urmă înţeleseseră că reprezenta un pericol mortal pentru ei. Doar Jonathan Wise ignora acest aspect. Era ultimul atu deţinut de Malko.

*

* *

Bridget Wise ascultase povestea soţului ei şi îngheţă. Pregătise mâncarea, dar nu le mai era foame. Brusc, ea îşi dădu seama de altceva, şi mai groaznic.

– Cum arăta cel care a tras? întrebă ea.

– Un blond înalt, cu ochii ca de pisică. Galbeni.

Bridget Wise avu impresia că-i înfigea cineva un cuţit în inimă. Raţiunea îi spunea să tacă, dar nu se putea abţine.

– Cred că-l cunosc, zise ea.

Jonathan o privi stupefiat.

– Pe el? De unde?

– În seara în care ai fost la New York, am ieşit la restaurantul Houston. Am băut cam mult. Eram foarte tristă. A flirtat cu mine. Pe moment, am crezut în mod naiv că dorea doar să se culce cu mine. Acum, înţeleg.

Jonathan amuţi.

– De aia nu ai ajuns acasă!

Bridget găsi forţa necesară pentru a minţi din nou.

– Nu mă puteam ţine pe picioare. Am dormit în camera lui, dar n-am făcut nimic, îţi jur. De altfel, nu eu îl interesam, ci tu...

Jonathan Wise era gata să creadă orice. Puse mâna pe piciorul soţiei sale cu un zâmbet puţin forţat.

– Ce facem? întrebă el. Am luat şi ultimele documente. Sunt aici, în servieta mea.

– *My God!*

Bridget privi servieta neagră ca şi cum urma să-i explodeze sub ochi. În faţa terorii vizibile de pe chipul ei, Jonathan o luase de umeri.

– În seara asta vom dormi. Voi găsi o idee.

Plecaseră în cameră fără să se atingă de cină. Niciunul n-ar fi fost în stare să înghită ceva.

*

* *

La volanul furgonetei albe, Chris Jones făcu trei tururi ale blocului, de la Hillyer Court până la Massachusetts şi retur pe Strada 26. Nimic nu mişca la Hillyer Court, nr. 2830, iar maşinile cuplului Wise erau tot acolo.

– Ajunge pentru seara asta, decise Malko. Reluăm treaba de dimineaţă, deşi nu cred să se întâmple mare lucru.

– Mă sacrific, zise Milton Brabeck. Oricum nu e nimic la televizor astă-seară.

*

* *

Jonathan Wise nu reuşise să doarmă mai mult de două ore, derulând şi rederulând în minte datele problemei. Când Bridget deschise ochii, îi adresă un zâmbet forţat.

– Cred că am găsit ceva, o anunţă el. Mai întâi, voi folosi sistemul de legătură de care ţi-am vorbit. Pentru a avea un contact rapid.

Bridget făcu ochii mari.

– Dar cum vor proceda? Eşti...

– Se descurcă ei, o întrerupse Jonathan. Dar, e ceva şi mai urgent: nu putem păstra toate aceste documente „Top Secret".

– Le arzi?

Era o soluţie care nu-i trecuse deloc prin cap.

– Nu, zise el. Le vom lăsa la biroul de bagaje de pe National Airport. Luăm maşina şi mergem la Georgetown Mall ca şi cum am face cumpărături. Conduc eu. De îndată ce ajungem în parcarea subterană, iei servieta cu documente şi ieşi pe uşa de la nivelul 1, care dă pe malul canalului. Mergi peste pasarela care îl traversează pentru a ajunge în strada Grace. Acolo, vei găsi cu siguranţă un taxi, sau mergi pe jos până la Wisconsin. Apoi, vei merge la National Airport, vei lăsa plicul într-un seif al serviciului de bagaje şi te vei înapoia. Te voi aştepta la Deli, la primul etaj.

– Perfect, zise simplu Bridget. Sper ca totul să decurgă bine.

Trăia această istorie ca pe un serial de televiziune, fără să discearnă prea bine realitatea. Visa la ideea de a fi spion... Jonathan intră la duş. Sub jetul de apă călduţă, se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să intre direct în ambasada Israelului şi să se refugieze sub protecţia lor.

*

* *

Ariel Gur avea obiceiul să citească *Washington Post* în fiecare dimineaţă, în timp ce-şi lua micul dejun, cu faţa spre grădina sa. Mai întâi politica, apoi ştirile locale. Nu avea nicio veste de la Aharon Dan, dar *ştia* că lucrurile nu s-au derulat conform planului său. Deocamdată, nu era decât o intuiţie.

Deschise ziarul la pagina B1. Aici, reunite sub rubrica „Turul regiunii", ziarul grupa diverse fapte violente din ziua anterioară. Parcurse articolele, iar pulsul său se acceleră când citi: „Jaf armat în Suitland".

„Un bărbat din rasa caucaziană, neidentificat, a avut o tentativă de jaf în Liquor Store din Suitland, Cedar Hill Inn. A primit o lovitură de cuţit şi a murit pe loc..."

Ariel Gur aşeză ziarul, bulversat. „Caucazianul" neidentificat era Aharon Dan. Ce se întâmplase? Niciun cuvânt despre Jonathan Wise. Deci, acesta scăpase atentatului. Iar Ariel Gur mai pierduse un om.

Îl cuprinse o tristeţe profundă. Aceşti tineri morţi pentru patria lor, îngropaţi ca anonimi. Iar el, neputincios, imun şi distrus. El fu cel care gândise acest mod de a-l lichida pe Jonathan Wise sub nasul paznicilor lui.

Plecase de la principiul că cei care îl supravegheau pe Jonathan Wise o vor face de departe, pentru a nu fi reperaţi. Nu-l vor însoţi, cu sigu-

ranţă, într-un magazin. Aici nu se înşelase... Dar ceva mersese prost, iar Aharon Dan murise.

O singură consolare: Jonathan Wise nu bănuia nici măcar o secundă că prietenii săi au vrut să-l ucidă.

Era Sabatul. La Wye Plantation, negocierile israeliano-palestiniene fuseseră întrerupte. Lupta va fi reluată duminică. Benyamin Netanyahu nu cedase deloc. Ariel Gur îşi goli mintea, rugându-se la Dumnezeu să-l ajute, chiar dacă el nu era prea pios. Brusc, se întrebă dacă nu cumva eşecul asasinării lui Jonathan Wise nu era un semn venit din cer, care îl atenţiona că operaţiunea „Yahalom" trebuia continuată, în ciuda riscului enorm asumat.

CAPITOLUL XVIII

Jonathan Wise muşcă cu toţi dinţii din sandvişul său cu şuncă. Ceva mai liniştit. Bridget revenise da la National Airport şi, aparent, totul decursese bine. Servieta conţinând tot dosarul nord-coreean – mai gros de zece centimetri – se afla într-un seif al biroului de bagaje de pe aeroport. Pe de altă parte, el lăsase un mesaj pe mesageria care îi permitea să corespondeze cu Ariel Gur: o femeie în verde va veni luni să cumpere discuri, la ora cunoscută. Trebuia întrebată dacă avea întâlnire cu un anume Dan Cohen.

În timp ce aştepta întoarcerea lui Bridget admirând, la etajul patru, un show-room cu ultimele creaţii ale arhitectului de interioare Claude Dalle, avusese timp să reflecteze la măsurile care trebuiau adoptate. O privi pe Bridget mestecându-şi sandvişul şi bău o gură de bere. Deşi proisraelian, nu era foarte religios şi nu ţinea Sabatul.

De îndată ce Bridget îşi termină sandvişul, puse mâna peste a ei şi zise cu o căldură neobişnuită:

– Eşti nemaipomenită!

Tânăra zâmbi fără a-i răspunde. Jonathan Wise continuă numaidecât:

– Îţi voi cere să mă mai ajuţi puţin. Acum, că sunt sigur că mă supraveghează, există anumite

riscuri pe care nu pot să mi le asum. Aceste documente trebuie transmise la New York. Ai face asta pentru mine?

Bridget nu ezită decât o secundă.

– Da, zise ea, dacă nu e prea greu.

– Este foarte uşor, afirmă soţul ei. Luni dimineaţa, pleci de aici, ca şi cum ai merge la cumpărături. Îţi pui taiorul verde. Apoi, iei un taxi şi mergi pe National Airport, unde îţi cumperi un bilet pentru primul zbor în direcţia New York. US Air sau Delta. Bineînţeles, înainte de a zbura, vei recupera actele.

– Şi apoi? La New York?

Bridget era pasionată: avea impresia că intră într-una din vieţile secrete ale soţului ei.

– Trebuie să fii, pe la amiază, la magazinul de discuri Sam Goodies, la intersecţia dintre strada 42 şi Second Avenue. Rămâi în faţa raionului „hituri" şi cineva te va contacta întrebându-te dacă îl aştepţi pe Dan Cohen.

– Şi dacă nu vine nimeni?

– Te duci la restaurantul Muldoon's, pe Third Avenue, între străzile 42 şi 43. Este locul de întâlnire de rezervă.

Bridget îl privi neliniştită.

– Vor veni, în ciuda a ceea ce se întâmplă?

– În primul rând, ei încă nu ştiu, pretinse Jonathan Wise. Apoi, au nevoie cu orice preţ de aceste documente. Vor veni.

– Sper că...

Jonathan o întrerupse.

– Îi voi face să creadă că voi pleca la New York de pe aeroportul din Baltimore. Pentru a-i deturna. Vei fi în siguranţă. Voi face o rezervare pe numele meu.

Bridget aprobă cu un zâmbet. Îl considera pe soţul ei formidabil. Dar era cu picioarele pe pământ.

– Şi dacă, în ciuda tuturor măsurilor, mă prind cu documentele? întrebă ea. Ce fac?

Jonathan prevăzuse această întrebare.

– Zici că nu ştii ce conţine servieta. Că eu ţi-am dat-o şi că trebuie să o înmânezi unui diplomat pakistanez din delegaţia Pakistanului la Naţiunile Unite, Mohammed Iqbal Butt. Trebuie să-ţi notezi numele pe ceva.

– Cine e?

– Un tip pe care îl cunosc foarte puţin. Asta doar pentru a le deturna suspiciunile. *Ştiu* că lucrează pentru ISI, serviciile pakistaneze. Dar stai liniştită, nu o să se întâmple nimic, iar seara te scot la cină la Marrakesh.

Bridget schiţă un zâmbet. Adora acest restaurant. Jonathan continuă:

– Îţi dai seama că, având în vedere tot ce se întâmplă, vom fi obligaţi să plecăm de urgenţă în Israel.

– Înţeleg, admise Bridget.

De când descoperise activitatea secretă a soţului ei, Bridget avea impresia că trăieşte într-o

lume virtuală, că participă la un joc video. Jonathan se ridică.

– Haide, să mergem să facem nişte cumpărături. Am văzut un butic Victoria's Secret, la etajul trei.

Bridget adora lenjeria. Nu înţelese de ce roşise, dar o puse pe seama celor întâmplate.

*

* *

– Iată-l pe Jonathan, anunţă Milton Brabeck, cu ochii scrutând prin orificiile „submarinului" parcat pe strada 24.

El şi Malko erau în furgoneta albă utilizată şi săptămâna trecută. Chris Jones se ascundea pe Strada Hillyer, la volanul unui Ford bej. Profitaseră de sfârşitul de săptămână pentru a-şi întări dispozitivul, cu scopul de a evita orice surpriză. Încă din seara precedentă, un Falcon 50 aparţinând CIA-ului era „în aşteptare" pe aeroportul Ronald Reagan. Astfel, Jonathan Wise nu mai putea să le scape printre degete, dacă nu găseau bilete de avion. La New York, doi agenţi din biroul agenţiei stăteau ca pe ace pe aeroportul La Guardia, înarmaţi cu pozele lui Jonathan şi ale soţiei sale. Fiecare la sosirile aeronavelor US Air sau Delta.

Toţi ţineau legătura prin telefon, astfel că existau puţine şanse ca Jonathan Wise să treacă prin ochiurile plasei.

– Chris, ocupaţi-vă de el, ordonă Malko pe telefonul său. Va sosi pe Dupont Circle prin Strada P. Noi ne ocupăm de Bridget.

Era opt dimineaţa şi, ca în fiecare luni, Jonathan Wise părea că merge la birou. Mustangul său scoase botul pe ieşirea din aleea spre biroul său şi o tăie prin faţa lor, virând două blocuri mai încolo, pe P Street. De unde erau, Malko şi Milton Brabeck ţineau în vizor Subarul alb al lui Bridget Wise, parcat pe Hillyer Street.

*
* *

La nouă şi cinci, Bridget Wise, îmbrăcată cu un taior verde, ieşi de la nr. 2830 de pe Hillyer Street şi porni pe jos spre Connecticut Avenue.

– Urmaţi-o, îi ordonă Malko lui Milton Brabeck.

La capătul străzii, tânăra femeie făcu la dreapta, către Dupont Circle, şi ajunse apoi pe celălalt trotuar al bulevardului Connecticut, pentru a intra în salonul de coafură Harlow, la nr. 1607. Milton îl sună pe Malko care, la volanul furgonetei, ajunse la Dupont Circle şi oprise la giratoriu. Nu aşteptară mult timp. Douăzeci de minute mai târziu, Bridget Wise ieşi şi merse spre Dupont Circle, unde chemă un taxi.

Chiar în acel moment, sună telefonul lui Malko. Era Chris Jones, foarte agitat.

– Nu merge la Suitland! anunţă el. Tocmai s-a angajat pe 95 în direcţia nord-est. S-ar zice că merge spre Baltimore.

Malko se precipită spre harta afişată pe una din laturile furgonetei. Autostrada 95 mergea spre Baltimore, dar o ieşire dădea spre Baltimore Washington International Airport.

– Să nu cumva să-l scăpaţi, ordonă Malko. Poate va lua un avion spre New York.

Milton Brabeck se întoarse.

– Coborâm pe New Hampshire, preciză el. Vom ajunge la Washington Circle.

Malko veni în spatele lui. Taxiul lui Bridget făcu giratoriul şi se angajă pe strada 23, în direcţia sud. Ajuns la Lincoln Memorial Circle, viră la stânga şi se angajă pe Arlington Memorial Bridge care traversa Potomacul. Apoi, pe direcţia sud, taxiul o luă spre George Washington Parkway.

– Mă duc la National Airport, zise Malko. Anunţaţi echipajul de la Falcon. Ori Jonathan, ori ea pleacă la New York. Sau amândoi.

Milton îl lăsă pe Malko în faţa terminalului şi plecă să parcheze. Bridget se grăbi spre ghişeul US Air, observată de departe de Malko. De îndată ce obţinu biletul, ea se îndreptă spre sosiri. Inima lui Malko bătu şi mai tare când o văzu apropiindu-se de biroul de bagaje din aeroport. Şi pulsul îi urcă la 150 când ea scoase servieta neagră. De această dată, nu mai exista niciun dubiu. O mai urmări până la sala de aşteptare, înainte de a dispărea. Milton Brabeck îl găsi la „punctul de întâlnire".

– Veniţi, zise el, aparatul e gata de decolare.

De această dată, aveau un mic avans faţă de Jonathan Wise. Mulţumită Falconului CIA-ului, Malko va ajunge la New York înaintea lui Bridget.

*
* *

Jonathan opri în parcarea Baltimore Washington International Airport, luă trenul de transfer şi se duse în aerogară. Comandă o cafea la bar, se instală pentru câteva minute, până la ora decolării avionului pe care trebuia să-l ia, apoi făcu acelaşi parcurs în sens invers. Mândru de strategia sa. Fără să-şi dea seama, măcar o clipă, că Chris Jones nu îl scăpase din ochi.

Analistul plecă pe autostrada 195, apoi pe 95, în direcţia sud. Când se încadră pe Suitland Avenue, nu era nici măcar ora unsprezece.

Opri în parcarea de la Navy Intelligence Maritime Center şi merse în biroul său, rugându-se ca Bridget să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Conveniseră să nu se sune, din cauza posibilelor interceptări. Trebuia să aştepte seara pentru a afla ce se va fi întâmplat la New York.

*
* *

Ariel Gur recepţionase mesajul lui Jonathan, sâmbătă la unu şi zece. Era clar: analistul o trimitea pe soţia sa în locul lui, pentru a diminua riscurile, ceea ce era poate iluzoriu. În oricare alt caz, i-ar fi ordonat lui Joseph Yagor să nu meargă

la întâlnire. Doar că avea o nevoie presantă de documentele nord-coreene. Ariel Gur ştia că dacă Bridget se întorcea la Washington cu ele, nu mai avea nicio şansă să le obţină.

Pe de altă parte, dacă americanii îl supravegheau pe Jonathan, poate că nu o supravegheau şi pe soţia acestuia.

În orice caz, riscul era ridicat.

Totodată, în situaţia în care era, nu mai avea de ales. Ridică telefonul, rugându-se la Dumnezeu, ca de această dată să fie de partea lui. Mai avea o problemă: odată cu dispariţia lui Aharon Dan, nu mai avea pe nimeni la dispoziţie. Nu mai rămânea decât Joseph Yagor care, în mod normal, nu ar fi trebuit să treacă niciodată în prima linie. Unitatea 72 a Mossadului îl decepţiona. Cei trei membri îşi găsiseră moartea, fără alt rezultat decât comutarea atenţiei americanilor spre o operaţiune care trebuia să rămână „ermetică".

Când îl avu pe Joseph Yagor la telefon, pe un circuit protejat, sunând dintr-o cabină publică din Washington o altă cabină publică din New York, îi explică situaţia şi ceea ce preconiza el pentru a limita la maximum riscurile. Ariel Gur era obligat să facă ceea ce se evita *întotdeauna*: implicarea unui ocupant al unei poziţii oficiale într-o operaţiune secretă şi compromiţătoare.

*

* *

Bridget Wise tresări auzindu-şi numele în boxele terminalului US Air de pe aeroportul La Guardia. Tocmai debarcase, iar zborul o destinse puţin. Nimic îngrijorător sau suspect. Boxele repetau: „Mrs. Bridget Wise, vă rugăm contactaţi biroul de informaţii din aerogară".

Bridget ezită. Nu era o capcană pentru a o demasca în faţa unor eventuali urmăritori? Dar, în aceeaşi măsură, putea fi un mesaj de la Jonathan care să-i dea instrucţiuni suplimentare sau să anuleze operaţiunea... Angajata biroului îi adresă un surâs călduros.

– Mrs. Wise, am primit un mesaj pentru dumneavoastră.

Îi întinse un plic închis. Bridget Wise îl deschise. Nu erau decât câteva cuvinte bătute la maşină. „Întâlnirea este relocalizată. Mergeţi la New York Mall, pe Broadway, Strada 34."

Bridget Wise se îndreptă spre ieşire pentru a lua un taxi.

Ar fi dat orice să poată auzi vocea soţului ei, dar era imposibil. În taxi, se întoarse de câteva ori pentru a vedea dacă era urmărită.

*

* *

Malko şi Milton Brabeck ajunseră pe aeroportul La Guardia cu douăzeci de minute înaintea lui Bridget. Milton o „culese" la sosirea cursei aeriene şi o urmă în aerogară, în timp ce Malko aştepta într-o limuzină „Stretched" cu geamuri

negre, furnizată de CIA, cu doi agenţi din biroul newyorkez. Imediat ce tânăra se îndreptă spre ieşire, „gorila" se precipită spre biroul de informaţii, scoţându-şi legitimaţia de la *Secret Service*.

– Care era mesajul pentru doamna Wise? întrebă el pe un ton fără replică.

Angajata, o portoricană de vreo douăzeci de ani, panicată, nici măcar nu-şi dădu seama că legitimaţia era de mult expirată. Terifiată de ochii gri şi reci ai „gorilei", îi spuse că nu citise mesajul. Milton Brabeck se grăbi în direcţia limuzinei.

– Tocmai a luat un taxi, îl anunţă acesta pe Malko.

Circulaţia era lejeră şi nu le fu greu să ajungă din urmă taxiul. Le luase mai puţin de jumătate de oră să ajungă în Manhattan, prin Midtown Tunnel. Apoi, traversară Manhattanul de la est la vest. Bridget Wise fu lăsată chiar în faţa lor şi intră în imensul New York Mall. Acesta număra şase etaje şi se întindea într-un bloc întreg, între străzile 33 şi 34, cu intrări multiple.

Malko şi Milton Brabeck plonjară în mulţimea care lua cu asalt scările rulante şi ascensoarele transparente. Se despărţiseră instantaneu. Milton rămase la parter, supraveghind-o pe Bridget Wise care se oprise în faţa biroului de informaţii, în timp ce Malko urcă la primul nivel de unde supraveghea mai bine mişcările mulţimii de la parter.

Tânăra femeie stătea nemişcată, cu servieta în mână, privind în jurul ei, aparent pierdută. După câteva minute, luă scările rulante. Malko îşi făcu puţin loc. Milton Brabeck şi ceilalţi doi agenţi CIA newyorkezi luaseră şi ei scările rulante.

*

* *

Malko se uită la ceas. Trecuse o oră de când sosise Bridget Wise. Rătăcea prin Mall, trecând de la un etaj la altul, oprindu-se în faţa vitrinelor, vizibil dezorientată, busculată de toţi gură-cască. O văzu intrând într-un ascensor în ultima clipă şi se grăbi spre subsol. Urmăritorii ei, luaţi din scurt, se năpustiseră spre scările de serviciu. Două minute mai târziu, telefonul lui Malko sună:

– Am pierdut-o, îl anunţă Milton Brabeck.

Malko înjură printre dinţi. Nu avea să fie păcălit din nou! Un gând sumbru îi trecu prin cap. După ceea ce se întâmplase la Liquor Store din Suitland, ştia că israelienii doreau să-l lichideze pe Jonathan Wise. Poate că ordinul se extinsese şi la soţia acestuia, iar această întâlnire nu avea probabil alt scop decât să o lichideze după recuperarea documentelor... Sună numaidecât „gorila".

– Milton, chemaţi-o pe Bridget Wise prin boxele din Mall. Repede! Poate că ceilalţi se pregătesc să o ucidă.

Câteva minute mai târziu, zecile de boxe care serveau anunţurilor publicitare răspândeau acelaşi

anunţ: „Mrs. Bridget Wise, vă rugăm să contactaţi imediat biroul de informaţii de la parter."

Apelul fu reluat de vreo zece ori, într-o indiferenţă generală. Milton Brabeck şi cei doi agenţi ai CIA se precipitară la parter pentru a supraveghea intrările. Trebuia cu orice preţ să evite ca Bridget Wise să le scape printre degete. De la primul etaj, Malko observa mulţimea. Taiorul verde rămânea invizibil.

Neliniştea îi crease un nod în gât. În fiecare secundă, se aştepta să descopere o dramă. Israelienii demonstraseră că nu se dădeau înapoi de la nimic.

*

* *

Auzind anunţul, Joseph Yagor avu impresia că primise un pumn în plină figură. De o jumătate de oră, o supraveghea pe Bridget Wise de la distanţă, încercând să vadă dacă este urmărită. Ordinele lui Ariel Gur erau simple: să smulgă servieta tinerei femei fără să aibă contact cu ea, şi să scape cât mai repede. O maşină a Mossadului aştepta afară, oprită pe banda de mers, cu doi agenţi de susţinere împrumutaţi de la consulat. Joseph Yagor nu era înarmat. Chiar dacă Bridget Wise era supravegheată, schimbul se va face prea repede pentru ca americanii să poată interveni. Doar că Joseph Yagor nu mai participase niciodată la o asemenea operaţiune şi inima îi bătea cu putere.

Se afla la zece metri în spatele lui Bridget Wise, la etajul doi. Tânăra cumpărase un pulover de la Gap. O văzu ezitând, privind în jurul ei, apoi întorcându-se şi îndreptându-se spre scările rulante. Mări pasul. Era imposibil să acţioneze la oricare dintre etaje: agenţii de securitate puteau să-l intercepteze. Era obligat să-i fure servieta la parter, în apropiere de o ieşire.

Bridget Wise era foarte palidă când trecu prin faţa lui, umblând ca un robot. Ezită puţin înainte de a lua scările. Joseph Yagor se strecură în spatele ei, cu mâinile umede şi pulsul la 130. Ajunseră în acelaşi timp la parter. Din nou, Bridget Wise ezită, privind în jurul ei. Profitând de faptul că se opri în loc, Joseph Yagor îşi făcu curaj, ţâşni din spatele ei şi îi smulse servieta cu atâta brutalitate, încât tânăra căzu pe jos!

Joseph Yagor alerga deja spre una dintre ieşirile ce dădeau pe Broadway. Trecuse de ea din primii paşi. Se credea deja salvat când se lovi de o masă compactă. Se pregătea să-şi ceară scuze, când două braţe îl prinseră între ele, ridicându-l de la sol şi strângându-l să-i rupă coastele. Ridică ochii şi văzu privirea gri şi rece care zise pe un ton de glumă:

– Nu este frumos să furaţi de la femei fără apărare.

Totul se petrecu foarte repede. Omul care îl ţinea traversă trotuarul, ajunse la o imensă limuzină neagră oprită lângă trotuar, portiera din

spate fu deschisă din interior, iar Joseph Yagor fu azvârlit cu capul înainte în autovehicul. Fu preluat numaidecât de doi bărbaţi puternici, care îi smulseră servieta. Îl imobilizaseră şi zăcea întins, cu burta pe banchetă.

– Este ilegal! urlă acesta, sunt diplomat!

Îl percheziţionaseră şi unul dintre cei doi bărbaţi îi scoase paşaportul diplomatic israelian şi-l verifică.

– Da, e adevărat! zise el. Este foarte interesant. Şi atunci, de ce aţi furat această servietă de la doamna aceea? Ce conţine?

Îl aşezaseră pe banchetă, iar Joseph Yagor realiză că geamurile colorate ale maşinii, de un negru foarte închis, împiedicau trecătorii să vadă înăuntru... Vecinul său deschise servieta. Primul lucru pe care îl văzu Joseph Yagor fu o ştampilă mare, roşie şi dreptunghiulară: „TOP SECRET" US GOVERNMENT. Îşi reprimă o dorinţă violentă de a plânge şi înţelese că lucrurile o luaseră într-o direcţie complet greşită.

*

* *

Malko ajunse în dreptul lui Bridget Wise în momentul în care era ajutată să se ridice. Îl văzuse pe Milton Brabeck interceptându-l pe bărbatul care furase servieta şi, din acest punct de vedere, era liniştit. Aşteptă câteva secunde pentru ca oamenii să se strângă în jurul femeii care plângea.

Aceasta nu îl observă imediat, dar când gură-cască începuseră să se disperseze, el se afla practic în faţa ei, iar privirile lor se întâlniră.

Citi în privirea ei mai întâi o imensă uimire, iar apoi o ură incontrolabilă. Obrajii i se traseră, buzele se subţiaseră, iar pupilele îi încremeniseră. Rămase nemişcată pentru câteva secunde, înţepenită.

– Bridget, începu Malko, trebuie să...

Cu ochii îndreptaţi spre Malko, ea băgă mâna în poşetă şi o scoase strângând un mic Browning calibru 25, o armă de femei. Fără să ezite, îl îndreptă spre Malko, la câţiva centimetri de faţa lui, şi apăsă pe trăgaci.

CAPITOLUL XIX

Pentru câteva fracţiuni de secundă Malko nu văzu decât gaura mică a ţevii pistolului, la câţiva centimetri de faţa lui. O frică viscerală, animalică îl năpădi. Creierul îi spunea că va muri, iar corpul său că nu va avea timp să evite moartea. Imagini se rostogoleau în mintea lui ca fulgerul: Alexandra, o seară în care era deosebit de frumoasă, într-o rochie lungă din catifea brodată, castelul de la Liezen sub zăpadă, Hong Kong, Rio, Bajram-Curri, Angola. Frânturi de amintiri intense sau violente care se suprapuneau, se întretăiau, se diluau. Peste pistolul mic, văzu brusc privirea lui Bridget Wise umplându-se de stupefacţie, apoi de furie, iar el realiză că, deşi arma era în continuare aţintită spre el, nu fusese tras niciun glonţ.

Reflexele îi reveniră brusc. Mâna dreaptă îi plecă cu rapiditatea unei cobre, smulgând micul pistol de calibrul 25 dintre degetele lui Bridget, care scoase un strigăt de durere.

Malko înţelese instantaneu ce îi salvase viaţa: ea uitase pur şi simplu să ridice piedica de

siguranţă a pistolului. Acum, îşi ţinea mâna dreaptă, cu lacrimi în ochi.

– Măgarule! ţipă aceasta. Degetul meu! Mi-ai rupt degetul!

Oamenii se adunară în jurul lor. Dorind să facă pe Don Quijote, un bărbat masiv, spilcuit, într-o cămaşă roşie cu carouri, se apropie de Malko, ameninţător.

– Ce i-aţi făcut doamnei?

– Nu i-a făcut nimic. *Hit the road*[1]! zise o voce din spatele lui.

Se întoarse. Când văzu ochii întunecaţi şi fizicul lui Milton Brabeck, acesta îşi pierdu instantaneu din galanterie şi se îndepărtă bolborosind...

Malko o strânse ferm de mână pe Bridget Wise şi îi zise cu voce joasă:

– Veniţi. Trebuie să vă spun că lucrez pentru guvernul american, ca şi domnul care mă însoţeşte. Nu serveşte la nimic să faceţi scandal.

Femeia se eliberă în mod violent şi zise:

– Ei mi-au furat servieta! Daţi-mi-o înapoi!

– Nu am fost noi, o corectă Malko. Ci aceia cărora trebuia să le-o daţi. Din fericire, am recuperat-o.

---

[1] Dispari!

Ea se lăsă condusă şi trecu de ieşire alături de el. Limuzina CIA-ului rămase parcată de-a lungul trotuarului. Malko o instală pe Bridget Wise în faţă, între el şi şofer. Joseph Yagor, înghesuit între al doilea agent CIA şi Milton Brabeck, se îngălbenise văzând-o pe Bridget. Malko se întoarse şi îl întrebă:

– O cunoaşteţi pe această femeie?

– Nu, afirmă israelianul cu o voce estompată.

– De ce aţi încercat să-i furaţi servieta?

Israelianul se ofuscă brusc.

– Nu voi răspunde la niciuna dintre întrebările dumneavoastră, zise el pe un ton agresiv. Sunt diplomat şi cer să mă lăsaţi să cobor imediat din această maşină.

– Mă tem că va fi imposibil, zise calm Malko.

– Dar, cine sunteţi?

– Veţi afla puţin mai târziu, răspunse Malko. Vă asigur, nu suntem gangsteri.

Rulaseră vreo douăzeci de minute înainte să se oprească în faţa unei mici case cu etajele retrase de pe Strada 47, între Madison şi Park Avenue. O „safe-house" a CIA-ului. Li se deschise uşa, iar mai mulţi agenţi îi împinseră pe Joseph Yagor într-o cameră şi pe Bridget Wise într-o alta.

*

* *

Când Malko intră în camera în care fusese instalată Bridget Wise, tânăra femeie era postată într-un fotoliu de piele, cu privirea stinsă şi ochii roşii de lacrimi. Malko observă că indexul ei drept era roşu şi umflat.

– Îmi pare rău că v-am rănit, zise el, dar dumneavoastră aţi încercat să mă ucideţi.

Tânăra femeie îi aruncă o privire plină de ură.

– Regret că nu am reuşit! răspunse ea. Sunteţi un porc ordinar. Într-o seară, aţi abuzat de mine dându-vă drept altcineva!

– Abuzat nu este cuvântul potrivit, o corectă Malko. Cred că aţi găsit la fel de multă plăcere ca mine, dar nu aici este problema. În acea seară, eraţi gata să faceţi dragoste cu oricine, dumneavoastră mi-aţi spus-o.

Bridget Wise tăcu câteva clipe, înainte de a întreba:

– Ce doriţi? De ce m-aţi adus aici?

– Pentru a vă spune câteva lucruri care vă privesc direct. Cred că ştiţi, soţul dumneavoastră, Jonathan, spionează de câteva luni pentru Israel. A transmis guvernului israelian numeroase documente „Top Secret", dăunând grav intereselor ţării sale. Servieta pe care aţi adus-o la New York conţinea documente „Top Secret" sustrase de la Navy Intelligence.

– Trebuia să le dau unui pakistanez.

– Bridget, ajunge cu poveştile pentru copii. Am să vă fac unele dezvăluiri care riscă să vă facă rău. Ştim multe lucruri. Lucruri pe care le ignoraţi. De exemplu, israelienii au decis să-l asasineze pe soţul dumneavoastră în ciuda serviciilor prestate.

– Este fals, îl întrerupse ea. Cum puteţi pretinde un lucru atât de monstruos?

– În Liquor Store din Suitland, continuă Malko, am salvat viaţa soţului dumneavoastră. Poate că v-a povestit. Nu a fost un jaf adevărat. Doar o punere în scenă pentru a-l asasina, fără ca noi să ne dăm seama. Ar fi putut merge.

– Cum puteţi spune aşa ceva?

– Asasinul a fost identificat, pretinse Malko, lucra pentru israelieni. Ca şi cei care au ucis-o pe amanta soţului dumneavoastră, Olivia de Portello.

Bridget Wise fu răvăşită.

– Asasinată! protestă ea, dar Jonathan mi-a zis că s-a înecat...

– V-a minţit. El ştie la fel de bine ca noi că a fost ucisă de un comando israelian. Chiar dacă nu avem dovada. Nici dumneavoastră nu sunteţi în siguranţă. Cred că, până recent, nu eraţi la curent cu nimic, decât de legătura soţului cu această Olivia. De altfel, această legătură a declanşat totul. Credem că Olivia de Portello, aflând despre activităţile clandestine ale soţului dumneavoastră,

l-a şantajat, motiv pentru care israelienii au lichidat-o. După ce, din greşeală, uciseseră pe altcineva în locul ei.

– *Oh, my God!*

Bridget Wise părea distrusă. Scoase o ţigară din poşetă, iar Malko i-o aprinse cu o brichetă Zippo Lady Barbara. O lăsă să se destindă câteva clipe înainte de a continua:

– Aş vrea să vă ţin în afara acestei poveşti, dar îmi va fi foarte greu. Atâta timp cât colaboraţi cu noi, mai aveţi o şansă. În ziua în care afacerea trece în mâinile FBI-ului, totul s-a terminat.

– Ce înseamnă „noi"? întrebă ea cu o voce tremurândă.

– Central Intelligence Agency. Dacă veţi colabora, vă dau cuvântul meu că mai aveţi o şansă să scăpaţi.

– Ce înseamnă a colabora?

– Mai întâi, daţi o declaraţie scrisă de mâna dumneavoastră cu *tot* ceea ce v-a spus soţul dumneavoastră şi tot ceea ce aţi făcut. Inclusiv călătoria de azi.

Bridget dădu din cap.

– Dar e groaznic! Îmi cereţi să-mi trădez soţul!

– Nu, o corectă Malko, vă cer să vă salvaţi. Nu mai puteţi face nimic pentru el. Există totuşi o şansă minusculă ca lucrurile să se aranjeze puţin, chiar şi pentru el. Aceasta nu depinde de mine. Acceptaţi să redactaţi această mărturie?

– Da, zise ea decisă.

– Atunci, am să vă las singură. Voi reveni într-o oră. Cred că vă e de ajuns.

*

* *

Ariel Gur telefona la fiecare zece minute la consulatul israelian din New York. Joseph Yagor lipsea de două ore. Radiourile nu relatau niciun incident, dar el avea un sentiment *foarte* rău. Şi nu putea face nimic, decât să aştepte... Bătrânul israelian se mai cocoşă puţin, pierdut în gânduri negre.

La ora cinci, chiar dacă era după miezul nopţii în Israel, se încumetă să apeleze Israelul pentru a-l avertiza pe Rafaël Gal, şeful Lakamului, că situaţia riscă să-i scape de sub control. Prin fereastra sa, privi angajaţii ambasadei care plecau acasă. El nu era gata de plecare.

Când sună telefonul, se aruncă asupra lui. Nu era decât un telefon de la soţia sa care îl întreba dacă ajunge la cină.

*

* *

Malko intră în camera în care se afla Joseph Yagor, cu un teanc de documente în mână. Vizibil abătut, diplomatul israelian nu se atinsese de cafeaua care îi fusese adusă. De îndată ce-l văzu pe Malko, se ridică şi i se adresă pe un ton agresiv:

– Protestez în modul cel mai dur împotriva acestei răpiri! Sunt diplomat acreditat pe lângă guvernul american şi voi da acestui incident urmările pe care le merită...

Malko se instală în faţa lui şi îi adresă un zâmbet rece.

– Nu mă îndoiesc, domnule Yagor. Mai întâi, trebuie să vă spun că nu aţi fost în niciun caz răpit. Trebuie, pur şi simplu, să avem o lungă şi fructuoasă conversaţie cu dumneavoastră.

– Pe ce subiect?

– Pe subiectul operaţiunii „Yahalom", răspunse Malko paşnic.

Îl văzu pe israelian primind lovitura. Malko găsise termenul în mărturia lui Bridget Wise. Soţul ei îi comunicase cu mândrie că era numele său de cod, atât de preţioase erau informaţiile pe care le furniza.

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, răspunse Joseph Yagor.

– În acest caz, continuă Malko, vă voi explica. Aţi recrutat un cetăţean american, Jonathan Wise, pentru a procura guvernului dumneavoastră un număr important de informaţii secrete. Când spun „dumneavoastră", este vorba, în realitate, de un alt diplomat din ţara natală, Ariel Gur, un apropiat al Mossadului, care lucrează el însuşi pentru o structură legată direct de primul-ministru israelian, Lakamul. Nu vom discuta

despre crimele pe care organizaţia dumneavoastră le-a comis pentru a acoperi această operaţiune clandestină. Ştiu că, personal, nu aveţi nicio vină... Astăzi, avem trei elemente: o servietă plină cu documente secrete privitoare la Coreea de Nord, sustrase de la Navy Intelligence, dintre care câteva poartă amprentele lui Jonathan Wise. De la soţia acestuia, Bridget Wise, o mărturie despre al cărei conţinut vă rog să luaţi cunoştinţă. Şi în fine, un diplomat israelian, dumneavoastră, care a fost surprins în flagrant delict, în timp ce încerca să fure de la doamna Wise aceste documente secrete.

Cu mintea în flăcări, Joseph Yagor reuşi să întrebe cu o voce aproape controlată:

– Ce aşteptaţi de la mine?

– Mai întâi să citiţi această mărturie ca să înţelegeţi că nu blufez. De altfel, sunteţi liber să părăsiţi acest imobil, nu vă vom reţine. Pentru moment, este vorba despre o încercare de a rezolva acest litigiu extrem de delicat. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că odată ce această afacere este făcută publică, *nimeni* nu va mai putea controla urmările...

Îi întinse documentul israelianului care îl apucă după o secundă de ezitare. Malko ieşi numaidecât din cameră pentru a se duce să-l găsească pe Reynold Hurst, şeful staţiei CIA din New York, plecat din birourile din Park Avenue.

De la Langley, Jeffrey Townsend urmărea evoluţia evenimentelor. Aproape o oră, el, Malko şi Reynold Hurst examinaseră posibilele evoluţii ale afacerii. Situaţia actuală nu putea să se prelungească prea mult. CIA-ul nu avea niciun drept să-i reţină împotriva voinţei lor pe Joseph Yagor şi pe Bridget Wise. Totul depindea acum de atitudinea lui Joseph Yagor.

*
* *

Joseph Yagor puse mărturia lui Bridget Wise pe un gheridon şi privea peretele. Malko se aşeză în faţa lui.

– Domnule Yagor, zise el, suntem între profesionişti, să trecem peste faptul că operaţiunea voastră a provocat moartea a cinci persoane, dintre care doi cetăţeni americani. Sunt aproape sigur că asasinul lui Stacey Lak, bărbatul care a vrut să mă înjunghie şi cel pe care a trebuit să-l ucid la Liquor Store din Suitland aparţineau serviciului vostru.

– Eu nu...

Malko îl întrerupse:

– Să trecem direct la fapte. Este suficient să convocăm FBI-ul şi să le dăm probele pe care le avem în posesie. *Dumneavoastră* nu riscaţi mai mult decât o expulzare. Soţii Wise riscă mulţi ani de închisoare, dar sunt sigur că bănuiţi impactul acestei operaţiuni asupra opiniei publice ame-

ricane şi, mai ales, asupra clasei politice. Graţie lui Bridget Wise şi confidenţelor făcute de soţul ei, avem o idee precisă asupra organizării operaţiunii voastre, „Yahalom". Mulţumită acestor revelaţii, ştim că toată afacerea a fost condusă de Lakam. Iar Lakamul este guvernul israelian...

Îl lăsă pe Joseph Yagor să mediteze la aceste dezvăluiri. Israelianul relansă dialogul, cu o voce sugrumată:

– Ce aşteptaţi de la mine?

– Să-l sunaţi pe şeful dumneavoastră, Ariel Gur, la ambasada israeliană din Washington. Să-l puneţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat azi şi cu locul de unde sunaţi.

– Şi apoi?

– Să intre în contact cu Frank Capistrano, la Casa Albă. El este însărcinat cu acest dosar. Iată telefonul liniei directe cu acesta: 2027567834.

Joseph Yagor privi îndelung telefonul ca şi cum ar fi fost un obiect foarte ostil, iar apoi, cu o mână tremurândă, ridică receptorul şi începu să formeze numărul.

*

* *

Uşurarea lui Ariel Gur nu dură decât câteva secunde, când recunoscu vocea lui Joseph Yagor. O voce ca din mormânt, care îl anunţă direct:

– Vă telefonez dintr-un birou clandestin al CIA-ului, din New York...

Ascultă restul poveştii cu impresia că era deja mort, apoi notă cu grijă numărul de telefon al lui Frank Capistrano. După ce a închis, rămase prosternat. Disperat şi furios pe sine. El era cel însărcinat de Rafaël Gal cu „evaluarea" lui Jonathan Wise. Datorită lungii sale experienţe în serviciul de spionaj, i se acorda o încredere totală. Or, trădase această încredere prin faptul că s-a înşelat. Orbit de sentimentele proisraeliene ale lui Jonathan Wise, nu observase fragilitatea şi imprudenţa personajului. Prima sa imprudenţă cu Olivia de Portello făcuse să deraieze o operaţiune care trebuia să se deruleze în cea mai mare discreţie.

Chiar şi aşa, Ariel Gur se simţea vinovat. Trebuia să „demonteze", cum se face în astfel de cazuri. Să facă o cruce pe sursa „Yahalom", indiferent de potenţialul său. Doar că acţionase ca un investitor căruia i s-a propus un câştig financiar imens... şi care uită că, în cele mai multe cazuri, în spate se ascunde o înşelătorie.

Apoi, fusese urmărit de ghinion.

În fine, şeful misiunii pe care americanii îl însărcinaseră cu afacerea se dovedise mai sclipitor decât prevăzuse...

Restul era aproape matematică, asemenea unui jucător perdant, la cazinou, care îşi dublează miza pentru a încerca să-şi refacă bugetul. El, Ariel Gur, nu doar că nu-şi refăcuse bugetul, ba chiar trăsese dublu-zero, numărul cazinoului.

Iar acum, trebuia plătită nota. Invitaţia de a suna la Casa Albă, atitudinea aparent moderată a CIA-ului semnifica un singur lucru: afacerea părăsea terenul informaţiilor şi trecea în cel al politicii. Exact de ce se temea cel mai mult. Ştia dinainte ceea ce i se va cere. Concesii politice contra tăcerii. El însuşi ar fi făcut la fel.

Îşi aprinse pipa şi, cu capul căzut între umeri, începu să reflecteze, gândindu-se la posibilităţile pe care le mai avea. Era 19 octombrie. Negocierile de la Wye Plantation durau deja de cinci zile. Nu se puteau prelungi dincolo de vineri, cinci zile mai târziu. Apoi urma Sabatul, iar ceilalţi protagonişti, printre care Bill Clinton, aveau şi alte lucruri de făcut. Până în prezent, Benyamin Netanyahu nu cedase nimic în faţa palestinienilor susţinuţi de americani. Dacă Ariel Gur nu telefona la Casa Albă, ce se va întâmpla? CIA-ul anunţa FBI-ul, care îi va aresta fără ezitare pe Jonathan Wise şi pe soţia sa. În cinci zile, afacerea avea timp să escaladeze? Oricum, Ariel Gur era incapabil să răspundă la această întrebare. Dar Casa Albă nu va ezita să-i ajute pe jurnaliştii prieteni să transforme scandalul în afacere de stat. În orice caz, era o decizie care nu-i aparţinea. Doar Rafaël Gal, în legătură constantă cu primul-ministru, putea tranşa problema.

Ariel Gur mai dispunea de câteva ore. Cu o mână sigură, formă numărul lui Rafaël Gal, la

Ierusalim, pe linia protejată. Sperând că era cu adevărat sigură. Minunata poveste a „sursei Yahalom" se transforma într-un veritabil coşmar. Şi, în orice caz, anunţa sfârşitul carierei sale.

*

* *

Când Malko intră în biroul în care se afla Bridget Wise, o găsi pe tânăra femeie în lacrimi. Între timp, el se întreţinuse din nou cu Joseph Yagor şi avusese mai multe cumunicări cu Langley. Jeffrey Townsend plutea de fericire, atât pentru devoalarea operaţiunii israeliene, cât şi pentru că prinsese Navy Intelligence în flagrant delict prin imprudenţă. Se va vorbi multă vreme în *espionage establishment*...

Malko marcase un punct enorm, dar partida nu era încă terminată. Afirmase în faţa lui Joseph Yagor că furtul servietei fusese filmat, dar nu exista nimic. Totul se petrecuse foarte repede. Deci, din punct de vedere juridic, nimic nu lega diplomatul israelian de afacere. În faţa unui tribunal ar nega totul... Mai rămâneau documentele sustrase de Jonathan Wise. Niciunul nu purta amprentele sale, contrar afirmaţiilor lui Malko. De fapt, totul se baza pe mărturia lui Bridget Wise şi pe ceea ce se putea scoate de la soţul ei. Doar o mărturie din partea lui ar da muniţie suficientă americanilor.

Malko se apropie de Bridget Wise şi o mângâie pe umăr.

– Trebuie să vorbim, zise el, aşezându-se în faţa ei.

– Despre ce? întrebă ea.

– Despre dumneavoastră şi Jonathan. Iată înţelegerea pe care v-o propun. Veţi pleca de aici, liberă. Bineînţeles, vă păstrăm mărturia. Luaţi avionul înapoi spre Washington şi mergeţi acasă.

– Dar ce-i voi spune lui Jonathan?

– Nimic, zise Malko. Că totul s-a petrecut bine. Că aţi dat documentele unui bărbat pe care i-l veţi descrie, ceea ce va face povestea dumneavoastră credibilă. La New York Mall. Spuneţi tot adevărul, mai puţin esenţialul.

– Nu o să reuşesc.

– Atunci, diseară veţi dormi la închisoare.

Se simţea vinovat că fusese atât de brutal, dar nu avea de-a face aici cu băieţii din corul bisericii. Două femei inocente muriseră din cauza trădării lui Jonathan Wise. Bridget mai suspină puţin, apoi îşi ridică privirea înceţoşată de lacrimi.

– Şi apoi?

– Apoi, nimic. Faceţi ceea ce vă spune soţul dumneavoastră şi mă ţineţi la curent.

– Asta e tot?

– Tot. Nici eu nu ştiu cum vor evolua lucrurile...

– Dar israelienii îl vor anunţa...

– Poate, dar nu cred. Cel puţin, nu imediat.

– De ce îmi cereţi acest lucru?

– Pentru a evita ca soţul dumneavoastră să facă vreo prostie, zise Malko. Există o şansă, destul de mică, să ieşiţi din asta fără probleme.

Bridget Wise rămase tăcută o lungă perioadă, apoi zise brusc:

– De acord. Voi încerca. Sper ca Jonathan să nu-şi dea seama de nimic... Dar apoi, ce se va întâmpla?

– Aceasta nu depinde de mine. Dar va fi bine, mai ales că dumneavoastră colaboraţi cu noi. Aţi dorit să vă ajutaţi soţul, fără să vă daţi seama ce făceaţi. Dacă scandalul escaladează, puteţi pretinde oricând că nu ştiaţi ce conţine acea servietă. Şi nimeni, din partea noastră, nu va susţine contrariul... Este preţul mărturiei dumneavoastră.

– Dar am scris exact contrariul! remarcă tânăra femeie. Nu are logică.

– Viaţa nu are logică! conchise Malko. Această mărturie nu va fi înaintată justiţiei. Haideţi, nu trebuie să vă întoarceţi prea târziu la Washington, riscaţi să-l alertaţi pe soţul dumneavoastră.

Ea îl urmă fără să opună rezistenţă. Lunga limuzină neagră era parcată în faţa imobilului, iar şoferul le deschise portiera. Un geam fumuriu îi despărţea de şofer. Tânăra femeie se lăsă să cadă pe perne. Malko era adâncit în gânduri când o simţi pe Bridget Wise lipindu-se de el.

– Vă implor, protejaţi-mă! îi murmură ea la ureche.

Aproape instantaneu, gura tinerei femei alunecă până la a sa, iar Bridget Wise părea că se încinge. Avu impresia că primise un şoc electric. Tânăra părea că uitase de coşmarul său şi nu se gândea decât la un singur lucru: să facă dragoste cu el. Se lăsă pe pardoseala limuzinei şi îl luă în gură, la fel ca prima dată, până ce a ajuns la limita plăcerii. Apoi, îşi ridică fusta de la taiorul verde, trase chilotul alb şi îl încălecă, agitându-şi coapsele ca un copac în bătaia vântului. Toate acestea, fără niciun cuvânt. Malko simţi că nici măcar nu fusese premeditat. În modul cel mai simplu, reflexul primar al unei femei care cere protecţie şi plăteşte cu ceea ce posedă.

Explodă în ea, chiar când ieşeau de pe Queen Boulevard, iar ea rămase lipită de el până la aeroportul La Guardia.

În aerogară, privea nervoasă în jurul ei, cu ochii umflaţi de plâns. Înainta cu un mers nesigur. Malko o conduse până la poarta de îmbarcări a companiei US Air şi îi zâmbi.

– Nu merg cu dumneavoastră, explică el. Nu se ştie niciodată. Dacă soţul dumneavoastră vine să vă aştepte la aeroportul Ronald Reagan... Dar vă voi contacta pe telefonul mobil, pentru a vă ţine la curent.

În mod spontan, ea îl sărută. Malko o privi îndepărtându-se îngândurată. Se comportaseră ca

doi amanţi, când de fapt nu erau decât complici într-o afacere dramatică.

Se întoarse pentru a urca în Falconul CIA-ului. Întrebându-se cum se va termina oare afacerea „Yahalom".

CAPITOLUL XX

Jonathan Wise sări literalmente din fotoliul său când auzi cheia învârtindu-se în broască. Se întorsese din Suitland puţin înainte de şase, iar acum era aproape opt. Or, Bridget trebuia să se întoarcă înaintea lui... Se precipită în întâmpinarea ei şi o luă în braţe fără niciun cuvânt. Nu mai avea servieta. O strângea încă în braţe, când o întrebă:

– Deci, s-a rezolvat?

– Da, confirmă ea aşezând pe jos plasa de la Gap. Am avut timp şi de shopping. Dă-mi ceva de băut.

Se precipită spre bar şi îi pregăti un Defender „Very Classic Pale" pe gheaţă, pe care îl bău dintr-un gât.

– De ce te-ai întors aşa de târziu?

– Ah, după aceea, am pierdut puţin vremea prin Manhattan, zise ea; era atât de frumos şi erau atât de multe buticuri... Am văzut, într-un butic, o canapea magnifică, roşu sângeriu, desenată de un decorator francez, Claude Dalle.

– Bine ai făcut, draga mea, aprobă Jonathan, atât de uşurat, că-i venea să strige de bucurie.

Povestea pe care Bridget i-o îndrugă se termină prin a-i da asigurările de care avea nevoie. Astfel, reuşise şi ultima parte a misiunii sale. Acum, totul avea să decurgă bine. Gata cu grijile nocturne şi de la birou, unde i se părea că întâlnea de fiecare dată priviri suspicioase.

– Nu ţi-a vorbit despre ceea ce va trebui să facem?

– Nu, zise ea, luată din scurt.

Jonathan Wise nu observase tulburarea ei. Bridget se ridică.

– Mă duc să fac un duş.

Jonathan Wise îşi termină scotch-ul. De îndată ce Bridget ieşi, înfăşurată în prosopul său de baie, o trase lângă el, strecurând o mână în încreţitura ţesăturii flauşate pentru a-i mângâia un sân, fără a face un mister din intenţiile sale. Ea se eliberă cu un surâs prin care se scuza.

– Sunt puţin cam obosită, am fost foarte încordată, ştii! Mă duc să mă culc.

O lăsă, rămânând în living să reflecteze. Dat fiind faptul că era supravegheat, cum vor intra israelienii în contact cu el? Se încurajă spunându-şi că un om ca Ariel Gur avea, cu siguranţă, suficientă experienţă.

*

* *

Instalat într-un fotoliu din camera sa de la Four Seasons, Malko privea ştirile de la ora şapte.

Trecuseră deja patruzeci şi opt de ore de când revenise de la New York şi părea că totul se blocase. Jonathan Wise continua să fie supravegheat din scurt. Cele două „gorile" şi Malko se succedau într-o rutină monotonă. Cu o zi înainte, urmăritul merse la lucru la ora obişnuită, iar în miercurea aceasta la fel. Malko îl lăsase pe Chris Jones la pândă pe strada Hillyer, pentru cazul în care Jonathan Wise ar mai ieşi undeva.

Nu o mai sunase pe Bridget şi nici ea nu mai dăduse niciun semn de viaţă.

În ceea ce priveşte CIA-ul, totul era la fel de calm. Jeffrey Townsend îl felicitase pe Malko pentru ceea ce se întâmplase la New York, lăsându-l să înţeleagă că misiunea sa nu era încheiată. Deci, Langley nu predase încă frâiele FBI-ului. Ceea ce însemna că relaţiile între Israel şi Casa Albă continuau. Nimic din aceste lupte subterane nu se reflecta în convorbirile de la Wye Plantation. Benyamin Netanyahu era în continuare la fel de intransigent, şi toţi comentatorii politici preziceau eşecul acestei conferinţe.

În Israel, extrema dreaptă triumfa.

Malko încercase în zadar să ia legătura cu Frank Capistrano. Consilierul special al Casei Albe nu îi răspunsese încă la apel.

Mări volumul: se vorbea despre Wye Plantation. Chipul imobil al lui Benyamin Netanyahu ocupa tot ecranul, apoi urmară buzele tremurânde

ale lui Yasser Arafat, iar comentatorul se lansă în sinteza evenimentelor zilei: Netanyahu spunea „nu" la tot...

*

* *

În trening, Jonathan Wise îşi termină bolul cu cereale şi îi zise lui Bridget:

– Pe curând.

Era o vreme frumoasă, dar avea un nod în stomac. De ce israelienii nu-i dădeau niciun semn de viaţă? El nu îndrăznea să sune. Un gând atroce se instala încet, încet în mintea sa: şi dacă, după ce recuperase preţiosul dosar nord-coreean, îl lăsau baltă, pur şi simplu? Să se descurce cu FBI-ul?

Era joi. Se scurseseră trei zile de la livrarea din New York. Îşi spuse că dacă nu va primi veşti în două zile, îi va lăsa un mesaj lui Ariel Gur. Porni cu pas mic şi coti pe Strada 21, urcă pe contrasens, pentru a coti apoi pe Strada R. Observă brusc un Nissan negru staţionat în mijlocul şoselei. În momentul în care se apropie, portiera se deschise şi ieşi un bărbat, şi el în ţinută de jogging.

Ariel Gur.

Jonathan Wise crezu că îi va sări inima din piept. Mai cocoşat ca niciodată, bătrânul israelian zâmbi, cu ochii plini de o bucurie sinceră.

– Este ziua cea mare, anunţă el pe un ton animat. Mergeţi la cinematograful Odeon de pe Strada 19, pentru spectacolul de la ora două. Sala unu. Veţi întâlni pe cineva care vă va da instrucţiuni. Luaţi-vă noul paşaport.

– Păi, şi nu merg la serviciu? bolborosi Jonathan Wise.

– Spuneţi-le că sunteţi bolnav, zise Ariel Gur. Oricum nu are importanţă.

Se întoarse la Nissanul negru şi demară, virând direct pe Strada 21. Jonathan îşi reluă joggingul, dar nu mai avea chef să alerge. Dacă Ariel Gur se deplasase el însuşi, în ciuda riscurilor, însemna că ajunsese în faza finală. Recomandarea de a-şi lua paşaportul cel nou era clară: era vorba despre plecarea sa. Îl luaseră ameţelile: în câteva ore, universul său se va schimba radical. Când ajunse pe Hillyer Street, era încă bulversat. Se întreba cum îi va spune lui Bridget că va dispărea în aceeaşi zi, poate pentru totdeauna.

*

* *

Malko apucă telefonul care suna. El rămăsese la Four Seasons, în timp ce Chris şi Milton se dedicaseră „acompanierii" lui Jonathan Wise până la biroul său din Suitland.

– Este ora nouă şi încă nu a ieşit, anunţă Chris Jones. S-ar zice că se va întâmpla ceva.

– Vin la voi, zise Malko. Unde sunteţi?

– Eu, pe strada 21. AT & T. Milt e într-o furgonetă albă pe Hillyer.

Malko era în lift când telefonul sună din nou. Pulsul îi crescu la maxim când recunoscu vocea lui Bridget. Tânăra şoptea.

– Sunt la baie, zise ea. S-a întâlnit cu Ariel Gur când alerga: trebuie să meargă la cinema la începutul după-amiezii. Cred că pleacă.

Îi dădu toate detaliile înainte de a închide.

*

* *

La cinematograful Odeon Dupont 5, de pe strada 19, rulau trei filme. În sala 1 rula *Meeting Mr. Black*. Malko şi cele două „gorile" parcaseră în faţă submarinul AT&T, supraveghind intrarea multiplexului. La două fără zece, Milton Brabeck, cu ochiul lipit de parbriz, zise:

– Iată-l!

Jonathan Wise apăru pe jos de pe Dupont Circle, coborând pe Strada 19. Locaţia nu era la mai mult de cinci sute de metri de domiciliul său. Era îmbrăcat cu o vestă în carouri, peste care trăsese un polo, pantaloni gri, şi părea mai degrabă relaxat. Îl văzură intrând în cinema şi cumpărând un bilet, apoi aşteptând în holul micuţ unde se vindea pop-corn. Nimeni nu vorbise cu el. Vreo douăzeci de persoane aşteptau alături de el. Intrară toţi în sală. Începea aşteptarea.

– Cu siguranţă, trebuie să se întâlnească cu cineva înăuntru, pronostică Malko. Nu va rămâne până la finalul filmului.

*

* *

Emoţionat, Jonathan Wise se aşeză în semi-obscuritate. În Statele Unite, lumina nu se stinge niciodată complet în cinematografe. Îşi cumpărase o cutie mare de pop-corn, fiind incapabil să înghită ceva la prânz. Bridget era supărată şi preocupată, iar el trebui să o liniştească. Pipăia maşinal, în buzunarul său, frumosul paşaport israelian pe numele de Moshe Karsenty. Nu-i venea să creadă că viaţa lui se va schimba. Se uită degeaba în jurul său, că nu văzu pe nimeni care să corespundă profilului unui mesager de-al lui Ariel Gur. La voia întâmplării, lăsase un loc liber lângă el, ceea ce nu punea nicio problemă, sala fiind pe trei sferturi goală.

Începu filmul. Îşi suci cotul pentru a vedea în direcţia ieşirii, dar fu luat prin surprindere când o femeie veni şi se instală lângă el. Iniţial, nu zise nimic, nici măcar nu întoarse capul spre el. În fine, la un moment dat, când muzica era foarte tare, ea se aplecă şi îi spuse cu voce joasă:

– Jonathan, vin din partea lui Ariel.

Pulsul îi crescu vertiginos. Sosise momentul.

– Bine, zise el. Aveţi un mesaj?

– Plecaţi azi, zise ea. Emigraţi în Israel.

Inima lui Jonathan bătea şi mai repede: nu se înşelase, pleca în Israel.

– Cum? zise el.

– În zece minute, părăsiţi cinematograful, zise femeia, şi mergeţi pe jos până la hotelul Westin, pe Massachusetts. În faţă la Westin, sunt întotdeauna taxiuri. Luaţi unul şi mergeţi la Union Station.

– La gară? întrebă Jonathan Wise mirat.

– Exact. Noi credem că e mai prudent să luaţi trenul decât avionul. E mai puţin supravegheat.

Femeia vorbea cu o voce calmă, cu un puternic accent evreiesc. Jonathan Wise o găsea chiar frumoasă. Avea în jur de patruzeci de ani, îmbrăcată în negru şi parfumată.

– Şi apoi? întrebă el.

Doar nu avea să meargă cu trenul până în Israel...

– Cumpăraţi un bilet până la New York, Pennsylvania Station. Este un tren rapid care pleacă la ora trei. Peronul C, linia 12. Îl luaţi pe acesta. Cineva vă va aştepta la sosire. Chiar în această seară, veţi pleca în Israel, cu cursa noastră El Al. Pentru mai multă siguranţă, veţi lua locul unui steward. Totul este rezolvat. Mâine dimineaţă veţi fi la Tel Aviv.

Jonathan Wise era, totuşi, puţin debusolat.

I se cerea să-şi abandoneze viaţa în câteva ore, fără a putea măcar să treacă pe acasă! Nu-şi imaginase acest lucru.

– Şi Bridget, soţia mea?

– Vi se va alătura, afirmă vecina lui. Totul este prevăzut. Ar fi prea riscant să mergeţi împreună. Nu vă faceţi probleme, ne ocupăm noi de tot. Apropo, aveţi bani?

– Cam o sută de dolari, dar am cărţile de credit.

– Nu le utilizaţi. Ţineţi, luaţi asta.

Simţi că-i întinse un plic pe care îl puse numaidecât în buzunar. Femeia se apropie atât de mult de el, încât îi simţi parfumul.

– La revedere, plecaţi în cinci minute. Este exact timpul de care aveţi nevoie.

Ea se ridică şi o văzu aşezându-se câteva rânduri mai în faţă. Trebuie să fi intrat în acelaşi timp cu el, dar nu o remarcase. Inima îi bătea cu putere. Lăsă să treacă câteva minute, apoi se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

*

* *

– Iese! anunţă Chris Jones. Pleacă la pas spre Dupont Circle.

– Urmaţi-l, zise Malko. Să ne spuneţi ce face. Noi rămânem aici. Cu siguranţă nu merge acasă, filmul nu e gata încă...

– Sau e foarte prost, adăugă Milton Brabeck.

Chris Jones ieşi din „submarin" şi porni spre Dupont Circle, urcând pe Strada 19. Dispăru din vizorul celor doi oameni. Nu se întâmplă nimic vreo zece minute, apoi telefonul lui Malko sună. Vocea „gorilei" răsună în receptor.

– Tocmai a luat un taxi alb „Capitol", din faţă de la Westin, de pe Massachusetts. Merge spre est. Mai e un taxi în spate, îl iau.

Milton Brabeck demarase deja, mergând spre Dupont Circle unde au ajuns în acelaşi timp cu taxiul alb. Malko îl observă pe Jonathan pe bancheta din spate. Taxiul lui Chris Jones îl urma îndeaproape. Cele trei vehicule rulară pe bulevardul lung, ajungând, douăzeci de minute mai târziu, la marea esplanadă din faţă de la Union Station, gara din Washington.

Jonathan Wise coborî din taxi şi intră în sala mare unde se ţinea o expoziţie de desene pentru copii. Pentru un moment, cei trei bărbaţi care menţineau o distanţă apreciabilă, pentru a nu fi recunoscuţi, crezură că l-au pierdut. Îl reperaseră în faţa biroului Amtrak, unde stătea la coadă. Nu dură multă vreme. Aflat în posesia biletului său, Jonathan Wise merse într-o a doua hală, mai mică, în realitate o galerie comercială, cu faţa la sălile de aşteptare, delimitate de un zid cu reclame electronice. De aici, se intra direct pe peron, dar uşile nu se deschideau decât cu câteva minute

înainte de plecarea trenurilor. Jonathan Wise se instală în faţa intrării C. Malko se grăbi spre panoul cu plecări.

Un Amtrak pleca la New York la ora trei fix. Era două şi patruzeci de minute.

Se întoarse, auzind soneria unui telefon. Chris Jones asculta pe cineva, cu aparatul lipit de ureche.

– Întreabă ce se întâmplă, explică el. Merg să iau bilete.

Se întoarse la ghişeele Amtrak. Malko şi Milton Brabeck se plimbară prin faţa buticurilor. Jonathan Wise era tot în faţa intrării C. Un aflux de pasageri se formă brusc pe dreapta, dinspre peroanele 21 şi 28, unde se aflau plecările şi sosirile din zonele periferice. Chris Jones reveni cu trei bilete pentru New York.

La trei fără zece, intrările care dădeau spre peron se deschiseră şi sala de aşteptare începu să se golească. Jonathan Wise ieşi printre primii. Cele două „gorile" şi Malko îl urmau îndeaproape. Peronul era puţin în dreapta, la linia 12. Spaţiul dintre sălile de aşteptare şi peroane era aproape gol. În principiu, interzis persoanelor fără bilet. Malko observă brusc, la linia 12, un bărbat de talie mică, cu braţul în eşarfă, cu gâtul între umeri, aproape cocoşat, care părea să aştepte pe cineva.

Jonathan Wise se îndrepta în direcţia sa.

Dintr-odată, Malko îşi simţi pulsul săltând. Omul cu braţul în eşarfă era Ariel Gur! Patronul întregii operaţiuni „Yahalom".

În urma mărturiei lui Bridget, cu patru zile mai devreme, CIA îşi procurase fotografii cu el şi le distribuise lui Malko şi tuturor celor implicaţi în operaţiune. Jonathan Wise îl reperase pe Ariel Gur şi se îndrepta spre el.

Ciudat, gândi Malko. De ce risca israelianul să se întâlnească cu Jonathan Wise când ştia că analistul era sub supravegherea CIA-ului? Dintr-o dată se lumină.

– Chris! strigă el. Omul cu braţul în eşarfă, acolo, e Ariel Gur. Trebuie oprit, a venit să-l ucidă pe Jonathan Wise!

În momentul în care vorbea, Jonathan Wise şi israelianul nu erau separaţi decât de câţiva centimetri, în mijlocul mulţimii de călători care se grăbea spre peron.

Deodată, îl văzu pe Jonathan Wise clătinându-se şi prăbuşindu-se la intrarea pe peron. Liniştit, Ariel Gur se strecură prin mulţime în contrasens, traversând esplanada către stânga, la vreo zece metri de Malko şi cele două „gorile". Acolo, în faţa liniei 12, Jonathan Wise zăcea, nemişcat, pe spate, în mijlocul unui grup de curioşi. Un bărbat se aplecă peste el şi îi descheie vesta, crezând probabil că îi e rău.

– Doamne! L-a omorât! strigă Malko. Încolţiţi-l!

El însuşi vru să se precipite spre israelian, dar degetele de oţel ale lui Chris Jones se înfipseră în braţul său blocându-l.

– Nu intervenim, îl opri „gorila" cu o voce încordată. E ordin. Regret.

Malko îi văzu privirea şi citi un amestec de ruşine, tristeţe, dar mai ales o determinare implacabilă. Milton Brabeck îl prinse de celălalt braţ. Era complet imobilizat între cei doi bărbaţi. Cu ură în suflet, îl văzu pe Ariel Gur îndepărtându-se fără să se grăbească, de-a lungul peroanelor, şi ieşind pe la poarta A, la capătul din dreapta. Cele două „gorile" aşteptară să dispară înainte de a-l elibera pe Malko.

Acesta, ignorându-l pe Jonathan Wise care era acum înconjurat de angajaţi de la Amtrak, se precipită spre poarta A ce dădea spre toalete. Privi în jurul său: nici urmă de israelian. Mânat de un impuls subit, intră în toalete. O coloană de călători stătea la pisoare. Un negru se bărbierea în faţa unei chiuvete. În spate, se aflau cabinele închise. Uşa primei cabine era deschisă. Malko observă un obiect alb pe jos şi îl ridică. Era o bucată de ghips ce se pune la o fractură de braţ.

Ceea ce-i servise lui Ariel Gur pentru a-şi disimula arma.

Malko porni ca un nebun, busculând oamenii, traversând cele două săli, până la esplanadă. Nici urmă de Ariel Gur. Acesta avusese de zece ori timp să dispară. Foarte nervos, se întoarse de unde plecase. Cele două „gorile" îl aşteptau acolo unde le lăsase.

Chinuit de remuşcări, Chris Jones vorbi primul:

– Aveam ordin, explică el. De la DDO. Nu trebuia să intervenim dacă i se întâmpla ceva lui Jonathan Wise. Nu aveam voie să vă spunem. Ne pare rău.

– De când datează aceste ordine?

– De dimineaţă, de la nouă. Veţi primi explicaţii, cu siguranţă.

Fără să răspundă, Malko se deplasă până la corpul căzut al lui Jonathan Wise. Analistul de la National Maritime Intelligence Center zăcea pe spate. Nimeni nu-i închisese încă ochii şi părea că se uită prin vitrinele gării. O femeie se închină trecând pe lângă el. O băltoacă de sânge se întindea pe betonul din jurul lui. Fusese atins de mai multe proiectile în piept. Un calibru mic echipat cu amortizor. Nimeni din mulţime nu remarcase nimic.

Metodă clasică israeliană...

Malko se gândi la Bridget, şi se simţi vinovat până în măduva oaselor. Dar cine era cu adevărat

vinovat în această poveste? Se întoarse către Chris şi Milton care aşteptau tăcuţi.

– Să mergem.

Cei doi americani îi evitau privirea, simţindu-se oarecum vinovaţi. Ei, care aveau ca misiune să respecte legea, lăsaseră un om să fie ucis sub ochii lor.

*

* *

Ariel Gur intră în uriaşa sinagogă din Washington şi îşi puse kippa pe cap. Se simţea de parcă ar fi avut o sută de ani. Se duse într-un colţ îndepărtat şi începu să recite *viddouy,* rugăciunea care imploră iertarea de la Dumnezeu. El, evreu, tocmai omorâse un alt evreu. Crima supremă. Negarea imaginii lui Dumnezeu. Cea pe care nici măcar Yom Kippur nu o iartă. Undeva în Marea Carte, numele său era scris cu cerneală roşie. Putea să-şi caute toate scuzele din lume, comisese păcatul capital. Chiar dacă nu făcuse altceva decât să se supună ordinelor. Ordine destinate să protejeze patria sa, Israelul.

Jonathan Wise reprezenta un risc mortal. Îşi arătase lipsa de maturitate. Dacă ar fi rămas în viaţă, ar fi fost o bombă cu efect întârziat. Americanii semnaseră angajamente, dar puteau să le nege. Nu era altceva decât cerneală pe o bucată de hârtie.

Mort, Jonathan Wise devenea un erou al sionismului. Nimeni, cu excepţia câtorva persoane ce puteau fi numărate pe degetele de la o mână, nu va şti vreodată că a fost ucis de un alt evreu. Iar cei care ştiau vor încerca să uite acest episod cu tot dinadinsul... Doar Ariel Gur va visa până şi în mormânt privirea analistului, în momentul în care înţelesese că omul pe care îl respectase cel mai mult în lume venise să-l ucidă.

Cu lacrimi în glas, Ariel Gur se apucă de recitat *kaddish*, rugăciunea morţilor. Pentru Jonathan Wise. Bărbatul pe care îl omorâse.

*

* *

Frank Capistrano era deja acolo când Malko intră în sala de mese puţin îmbătrânită de la Army and Navy Club, la intersecţia dintre Strada 1 şi Connecticut Avenue, nu departe de Casa Albă. Consilierul special al preşedintelui avea o privire serioasă. Strânse îndelung mâna lui Malko şi îi zise ferm:

– Vă datorez felicitări şi explicaţii.

– Să începem cu explicaţiile, dacă doriţi?

Americanul nu se eschivă.

– Marţea trecută, pe 20, a doua zi după ce aţi interceptat-o pe Bridget Wise la New York, Ariel Gur a venit să mă vadă la Casa Albă. I-am transmis mesajul preşedintelui. Mai întâi, mânia

sa vizavi de afacerea Jonathan Wise. Guvernul american considera că israelienii violaseră regulile convenite, de comun acord, de multă vreme. Ariel Gur a recunoscut faptele şi a prezentat, în mod oficios, scuzele guvernului său. Şi a propus o „neutralizare" a afacerii. Aici, îl aşteptam eu. I-am pus înţelegerea în braţe. „E marţi, i-am amintit eu. Negocierile de la Wye Plantation se termină irevocabil sâmbătă. Ştim de la informatorii noştri că primul-ministru, Benyamin Netanyahu, intenţionează să nu cedeze deloc în faţa palestinienilor. Ceea ce echivalează cu înmormântarea planului de pace de la Oslo. Ceea ce noi dorim să evităm cu orice preţ. Vă dau patruzeci şi opt de ore. Dacă, în patruzeci şi opt de ore, poziţia lui Benyamin Netanyahu nu se schimbă, îl vom aresta pe Jonathan Wise cu sprijinul FBI-ului, apoi vom dezvălui presei şi Congresului toate dedesubturile afacerii. Ceea ce îl va pune pe domnul Netanyahu într-o poziţie foarte delicată, fără a mai vorbi de relaţiile pe viitor dintre ţările noastre. În schimb, acceptăm să ştergem totul cu buretele, să nu spunem nimic la nimeni, dacă, până joi, domnul Netanyahu acceptă concesiile propuse de delegaţia americană..." A plecat marţi la ora unsprezece, fără să-mi dea un răspuns, bineînţeles. Nu era de nivelul său.

– Şi apoi? întrebă Malko.

– Netanyahu a semnat în secret angajamentele pe care i le-am cerut, joi, la opt şi patruzeci şi cinci. Vor fi făcute publice azi, la finalul zilei, la închiderea conferinţei. Ariel Gur m-a sunat ieri, la ora nouă. I-am confirmat că ne vom respecta angajamentele şi că, fără îndoială, Jonathan Wise le aparţinea. Că nu vom mai lua nicio măsură împotriva lui sau a soţiei sale.

– V-a spus că urma să-l ucidă?

– Nu, bineînţeles. Dar am bănuit ceva, după telefonul pe care l-aţi primit de la soţia lui, explicându-vă scoaterea lui din ţară.

– De ce?

– Jonathan Wise nu mai avea niciun motiv să se ascundă. El nu ştia, dar Ariel Gur ştia. Este vorba despre o manipulare din partea sa.

– Dacă afacerea se rezolvase fără scandal, de ce să-l mai omoare? întrebă Malko.

Frank Capistrano avu o mimică evazivă.

– Doar israelienii o ştiu. Ipoteza cea mai plauzibilă este suspiciunea că am fi putut reveni asupra deciziei noastre. În viaţă, Jonathan Wise era o bombă cu efect întârziat.

Şeful de sală se scărpină pe gât şi anunţă „meniul" zilei. La Army and Navy Club, mâncarea era întotdeauna proastă, dar servită în veselă din secolul al XVIII-lea... Când se îndepărtă, Malko întrebă:

– De ce nu am renunţat la supraveghere, care oricum nu mai conta?

– A servit, răspunse calm Frank Capistrano. Oamenii noştri l-au filmat pe Ariel Gur în timp ce-l asasina pe Jonathan Wise. Într-o zi, s-ar putea să servească de monedă de schimb.

O liniţte mormântală se lăsă peste încăpere, mai macabră ca oricând.

Calm, Frank Capistrano luă o ţigară de foi dintr-un etui de piele, apoi o foarfecă de ţigări Zippo cu lame duble. Savură delectat din ţigara enormă Don Raymond, sfătuindu-l pe Malko:

– Mâncaţi, se va răci.

Dată fiind calitatea preparatului din farfurie, acest aspect nu mai conta... Se apropie un ospătar, aducând duhovniceşte o sticlă, şi se aplecă spre consilierul special al preşedintelui.

– Chateau Latour 1982, anunţă acesta, plin de sine.

Frank Capistrano îl gustă, iar chipul i se lumină.

– Minunat!

În faţa sobrietăţii lui Malko, adăugă numaidecât, scoţând un plic din buzunarul său şi împingându-l spre Malko:

– Am o surpriză pentru dumneavoastră.

Malko deschise plicul. Nu conţinea decât un cec de un milion de dolari, emis de Chase

Manhattan, din contul lui M. Hormouz Lak. Pe numele lui Malko Linge.

– I-am adus la cunoştinţă domnului Lak că aţi rezolvat misterul morţii soţiei sale, explică Frank Capistrano. A dorit cu orice preţ să-şi ţină promisiunea. Cred că meritaţi din plin aceşti bani.

Malko privi cecul. Evident, era o surpriză minunată. Banii îi vor servi la ajustarea imaginii castelului de la Liezen. Vinul era bun şi el...

– Ştiu ce simţiţi, zise Frank Capistrano. Vă înţeleg. Dar să ştiţi că aţi ajutat la instalarea păcii.

Era, fără îndoială, adevărat. Malko rămase tăcut. Încă o dată, îşi mânjise mâinile. Bău puţin Château-Latour. Vinul, deşi era minunat, părea să-i lase un gust amar...

SFÂRŞIT

Malko avu brusc impresia că trăsura se apleca uşor spre stânga. Întoarse capul şi pulsul îi urcă vertiginos.

Un bărbat, cu faţa acoperită de o cagulă, se ţinea cu mâna stângă de una dintre marginile capotei. În mâna dreaptă ţinea un cuţit de spart gheaţa. Malko vru să reacţioneze, dar braţul Liei, care îl ţinea de ceafă, îl imobiliza ca un cleşte.

Încremenit, văzu cuţitul năpustindu-se cu forţă în direcţia pieptului său. Ţintind inima.

Numărul 134 al seriei SAS originale, apărut în Franţa la editura Gérard de Villiers în anul 1999.

Alte apariţii SAS la editura Meteor Press:

- **Piraţii!**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (1)**
- **Bătălia pentru rachetele S-300 (2)**
- **Capcana din Bangkok**
- **Lista Hariri**
- **Filiera elveţiană**
- **Ostatic la talibani**
- **Renegatul (1)**
- **Renegatul (2)**

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-500-3

9 789737 285003

Distribuţie la:
telefon/fax 021.222.33.12
e-mail: comenzi@meteorpress.ro